

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AGATHA CHRISTIE

Son Ev'deki Tehlike

İngiltere'nin Cornwall sahillerinde emekliliğin tadını çıkaran Hercule Poirot, güzeller güzeli Nick Buckley'nin başına gelen bir dizi kazadan kıl payı kurtulduğunu duyunca dedektifliğe tekrar soyunur. Genç kızın arabasının freni boşalmıştır; kayalık yamaçtan aşağı büyük bir kaya parçası tam da yürüdüğü patıkaya yuvarlanmış, yatağının başucunda asılı ağır tablonun kordonu kopup yatağa düşmüştür.

Bunların üzerine bir de genç kızın şapkasındaki kurşun deliğini fark eden Poirot, kızı yardım etmeye karar verir. Acaba olası katili amacına ulaşmadan bulabilecek midir, yoksa olayın gerisinde bambaşka gerçekler mi gizlidir?

"Gizemin çözümü gerçekten olağanüstü, dâhice!"

Times Literary Supplement

Agatha Christie

altinkitaplar.com.tr

ISBN 978-975-21-1703-7

9 789752 117037

Bu kitap daha önce
Cesetler Ağlamaz adıyla yayımlanmıştır.

KİTABIN ORJİNAL ADI

PERİL AT END HOUSE

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

DİZİ KAPAK TASARIMI

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

3. BASIM / AĞUSTOS 2017 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

Bu kitap daha önce *Cesetler Ağlamaz* adıyla yayımlanmıştır.

**BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.**

ISBN 978 - 975 - 21 1703 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No.: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No.: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Son Ev'deki Tehlike

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

*Dostluğu ve bana yıllar önce
cesaret verdiği için her zaman
minnettar olacağım Eden Philpott' a*

İÇİNDEKİLER

1. Majestik Otel	7
2. Son Ev	22
3. Kazalar	37
4. Bu İşte Bir İş Var!.....	50
5. Bay ve Bayan Croft	58
6. Bay Vyse'ı Ziyaret	71
7. Trajedi	80
8. Öldüren Şal	89
9. A'dan J'ye	100
10. Nick'in Sırrı.....	115
11. Gerekçe	126
12. Ellen	133
13. Mektuplar	145
14. Kaybolan Vasiyetnamenin Gizemi	154
15. Frederica'nın Tuhaf Davranışları	167
16. Bay Whitfield ile Görüşme	177
17. Bir Kutu Çikolata.....	191

18. Penceredeki Yüz	205
19. Poirot Bir Oyun Düzenliyor	222
20. – J –	231
21. K Diye Biri	234
22. Öykünün Sonu	240

1. BÖLÜM

Majestik Otel

İngiltere'nin güney sahillerindeki hiçbir kentin St. Loo kadar çekici olduğunu sanmıyorum. “Su Sahillerin Kraliçesi” adını gerçekten hak ediyor ve insana ister istemez Riviera’yı anımsatıyor. Sözün kısası bence Cornwall sahilleri de en az Fransa’nın güneyi kadar güzel.

Bu düşüncemi dostum Hercule Poirot’ya da söyledim.

“Dün trende bulunan restorandaki mөнünün altında da aynı şey yazılıydı, *mon ami*. Bu fikrin pek orijinal sayılmaz.”

“Peki, sen de aynı fikirde değil misin?”

Kendi kendine gülümsüyordu. Yanıt vermedi. Sorumu yineledim.

“Çok affedersin, Hastings! Aklım başka yerdeydi. Daha doğrusu biraz önce söz ettiğın o yeri düşünüyordum.”

“Fransa’nın güneyini mi?”

“Evet. Daha geçen kış oradaydım. Orada olanlar aklıma geldi de.”

Anımsadım. O sırada Mavi Tren’de bir cinayet işlenmiş ve bu cinayetin gizemi, her ne kadar karmaşık ve şaşırtıcı olsa da, her zaman olduğu gibi Poirot’nun zekâsı ve asla yanılmayan muhakeme gücüyle çözülebilmmişti.

Kaygıyla, “O sırada yanında olabilmeyi çok isterdim, sevgili dostum,” dedim.

Poirot, “Ben de,” diye mırıldandı. “Deneyimlerin ve fikirlerin bana her zaman çok yardımcı olmuştur.”

Onu bir süre süzdüm. Gerçi iltifatlarına şüpheyle yanaşmak, geçerliliğini sorgulamak bende alışkanlık halini almıştı ama dostum bu kez samimi görünüyordu. Ayrıca neden olmasın ki? Onun yöntemleri konusunda gerçekten de çok deneyimliydim.

Dostum dalgın dalgın mırıldandı.

“Gerçekten de en çok özlem duyduğum senin hayal gücün oldu, Hastings. Bilirsin insan bazen ufak da olsa bir ışığa ihtiyaç duyar. İnsanı rahatlatan ufak bir şeye. Uşağım George mantıklı, saygı duyulacak kadar akli başında bir insan, onunla da zaman zaman bazı konuları tartıştığım oluyor ama ne yazık ki hayal gücünden yoksun.”

Bu açıklaması bana son derece gereksiz göründü.

“Söylesene Poirot,” dedim. “Yeniden çalışmaya başlamak istemez miydin? Bu sıradan yaşam...”

“Bu yaşam tarzı bana çok uyuyor, sevgili dostum. Güneşin altında oturup dinlenmek –bundan daha güzel ne olabilir? Şöhretin zirvesindeyken her şeyden vazgeçip tahtı bırakmak– bundan daha iyi bir jest olabilir mi? Hakkımda aynen şunları dediklerini biliyorum: *İşte Hercule Poirot bu! Ünlü dedektif! O olağanüstü, eşi benzeri olmayan insan! Onun gibisi asla olmadı ve olmayacak da! Eh bien*, bu da benim için yeterli. Fazlasını istemiyorum. Ben alçakgönüllü bir insanım.”

Sanırım dostuma yakıştıracacağım en son sıfat alçakgönüllülük olurdu. Geçen yılların getirdiği olgunluğun ufak tefek dostumun bencilliğinde ve kendini beğenmişliğinde en ufak bir azalma bile olmasını sağlamadığı muhakkaktı. Koltuğunda arkasına yaslandı, bıyıklarını sıvazlayarak aynen bir kedi gibi keyifle mırıldanıyordu.

Majestik Otel'in teraslarından birinde oturuyorduk. Burası St. Loo'nun en büyük oteliydi. Otel denize doğru uzanan geniş bir burun üzerine inşa edilmişti. Otelin palmiyelerle süslü bahçeleri ayaklarımızın altından denize doğru set set uzanıyordu... Gökyüzü açık ve masmavi, deniz durgun ve insanı kendine âşık edecek kadar derin bir mavilikteydi. Güneşin –İngiltere'de pek rastlanmasa da– ağustos ayına yakışır bir sıcaklıkla parladığı güzel bir yaz günüydü. Arıların vızıltısı bile kulağa hoş geliyor, her şey sanki daha güzeli olamaz dercesine birbiriyle yarışlıyordu.

Buraya bir gün önce akşam saatlerinde gelmiştik. Bu burada geçireceğimiz bir haftanın ilk sabahıydı. Eğer hava böyle giderse bunun gerçekten mükemmel bir tatil olacağı belliydi.

Parmaklarımın ucundan yere doğru kayan sabah gazetesini alıp haberleri okumaya başladım. Siyasi durum iyi de değildi, ilginç de. Çin'de birtakım olaylar olmuştu. Şehirlerdeki yağma olaylarıyla ilgili uzun bir makale vardı ama bunların hiçbirisi ilgimi çekmiyordu.

Gazetenin sayfasını çevirirken, “Papağanlardan insanlara geçen şu hastalık ilginç,” diye mırıldandım.

“Çok ilginç.”

“Anlaşılan Leeds'te iki yeni ölüm olayı daha olmuş.”

“Çok üzücü.”

Yeniden sayfayı çevirdim ve okudum.

“Uçağıyla dünyanın çevresini dolaşmaya çıkan pilot Seton'dan halen haber alınamıyor. Gözü pek ve cesur insanlar bu pilotlar.

Seton'ın hem havada uçan hem de denizde giden amfibik Albatross adlı aracı büyük bir buluş. Eğer cesur pilotun başına kötü bir şey geldiyse gerçekten çok yazık. Neyse ki henüz yaşamından umut kesilmiş değil. Pasifik'teki adalardan birine zorunlu iniş yapmış olabilir."

Poirot muzip bir tavrıyla, "Solomon Adalarında hâlâ yamyamlar var, değil mi?" diye sordu.

"Seton muhteşem bir insan olmalı," diye mırıldandım. "Bunun gibileri duyunca insan İngiliz olmakla gurur duyuyor."

"Wimbledon yenilgisine karşı iyi bir teselli."

Bir an için dostumun yabancı olduğunu unutmuş olmanın utançıyla, "Ben, ben... bunu kastetmemiştim, yanlış anladın..." diye mırıldandım.

Poirot zarif bir el işaretiyle özür dileme girişimimi engelledi.

"Gerçi ben zavallı Seton gibi hem havada hem de denizde giden bir araca asla sahip olmadım ama şurası bir gerçek ki ben de gerçek bir kozmopolitim. Bildiğin gibi İngilizlere karşı da büyük bir hayranlık duyarım. Özellikle de gazeteleri okuyup, yorum yapmalarına."

Bu arada dikkatim politik haberlere yönelmişti.

"İçişleri Bakanı'nı şu sıralar çok sıkıştırıyor olmalılar," diye mırıldandım.

Poirot sırtarak, "Zavallı adam," dedi. "Onun da hataları var elbette. Derdi başından aşkın, nereye başvuracağını şaşırmış durumda."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Dostum gülümsemeyi sürdürerek cebinden o sabah gelen mektupları çıkardı. Kalın mektup destesine tam ortasından lastik geçirmişti. Bunların arasından özenle bir mektup seçerek bana uzattı.

“Adresimde bulamadıkları için buraya göndermişler.”

Mektubu büyük bir heyecan ve ilgiyle okudum.

“Ama Poirot,” diye haykırdım okumayı bitirince. “Bu gurur verici bir durum. Seni ne kadar övmüş.”

“Öyle mi dersin, sevgili dostum?”

“Senin yeteneklerine ne büyük bir hayranlık duyduğu açıkça görülüyor.”

“Doğru,” diyen Poirot alçakgönüllülükle gözlerini kısarak, “Bunda haklı da,” diye ekledi.

“Senden bir konuyu onun adına incelemeni istiyor, bu özel bir rica, bu mektuptan açıkça anlaşılıyor.”

“Kesinlikle öyle. Bunu bana özellikle belirtmene hiç gerek yok. Anlıyorsun değil mi sevgili dostum. Mektubu ben de okudum ve adamın niyetini anlıyorum.”

“Bu çok kötü,” diye haykırdım. “Bu tatilimize son vermemiz gerektiği anlamına geliyor.”

“Hayır, hayır, *calmez vous*,⁽¹⁾ bu söz konusu bile değil.”

“Ama İçişleri Bakanı konunun çok önemli ve acil olduğunu belirtmiş.”

“Haklı olabilir, ama olmayabilir de. Bu politikacılar kolayca etki altında kalıp gereksiz heyecanlanabiliyorlar. Paris'teki Meclis toplantısında buna bizzat tanık oldum...”

“Evet, doğru, haklı olabilirsiniz de ama sanırım yine de bazı ayarlamalar yapmamız gerekecek. Londra ekspresini kaçırdık, on ikide hareket etti. Bir sonraki tren...”

“Sakin ol Hastings, yalvarırım sakın ol. Ne bu telaş, bu heyecan. Londra'ya gitmiyoruz, ne bugün ne de yarın.”

“Ama bu davet...”

(1) Sakin ol.

“Beni ilgilendirmiyor. Ben polis teşkilatından değilim, Hastings. Bu olayla özel bir dedektif olarak ilgilenmemi istiyorlar. Ben de bu teklifi reddediyorum.”

“Ret mi ediyorsun?”

“Kesinlikle evet. Bakana büyük bir nezaketle mektup yazıp saygılarımı sunacağım ve üzülerek bu görevden başışlanmamı istediğimi, kendimi emekliye ayırdığım için işi kabul edemeyeceğimi bildireceğim. Bunu sen de anlamalısın artık. Ben emekliyim –işim bitti– sıfır tükettim.”

İçtenlikle haykırdım.

“Yoo hayır, sen asla sıfır tüketmiş filan olamazsın.”

Poirot dostça dizime vurdu.

“Bu candan, gerçek bir dostun görüşü sadık arkadaşım. Belki bir açıdan haklısın da. Gri hücrelerim halen çalışıyor, yöntem ve düzen konusunda da iyiyim. Ama ben kendimi emekliyle ayırdım, dostum, ben artık bir emekliyim ve bu değişmeyecek. Bitti bu iş. Ben defalarca jübile yapıp sonra sahneye dönenlerden olmam. Ayrıca her zaman aynı görüşteydim: Gençlere de şans tanımak gerekir. Kim bilir belki onlar da övgüye değer bir şeyler yapabilirler. Gerçi bunda şüpheliyim ama olabilir de. Hiç kuşkusuz o gençlerin arasında şu İçişleri Bakanı’nı kaygılandıran sorunu çözebilecek bir iki kişi vardır.”

“Peki ya bu işin onuru, Poirot.”

“Ben bu gibi düşüncelerin ötesine geçtim artık. İçişleri Bakanı akıllı, sağduyulu bir insandır, eğer ona hizmet sunacak olursam sonuçta başarının onun hanesine yazılacağını düşündüğünden eminim. Ama ne yaparsın ki, şansı yok. Hercule Poirot son gizemli olayını da çözüp çalışma yaşamını noktaladı.”

Ona baktım. İçten içe bu inatçılığına kızıyor, üzüliyordum. Bu gibi bir devlet sorununu çözmek zaten ülke sınırlarını aşmış olan

ününe ün katacaktı. Ama yine de bir açıdan onun bu kararlılığına, uzlaşmaz tavrına hayran olmadığım söylenemezdi.

Birden aklıma bir fikir geldi ve gülümsedim.

“Bu kararından dönmek zorunda kalabileceğinden hiç çekinmiyor musun?” diye sordum. “Bilirsin takdir tedbiri bozar derler.”

“Olanaksız,” dedi. “Hiç kimse Poirot’yu kararından döndüremez.”

“Gerçekten bu *olanaksız* mı Poirot?”

“Belki de sen haklısın dostum, bu sözcüğü kullanmamak gerekiyor. Büyük söylememek gerekir. Eh, *ma foi*,⁽¹⁾ elbette ki şu anda kafamın üzerinden bir kurşun geçip duvara saplansa konuyu araştırırım. Sonuçta ben de insanım.”

Gülümsedim. Tam o anda terasta, hemen yanı başımıza küçük bir çakıltaşı düşmüştü. Poirot’nun ona bakarak yaptığı bu kurşun benzetmesi hoşuma gitti. Ayağa kalktı ve bir iki adım atıp eğildi ve çakıltaşını aldı.

“Evet, sonuçta insanız. Sanırım sizin dilinizde de bu yönde bir atasözü vardı. Nasıldı? Uyuyan köpeği uyandırma, derlerdi, değil mi? Sonuçta ben de şu anda uyuyan köpek sayılabilirim.”

“Yani,” dedim. “Yarın sabah yastığına saplanmış bir hançer bulursan bunu kimin yapmış olduğunu araştırırsın.”

Başıyla onayladı ama dalgındı.

Sonra birden yerinden kalkarak terastan bahçeye inen merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Bu davranışı beni şaşırtmıştı. Aynı anda bize doğru hızlı adımlarla yaklaşan genç kızı gördüm.

İlk dikkatimi çeken genç kızın oldukça güzel olduğuydu, Poirot’nun dalgınlıktan önündeki ağaç kütüğünü fark etmeyerek yere kapaklanmasıyla birlikte dikkatim ister istemez dostuma yö-

(1) Dostum.

neldi. O sırada kızın tam yanındaydı. Kızla birlikte onun ayağa kalkmasına yardımcı olduk. Her ne kadar aklım dostumda olsa da genç kızın iri mavi gözlerinden, dalgalı, gür siyah saçlarından ve süzgül yüzünden çok etkilendiğimi itiraf etmeliyim.

Poirot ayağa kalkarken, “Binlerce kez özür dilerim,” diye kekeledi. “Matmazel, çok nazıksınız. Çok üzgünüm –ahh– ayağım çok ağrıyor. Hayır, hayır, o kadar önemli bir şey değil, yalnızca bileğim burkuldu, hepsi bu. Birkaç dakika içinde hiçbir şeyim kalmaz. Bana yardımcı olur muydun, Hastings. Eğer matmazel de yardımcı olursa sizden destek alarak yürüyebileceğimi sanıyorum. Gerçi matmazel-den böyle bir şey istediğim için çok mahcubum ama...”

Bir yanından kız, bir yanından ben koluna girerek Poirot’yu terasa çıkardık ve koltuğuna oturttuk. Doktor çağırmanı önerdiysem de dostum bunu kesinlikle reddetti.

“Sana önemli bir şey olmadığını söyledim. Yalnızca bir bilek burkulması, hepsi bu. Gerçi şu an için çok ağrıyor ama birazdan geçer.” Yüzü buruştu. “Birkaç dakikaya kalmaz unutmuş olurum. Matmazel, size de binlerce teşekkür. Çok nazıksınız. Lütfen oturun.”

Genç kız bir sandalye çekip oturdu.

“Ben hiçbir şey yapmadım ki. Yine de bence de bir doktor görse iyi olur.”

“Matmazel, emin olun, önemli bir şey değil. Ayrıca sizin varlığınız da acımı daha az hissetmemi sağlıyor.”

Genç kız güldü.

“İşte bu çok iyi.”

“Bir kokteyl alır mıydınız?” diye sordum. “Tam zamanı.”

“Şey...” Genç kız bir an duraksadı. “Evet, iyi olabilir. Çok teşekkür ederim.”

“Martini?”

“Evet, lütfen keskin bir martini.”

Yanlarından ayrıldım. İçkileri sipariş edip geri döndüğümde Poirot’yu genç kızla heyecanlı bir sohbete dalmış buldum.

Poirot beni görünce heyecanla, “Hastings, buna ne dersin!” diye haykırdı. “Hani şu yamacın tepesindeki –seninle çok beğendiğimiz o malikâne var ya– o ev matmazele aitmiş.”

“Gerçekten mi?” diye sordum ama ne öyle bir ev gördüğümü zü ne de hayran olduğumuzu anımsıyordum. “Gerçekten de burnun ucunda, her şeyden uzak, çok etkileyici ve gizemli bir görünümü var.”

“Zaten oranın adı da ‘Son Ev’,” diyen genç kız hüznü bir gülümsemeyle ekledi. “Gerçi ben orayı çok seviyorum ama malikâne harap bir halde, yıkıldı yıkılacak.”

“Köklü bir ailenin hayatta kalan son bireyi misiniz, matmazel?”

“Çok köklü, önemli bir aile olduğumuz söylenemez ama Buckley’ler iki, üç yüz yıldır burada yaşıyorlar. Ağabeyim üç yıl önce öldü. Aileden bir tek ben kaldım.”

“Üzücü bir durum. Orada yalnız mı yaşıyorsunuz, matmazel?”

“Öyle de denebilir, ama çoğu zaman burada olmuyorum, burada olduğum zamanlar ise dostlarım beni yalnız bırakmıyor.”

“Desenize modern bir yaşantınız var. Bense sizi karanlık, gizemli, aile lanetinin sürdüğü, malikânenin hayaletiyle baş başa yaşayan genç bir kız olarak hayal etmiştim.”

“Çok ilginç! Hayal dünyanız ne kadar zengin. Hayır, malikânede hayalet filan yok. Zaten eğer varsa bile iyi kalpli, sevecen, beni korumayı görev edinmiş bir hayalet olmalı. Şu son günlerde tam üç kez ölümden kıl payı kurtuldum. Eğer bir hayalet varsa sanırım hayatımı ona borçluyum.”

Poirot birden irkildi.

“Ölümden mi döndünüz? İşte bu çok ilginç, matmazel.”

“Bu o kadar da heyecan verici, ilginç bir şey değil aslında. Hepsi kazaydı.” O sırada başının etrafında dönen bir arıdan kurtulmak için hışımla başını salladı. “Lanet eşekarıları. Buralarda bir yerde yuvaları olmalı.”

“Arılar ve eşekarıları. Onlardan hoşlanmıyorsunuz, değil mi matmazel? Yoksa daha önce sizi sokmuşlar mıydı?”

“Hayır, ama insanın yüzüne doğru sürünürcesine uçmalarından nefret ediyorum.”

Poirot, “Arı kovanına çomak sokmak deyimini bilir misiniz?” diye sordu.

O sırada kokteyller geldi. Kadehlerimizi kaldırıp karşılıklı olağan iyi dileklerde bulunduk.

Miss Buckley, “Aslında otele de arkadaşlarla bir kokteyl almaya gelmiştim,” dedi. “Beni merak etmiş olmalılar.”

Poirot hafifçe öksürerek kadehini masaya bıraktı.

“Ah, keşke şöyle güzel bir sıcak çikolata olsaydı,” diye mırıldandı. “Ama İngiltere’de pek yapmıyorlar. Neyse, yine de siz İngilizlerin hoşuma giden bazı alışkanlıklarınız da var. Örneğin siz genç kızların şapkaları –kolayca, çabucak çıkabiliyor– üstelik çok da şık görünüyorlar.”

Genç kız onu şaşkınlıkla süzdü.

“Nasıl yani? Neden çıkmasın ki?”

“Bunu sormanızın nedeni genç –çok genç– olmanız, matmazel. Yoksa bunu sormazdınız. Benim için doğal olan iyice krepe yapılmış, kabartılmış, sertleştirilmiş, sımsıkı saçların üzerine geçirilmiş şapkalar, hani şu orasına burasına uçmaları için iğneler sokulanlar *filan*... Giymesi kadar çıkarması da büyük derti.”

“Ne kadar rahatsız bir şey.”

Poirot, “Ah evet, bence de,” dedi. Kadın olsa bundan daha coşkulu konuşamazdı. “Üstelik o kadınlar için rüzgâr olması da tam bir işkenceydi, baş ağrısından kıvranırlardı.”

Miss Buckley başındaki geniş kenarlı şapkayı çıkararak yanına koydu ve gülerek, “Şimdi biz işte böyle yapıyoruz,” dedi.

“Çok akılcı ve hoş.”

Miss Buckley’yi ilgiyle süzdüm. Dalgalı saçları yüzünü çevreliyor, ona yaramaz bir çocuk havası kazandırıyordu. Genel anlamda da ele avuca sığmaz bir havası vardı. Küçük yüzündeki erkeksi hatları, hayat dolu ifadesi, koskoca koyu mavi gözleriyle çok güzeldi. Ama onda başka bir şey daha vardı: insanı adeta esir alan, akla takılan bir şey. Tuhaf bir çekicilik, belli belirsiz bir pervasızlık. Kızın gözlerinin çevresinde mor halkalar belirmiştir.

Oturduğumuz bahçeye bakan teras pek kalabalık değildi. Otel müşterileri genellikle köşenin öbür tarafındaki, denize doğru uzanan kayalık burnun üstündeki terasta vakit geçirmeyi yeğliyorlardı.

O sırada terasın köşesinde bir adam belirdi. Ellerini iki yana sallayarak sallapati yürüyen bir adam. Adamın şen şakrak, umursamaz bir havası vardı, bir anlamda tipik bir denizciydi.

Adam yürürken bir yandan da kendi kendine söyleniyordu.

“Nereye gitti bu kız? Nick? Nick?”

Miss Buckley ayağa kalktı.

“İşte bakın, beni merak edeceklerini söylemiştim. Hey, George! Buradayım.”

“Freddie bir şeyler içmek için sabırsızlanıyor. Haydi gel, seni bekliyoruz.”

Adam Poirot’yu ilgiyle süzdü. Poirot’nun Nick’in çevresindeki kişilerden çok farklı olduğunda hiç kuşku yoktu.

Kız hemen onları tanıştırmaya girişti.

“Şey, bu Komutan Challenger... şey...”

Kız Poirot’nun ismini söylemesini beklediye de o bunu yapmadı. Bu beni de şaşırtmıştı. Dostum ayağa kalktı, büyük bir neza-ketle hafifçe eğilerek selam verdi ve mırıldandı.

“İngiliz donanmasından mı? İngiliz denizcilere karşı büyük saygım var.”

Bu gibi övgüler İngilizlerin kolayca, utanmadan kabulleneceği şeyler değildir. Komutan Challenger kızardı ve Nick Buckley yeni-den araya girme durumunda kaldı.

“Haydi, George gel. Oyalanmayalım. Gidip Freddie ile Jim’i bulalım.”

Sonra Poirot’ya bakarak gülümsedi.

“Kokteyl için teşekkürler. Bileğinizin hemen iyileşeceğini umarım.”

Bana da başıyla selam verdikten sonra denizcinin koluna girdi ve ikisi birlikte köşeyi dönerek kayboldular.

Poirot onların ardından düşünceli düşünceli mırıldandı.

“Demek matmazelin arkadaşlarından biri bu. Hani şu neşeli dostlarından. Nasıl biri bu? Senin bu konudaki düşüncen ne, Hastings? Sen insanlar konusunda uzmansın. Sence iyi bir insan mı?”

Bir an Poirot’nun “iyi insan” kavramının ne olabileceğini ne olabileceği konusunda biraz düşündükten sonra her yöne çekilebilecek bir yanıt verdim.

“Öyle gibi görünüyor. Tabii ilk bakışta.”

“Acaba öyle mi?”

Kız şapkasını unutmuştu. Poirot eğilerek şapkayı aldı ve dalgın dalgın parmağında çevirmeye başladı.

“Sence adamın kıza karşı özel bir ilgisi var mı? Bu konuda ne düşünüyorsun, Hastings?”

“Bunu ben nereden bilebilirim ki, sevgili Poirot? Ne söyleyeyim ki? Şapkayı bana versene. Kız şapkasını arıyor olabilir. Götürüp vereyim.”

Poirot bunu duymazdan geldi. Şapkayı parmağının ucunda ağır ağır döndürmeye devam etti.

“*Pas encore. Ça m’amuse.*⁽¹⁾”

“Poirot, Tanrı aşkına.”

“Evet, dostum, ben artık ihtiyarladım ve yaşlandıkça da çocuklaşıyorum, değil mi?”

Bu o anda duygularımın uygun sözcüklerle ifadesi olsa da bunu dostumun ağzından duymak beni hem şaşırtmış, hem de huzursuz etmişti. Dostum hafifçe kıkırdadı. Sonra öne doğru eğilerek işaret-parmağını salladı.

“Yo hayır, henüz bunamadım. Tabii ki şapkayı geri vereceğiz, ama biraz daha sonra. Şapkayı Son Ev’e götürecek ve böylece güzel Miss Nick’le yeniden görüşme fırsatı bulmuş olacağız.”

“Poirot,” diye haykırdım hayretle. “Yoksa kıza âşık mı oldun?”

“Güzel kız... öyle değil mi?”

“Şey... kıızı sen de gördün. Neden bana soruyorsun ki?”

“Çünkü... ama ne yazık ki bir karara varamıyorum. Öyle bir dönemdeyim ki artık bana gençlerin hepsi birbirinden güzel görünüyor. *Jeunesse... jeunesse...*⁽²⁾ Bu yaşın zorluğu da bu işte. Ama sen öyle değilsin. Bu yüzden senden yardım istiyorum. Gerçi senin görüşüne de pek güvenilmez ama... Onca yıl Arjantin’de yaşadın, günümüz moda anlayışından uzak kaldın. Hâlâ beş yıl önce moda olan

(1) Bununla oyalanıyorum.

(2) Gençlik, gençlik.

güzellik kavramına takılıp kalmış olabilirsin ama sonuçta benden daha çağdaş olduğun kesin. Güzel, değil mi? Seksi ve çekici olduğu da söylenebilir, değil mi?”

“Çekici olduğu kesin, Poirot, aslında bu kadarı da yeterli. Bu konudaki görüşüm seninle aynı, sana katılıyorum. Bu arada bu bayanla neden bu kadar ilgilendin ki?”

“İlgilendim mi?”

“Öyle değil mi? Söylediklerine bakılırsa...”

“Yanılıyorsun, *mon ami*. Evet, bayan ilgimi çekmiş olabilir ama beni asıl ilgilendiren şapkası.”

Şaşkınlık içinde ona baktım, bunda çok ciddi görünüyordu.

Poirot söylediklerini onaylarcasına başını salladı.

“Evet Hastings, bu şapka.” Şapkayı bana doğru uzattı. “İlgimin nedenini görüyor musun?”

Şaşkınlıkla, “Güzel bir şapka,” dedim. “Ama sonuçta bir şapka işte, sıradan bir şapka. Kızların birçoğunda buna benzer şapkalar var.”

“Ama bu farklı.”

Şapkaya biraz daha yakından baktım.

“Hâlâ görmüyor musun, Hastings?”

“Sıradan bir fötr. İyi şekillendirilmiş...”

“Senden şapkayı tanımlamanı istemiyorum, Hastings. *Görmediğin* çok belli. Aslında hâlâ *görememiş* olmana inanamıyorum, sevgili dostum. Bu nasıl olabilir? Bu beni her defasında çok şaşırtıyor. İyi bak sevgili dostum, görmek için bak. Gri hücrelerini çalıştırmana gerek yok – gözlerin yeterli. Bak –yalnızca bak– görmek için bak.”

Sonunda dikkatimi çekmeye çalıştığı şeyi gördüm. Poirot şapkayı yine ağır ağır döndürüyordu ama parmağını şapkanın üst kenarındaki bir deliğe sokmuştu. Ne demek istediğini anladığımı

görünce parmağını delikten çıkarıp şapkayı bana uzattı. Bu küçük, düzgün, yusyuvarlak bir delikti. Yine de ben bu deliğin orada olmasına bir anlam –tabii eğer bir anlamı varsa– veremiyordum.

Poirot, “Miss Buckley’nin arıdan nasıl ürküp irkildiğini anımsıyor musun?” diye sordu.

“İyi de bu deliği o arı açmış olamaz ya.”

“Kesinlikle doğru, Hastings. Ne zekâ ama. Bravo. Tabii ki açamaz. Ama *bir kurşun açabilir, mon cher.*”

“*Kurşun mu?*”

“*Mai oui!*⁽¹⁾ Bunun gibi bir kurşun.”

Elini uzattı, avucunun içinde bir kurşun vardı.

“Silahtan çıkmış bir kurşun, *mon ami*. Biraz önce biz konuşurken terasa düştü. Şapkayı delen kurşun.”

“Yani sence, bundan ne sonuç çıkarıyorsun?”

“Çıkardığım sonuç şu: Eğer kurşun yalnızca bir iki santim yana isabet etseydi bu delik şapka yerine genç bayanın kafatasında açılmış olabilirdi. Şimdi bu şapkanın neden bu kadar ilgimi çektiğini anlıyor musun, Hastings? Bana hiçbir konuda ‘olanaksız’ dememem gerektiğini anımsatırken çok haklıydın, sevgili dostum. Sonuçta ben de insanım. Bu kişi –cinayet girişiminde bulunan bu kişi her kimse– bağışlanamayacak bir hata yaptı. Kurbanına Hercule Poirot’nun burnunun dibinde ateş etmeye kalktı, bunu yapmayacaktı. Bu onun açısından gerçek anlamda *la mauvaise chance*.⁽²⁾ Her ne halse, şimdi artık ‘Son Ev’e gidip Miss Buckley ile konuşmamızın neden gerekli olduğunu anlıyorsundur, sanırım. Son üç günde üç defa ölümden kıl payı kurtulmuş. Kendisi söyledi. Hemen harekete geçmeliyiz, Hastings... Tehlike çok yakınımızda.”

(1) Evet!

(2) Çok büyük bir şansızlık.

2. BÖLÜM

Son Ev

“Poirot, düşünüyorum da...” dedim.

“Tebrikler. Düşünmek çok iyi bir egzersizdir. Devam et.”

O sırada öğlen yemeği için pencereye çok yakın küçük bir masada karşılıklı oturuyorduk.

“Silahın yakından ateşlenmiş olması gerekiyor. Ama biz silah sesi duymadık.”

“Anlıyorum. Kıyıya vuran dalgaların hışırtısı dışında hiçbir sesin olmadığı o sakin, sessiz ortamda duymuş olmamız gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?”

“Evet, bu biraz tuhaf bir durum.”

“Hayır, bence hiç de tuhaf değil. İnsan kulağı bazı seslere öyle çabuk alışır ki bir süre sonra onları algılayamaz olur. Bu sabah sevgili dostum, koyda o kadar çok hız teknesi dolaşıyordu ki... İlk anda sestən yakındın, rahatsız oldun ama sonra onların gürültülerini fark etmez oldun, çünkü kulağın alıştı. O teknelerin gürültüsünde değil tabanca sesini makineli tüfeğin sesini bile fark edemeyebilirdin.”

“Evet, bu doğru.”

Poirot, “Ah! Voilà!”⁽¹⁾ diye mırıldandı. “Anlaşılan matmazel ve arkadaşları da öğlen yemeği için buradalar. Bu durumda şapkayı vermemiz gerekiyor. Ama hiç sorun değil. Olay o kadar ciddi ki Son Ev’i ziyaret etmemiz için özel bir nedene hiç gerek yok.”

Poirot çevik bir hareketle yerinden kalkarak salonda ilerledi. Masalarına yerleşmekte olan Miss Buckley ve arkadaşlarının yanına gitti ve şapkayı teslim etti.

Dört kişilik bir gruptular; Nick Buckley, Komutan Challenger, bir adam ve bir kadın daha. Oturduğumuz yerden onları pek rahat göremiyorduk. Zaman zaman denizcinin şen kahkahası duyuluyordu. Rahat, huzurlu bir insana benziyordu, daha şimdiden ona sempati duymaya başlamıştım bile.

Dostum yemek boyunca suskun ve dalgındı. Ekmeğini ufalıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve sürekli masadaki eşyaları düzenliyordu. Birkaç kez konuşmaya çalıştıysam da suskunluğu cesaretimi kırdı ve kısa sürede bundan vazgeçtim.

Peynirini yedikten sonra da uzunca bir süre masada hiçbir şey yapmadan oturdu. Ancak dört kişilik grup salondan çıkınca o da ayağa kalktı.

Miss Buckley ve arkadaşları tam lobideki bir masaya oturuyorlardı ki Poirot kararlı adımlarla onlara doğru yürüyüp doğrudan Miss Nick’in yanına gitti.

“Matmazel sizinle konuşmam gerekiyor. Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?”

Genç kız kaşlarını çatı. Onun hissettiklerini anlıyordum, bu ufak tefek yabancıнын kendisine askıntı olmasından çekiniyordu. Bu gözlemlerinden okunuyordu. İstemeyerek masadan birkaç adım uzaklaştı.

(1) İşte!

Poirot'nun hızla ama kısık bir sesle birbiri ardına söylediği sözcükleri duyunca yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi.

Bu arada ben de kendimi anlaşılmaz bir şekilde huzursuz hissediyor, sıkılıyordum. Neyse ki Challenger tam zamanında imdadıma yetişti, bana bir sigara ikram etti ve havadan sudan konuşmaya başladı. İkimiz de birbirimizi ölçüp biçmiş, birbirimizden hoşlanmıştık. Hatta bir an benden beraber yemek yediği dostlarından bile daha çok hoşlanmış olabileceği gibi bir kanıya bile vardım.

Bu arada diğer adamı da yakından inceleme fırsatı buldum. Uzun boylu, sarı saçlı, küt burunlu, oldukça yakışıklı, abartılı denecek kadar şık bir genç adamdı. Kibirli, kendini beğenmiş tavırları, ağır bir konuşma şekli vardı. Aslına bakılırsa onun bu aşırı bakımlı, küstah havasından hiç hoşlanmamıştım.

Sonra kadına baktım. Tam karşımdaki koltukta dimdik oturuyordu. Şapkasını henüz çıkarmıştı. Alışılmadık bir tipi vardı, aslında onu en iyi tanımlayacak sözcük belki de “Yorgun Meryem” olurdu. Açık sarı saçlarını ortadan ayırmış, kulaklarını kapayacak şekilde geriye doğru sıkıca tarayarak ensesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Yüzü bembeyaz ve gergindi. Yine de ince ve zarif hatlarının tuhaf bir çekiciliği vardı. Gözbebekleri dikkat çekecek kadar iriydi. Sanki orada değilmişçesine dalgın, kayıtsız bir havası vardı. Gözlerini bana dikmişti. Sonra birden bana bakarak, “Arkadaşınız Nick’le konuşurken siz de bize katılsanıza,” dedi. “Lütfen oturun.”

Yapmacık, bitkin sesi görünüşüyle tam bir uyum içindeydi ama genç kadın bana yine de bir şekilde çekici gelmişti. Etkilenmiştim, rastladığım en yorgun görünümlü insan olduğunu düşünüyordum. Ama sanki yorgun olan bedeni değil zihniydi, sanki yeryüzündeki her şeyi boş ve değersiz buluyordu.

Onun önerisini kabul edip otururken, “Miss Buckley bu sabah büyük bir nezaket gösterip arkadaşım bileğini burktuğu zaman ona yardımcı oldu,” diye açıklama yapma gereği duydum.

“Nick de anlattı bunu.” Yüzüme bakıyor ama sanki beni görmüyordu. “Arkadaşınızın bileği iyileşti, değil mi?”

“Hafif bir burkulmaydı, geçti,” dedim.

“Neyse, Nick’in hiç değilse bunu uydurmamış olmasına sevindim. Biliyor musunuz o tanıdığınız, tanıyabileceğiniz en büyük yalancıdır. Şaşırtıcı, ama bu da bir yetenek!”

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Sıkıntılı halim onu eğlendirmişse benziyordu.

“Nick benim en eski arkadaşlarımdan biridir,” diye ekledi. “Ben her zaman sadakatin çok zor ve yorucu bir erdem olduğunu düşünmüşümdür, ya siz? Aynen İskoçların pazar ayinlerine olan bağlılıkları gibi bir şey bu. Neyse, Nick tam bir yalancıdır, öyle değil mi Jim? Hele o arabasının frenleriyle oynanmış olduğuna ilişkin anlattığı öykü – halbuki Jim arabada hiçbir şey olmadığını söylüyor.”

Sarışın adam yumuşak ama kendinden emin bir ses tonuyla, “Ben arabalardan biraz anlarım da,” dedi.

Sonra başını çevirdi. Dışarıda park etmiş olan arabaların arasında özellikle uzun, kırmızı bir otomobil dikkat çekiyordu. Metal çita ve süsleri pırıl pırıl parlıyordu. Süper bir arabaydı.

Birden ani bir dürtüyle, “O araba sizin mi?” diye sordum.

Başını salladı.

“Evet.”

İçimden bir an “yakışır” demek geldi ama kendimi tuttum.

O sırada Poirot yanımıza geldi. Hemen ayağa kalktım. Arkadaşım kolumdan tutarak masadakileri başıyla selamladı ve beni adeta sürükleyerek oradan uzaklaştırdı.

“Her şey ayarlandı, dostum,” dedi heyecanla. “Saat altıda Son Ev’e matmazeli görmeye gideceğiz. O sırada o da araba gezisinden dönmüş olacak. Evet, evet, onun sağ salim döneceğinden eminim, umarım.”

Yüz ifadesi telaşlı, sesi endişeliydi.

“Ona ne söylediniz?”

“Ona, onunla mümkün olan en yakın zamanda görüşmem gerektiğini söyledim. Tabii önce bunu pek istemedi, ama ısrarım karşısında fazla direnemedi. Miss Buckley’nin aklından geçenleri biliyorum, aslında: ‘Bu ufak tefek adam kim ki? Yeni zenginlerden biri mi, dolandırıcının teki mi yoksa film yönetmeni mi? Benden ne istiyor?’ Tabii ki beni reddedebilseydi ederdi ama bilirsin bu çok zordur. Bir an için kendini kaptırıp altı buçukta eve dönmüş olacağını söyledi. *Ça y est!*”⁽¹⁾

“Sorun yok o zaman.”

Poirot bu sözlerimi hiç de iyi karşılamadı. Tedirgindi, özdeyişlere bile konu olan sıçramaya hazır, tüylerini kabartmış bir kediden farksızdı. Gün boyu odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp durdu, kendi kendine mırıldanıyor, odadaki küçük bibloların, eşyaların yerlerini değiştiriyor, kendince düzen veriyordu. Her konuşma girişimimde elini kaldırarak bunu engelliyor, başını sallıyordu.

Sonunda saat daha altı bile olmadan otelden ayrıldık.

Terasın merdivenlerinden inerken, “Otelin bahçesinde birini vurmaya kalkışmak hiç akıl işi değil,” dedim. “Ancak bir deli böyle bir şeye girişebilir.”

(1) İşte bu!

“Bu konuda seninle aynı fikirde değilim. Bazı koşullar düşünlünce bu katil açısından son derece güvenliydi. Birincisi bahçe boştu. Ayrıca otel müşterileri koşullandırılmış koyunlardan farksızdırlar. Terasta oturup koyu seyretmek alışkanlık haline gelmişti – *eh bien*, bu yüzden herkes terasın deniz gören kısmına yerleşir. Tabii hiç kimseye benzemeyen benim dışımda herkes. Ben genellikle bahçeye bakan kısımda otururum. Yine de hiçbir şey *göremedim*. Saklanacak o kadar çok yer var ki: ağaçlar, palmiye grupları, çiçekli fidanlar, çalılıklar. Herhangi biri bunlardan birinin arkasına saklanmış ve rahatça, fark edilmeden matmazelin gelişini beklemiş olabilir. Matmazelin otele bahçeden geçerek gelmesi çok doğal. Katil de bunun bilincindeydi. Son Ev'den buraya gelmek için anayola çıkmak yolu çok uzatıyor. Ayrıca Miss Nick gideceği yere daima geciken bu yüzden de kestirme yolları yeğleyen biri.”

Israrla, “Durum açıkladığın gibi olsa bile göze alınan risk çok büyük,” diye belirttim. “Onu gören olabilirdi. Ayrıca birine ateş edip buna kaza süsü vermek de pek mümkün değil.”

“Elbette bu olanaksız... *Kaza* değil... Hayır...”

“Yani...”

“Hiç... yalnızca bir fikir. Haklı olabilirim, ama olmayabilirim de. Neyse bunu şimdilik bir kenara bırakalım, demin de söylediğim gibi bunun için gerekli bir tek *koşul* var.”

“Ne gibi?”

“Bunu herhalde sen de tahmin edebiliyorsun, dostum.”

“Seni bana ne kadar zeki olduğunu, bana kanıtlama zevkinden mahrum etmek istemem, Poirot.”

“Ah! Bu gizli alaylar, iğnelemeler! Neyse, ilk bakışta görülen şu: *Bu cinayet girişiminde amaç belirgin bir şey değil*. Eğer neden bilinen bir şey olsaydı risk hiç şüphesiz göze alınamayacak kadar

büyük olurdu. İnsanlar böyle bir durumda soracaklardı: Acaba bunu yapan bilmem kim mi? Bilmem kim tabanca ateşlendiği sırada neredeydi? Hayır, katil –yani olası katil– tahmin edilebilecek biri olamaz. İşte beni korkutan da bu Hastings! Ve şu anda da korkuyorum. Kendi kendime durmadan, ‘Nasıl olsa dört kişiler. Hepsi bir aradayken bir şey olmaz. Bu çılgınlık olur.’ diyorum. Ama yine de korkuyorum. Bu ‘kazalar’ Hastings – onların nasıl olduğunu öğrenmeliyim.”

Sonra birden arkaya döndü.

“Henüz erken. Zamanımız var. Yoldan gidelim. Bu bahçenin bize söyleyebileceği pek bir şey yok. Eve giden yolu bir inceleyelim.”

Otelin ön kapısından çıkıp, anayoldan tepeye doğru tırmanmaya başladık. Yukarıda dar bir patika vardı ve bunun başındaki tablada aynen şöyle yazılıydı:

YALNIZCA SON EV'E GİDER.

Yolu takip ettik ve birkaç yüz metre sonra keskin bir dönemece vardık. Buradan döndüğümüzdeyse kendimizi büyük, demir bir bahçe kapısının önünde bulduk. Kapı o kadar eskimişti ki acilen boya istiyordu.

Kapının hemen arkasında, sağ tarafta küçük bir kulübe vardı. Bu kulübe eski bahçe kapısı ve bahçe yolunu kaplayan otlarla tam bir tezat oluştuyordu. Kulübenin çevresindeki küçük bahçe bakımlı ve düzenliydi, kulübenin pencere ve kapılarının son zamanlarda boyanmış olduğu görülüyordu. Pencereelerde ise parlak renkli tertemiz perdeler vardı.

Tüvit ceketli bir adam çiçek tarhlarından birinin üzerine eğilmiş çalışıyordu. Paslı kapının gıcirtısını duymuştu. Doğrularak bize baktı. Altmış yaşlarında, iriyarı, en az bir seksen boylarında, yanık

tenli, güçlü yapılı bir adamdı. Kafasında neredeyse hiç saç yoktu. Gözleri koyu mavi ve pırıl pırıldı. Akli başında birine benziyordu.

Yanından geçerken bize, “İyi akşamlar,” diye seslendi.

Biz de aynı şekilde karşılık verdik. Arkamızdan, o derin mavi gözleriyle bizi uzun uzun izlediğinden emindim.

Poirot düşünceliydi. “Acaba?” diye mırıldandı.

Ne düşündüğünü anlayamadım ama nasıl olsa yanıt vermeyeceğini bildiğim için de sormadım.

Malikâne büyüktü, oldukça kasvetli görünüyordu. Etrafı ağaçlarla çevriliydi, hatta ağaçların dallarından bir kısmı çatıyı bile yalıyordu. Acilen onarılması gerektiği belliydi. Poirot kapıyı çalmadan önce malikâneyi dışarıdan dikkatle inceledi. Sonra kapıyı çaldı. Zil öylesine eskiydi ki çalmak için neredeyse Herkül gücüne ihtiyaç vardı. Ancak bir kez harekete geçirildiğinde ise içeride çan çalınmışçasına yankılıyordu.

Kapıyı bize orta yaşlı bir kadın açtı –siyahlar içindeki sadık hizmetkâr– onu tanımlamak için tek söyleyebileceğim bu. Son derece saygılı, insanın ruhunu karartacak kadar ciddi, kesinlikle ilgi çekecek bir yönü olmayan bir kadın.

Bize Miss Buckley’nin henüz dönmemiş olduğunu söyledi. Poirot onunla randevumuz olduğunu belirtti. Ancak kadını ikna etmekte biraz zorlandı, sonuçta kadın yabancılara pek güvenmeyen tiplerdendi. İşte tam da bu noktada *benim* görüntümün olumlu etki yaptığını belirtmeden edemeyeceğim. Neyse, sonuçta kabul edildik ve Miss Buckley’nin dönüşünü beklemek üzere oturma odasına alındık.

Burası evin gördüğümüz diğer kısımlarının aksine kasvetli bir yer değildi. Denize bakan oda güneş içindeydi. Ancak burası da bakımsızdı ve aralarında en ufak bir uyum bile olmayan, hatta birbi-

rine zıt sayılabilecek eşyalarla döşeliydi. Ucuz, modern eşyaların yanında Victoria Dönemi'nden kalma gösterişli, ağır parçalar. Perdeler soluk ve brokardı. Ancak koltukların kılıfları yenideydi ve özellikle de yastıklar renkli, cıvıl cıvıldı. Duvarlara aile resimleri asılmıştı. Bunlardan bazıları ilgimi çekti. Bir köşede bir gramofon, dağınık bir halde etrafına konulmuş çok sayıda plak ve portatif bir radyo duruyordu. Hemen hiç kitap olmayan salonda kanepenin köşesinde dağınık bir halde bir gazete vardı. Poirot gazeteyi aldı ve yüzünü buruşturarak yerine bıraktı.

Bu St. Loo'da yayımlanan, haftalık yerel bir gazete olan *Weekly Herald and Directory*'nin son sayısıydı. Sonra her nedense gazeteyi ikinci kez eline aldı ve tam bir makaleyi okumak üzereyken kapı açıldı ve Miss Buckley içeri girdi.

Genç kadın omzunun üstünden geriye doğru, "Ellen, lütfen buz getir," diye seslendikten sonra bize döndü.

"Evet, işte geldim. Arkadaşlarımı nihayet atatabildim. Ne söyleyeceğinizi çok merak ediyorum. Acaba bana tanımadığım bir akrabamdan milyonlar kaldı da haberim mi yok, yoksa sinemacıların arayıp da bulamadıkları o yüz ben miyim? O kadar ciddi bir havanız vardı ki!" Poirot'ya döndü. "Aklıma başka bir olasılık gelmedi. Haydi, beni mutlu edecek bir haber verin."

Poirot, "Matmazel ne yazık ki..." diye söze başladığı anda genç kız yalvarırcasına sözünü kesti.

"Ne olur ters bir şey söylemeyin, hayallerimi yıkmayın. Sakın minyatür yaptığınızı ve bana bunlardan birini satmak istediğinizi filan söylemeyin. Hayır, bıyıklarınıza bakınca bunun olabileceğine inanmam. Ayrıca İngiltere'nin en kötü yemeğinin sunulduğu, en pahalı otellerinden birinde kaldığınıza göre de bu olamaz."

O anda kapı açıldı ve bize kapıyı açan kadın elinde bir tepsiyle içeri girdi. Buz ve içki getirmişti. Nick bir yandan konuşurken bir yandan da bir barmen ustalığıyla kokteyllerimizi hazırladı. Poirot'nun (karakterine hiç uymayan) suskunluğu sonuçta onu da etkilemiş olsa gerek ki bardakları doldururken birden sustu.

“Evet, konu neydi?”

Poirot kokteyl bardaklarından birini aldı.

“Sizden dilediğim matmazel, şey...” Bardağı hafifçe kaldırdı. “Sağlığınıza matmazel, umarım bu hep böyle sürer.”

Kız aptal değildi. Poirot'nun sesindeki tonlama dikkatinden kaçmamıştı.

“Nasıl yani? Bir sorun mu var?”

“Evet matmazel. Bu...”

Poirot elini uzattı. Avucunun ortasında terasta bulunduğu kurşun duruyordu. Kız şaşkınlık dolu bir ifadeyle kurşunu aldı.

“Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Tabii ki biliyorum. Bu bir kurşun.”

“Kesinlikle doğru –bu sabah terasta, yüzünüzü sıyrıp geçen eşekarısı değil– bu kurşundu matmazel.”

“Nasıl yani, otelin bahçesinde manyağın teki rasgele ateş mi etti?”

“Öyle görünüyor.”

“İnanılır gibi değil. Neredeyse dokuz canlı olduğuma, bilinmeyen bir gücün beni koruduğuna inanmaya başlayacağım. Bu dört oldu.”

“Evet,” dedi Poirot düşünceli bir şekilde başını sallayarak. “Bununla dört oldu! Matmazel, sizden bana diğer üç kazayı anlatmanızı isteyeceğim.”

Kız afallamıştı.

“Onların gerçekten de *kaza* olduklarından emin olmak istiyorum, matmazel.”

“Neden olmasınlar? Başka ne olabilir?”

“Matmazel, lütfen kendinizi büyük bir şoka hazırlayın. Ya bunlar kaza değilse, biri sizi öldürmeye çalışıyorsa?”

Nick kahkahayı bastı. Bunun düşüncesi bile onu çok eğlendirmiş gibiydi.

“Ne akıl almaz bir düşünce bu! Beyefendi, kim ve neden beni öldürmek istesin ki? Ölümüyle milyonlar miras bırakacak genç ve güzel bir kız değilim? Aslına bakarsanız birinin beni gerçekten öldürmeye *kalkışması* çok ilginç *olabilirdi*. Ama sanırım bu olanaksız.”

“Matmazel, lütfen bana şu kazalardan bahsedebilir misiniz?”

“Elbette, ama onlarda öyle büyütecek bir şey yok. Aptalca şeyler. Yatağımın başucunda asılı büyük, ağır bir resim var. Bir gece birden yerinden çıkıp, düştü. Neyse ki büyük bir şans eseri ben tam o sırada evde bir yerde bir kapının çarptığını duymuş, kapamak üzere aşağı inmiştim. Böylece kurtuldum. Öyle olmasa herhalde o tablo başımı ezebilirdi. Birinci kaza bu işte.”

Poirot gülümsemedi bile.

“Evet matmazel, şimdi de ikinci kazayı anlatın.”

“Ah, o çok daha basit bir şey. Evden denize inen dimdik bir patika var. Ne zaman yüzmek istesem oradan inerim. Aşağıda denize atlayabileceğiniz bir kayalık alan var. Geçenlerde ben oradayken, uçurumun tepesinden kocaman bir kaya kopup büyük bir gürültüyle aşağı yuvarlandı ve tam yanımdan geçti. Ölümünden kıl payı kurtuldum.

Üçüncü kaza ise biraz daha farklı. Arabamın frenlerinde bir tuhafılık vardı. Gerçi garajdaki teknisyen ne olduğu açıkladı, ama anladığımı söyleyemem. Her ne ise... Eğer kapıdan çıkıp yokuş aşağı inmiş olsaydım frenler tutmayacak doğruca belediye binasına gire-

cektim ve bu kaza belki de hayatıma mal olacaktı. Ama her zamanki gibi evde bir şey unuttuğum için geri döndüm ve çitlere çarparak durabildim.”

“Freninizdeki sorunun ne olduğunu bana söyleyemeyecek misiniz, matmazel?”

“Bunu Mott’un tamirhanesine giderek öğrenebilirsiniz. Onlar biliyorlar. Basit bir şeymiş. Tamamen mekanik bir sorun, sanırım bir vida gevşemiş ya da gevşetilmiş, öyle bir şey. Ellen’in, yani size kapıyı açan hizmetçimin, küçük bir oğlu var. Bir an onun oynamış olabileceğini düşündüm. Bilirsiniz küçük erkek çocukları arabalara meraklıdırlar. Tabii Ellen oğlunun asla arabama yaklaşmadığına yemin ediyor. Aslına bakarsanız Mott ne derse desin ben vidayı birinin gevşetmediğinden eminim.”

“Tamirhanede nerede matmazel?”

“Evin hemen öbür tarafında.”

“Kilitli mi tutuyorsunuz?”

Nick’in gözleri hayretle kocaman açıldı.

“Yoo, hayır. Tabii ki hayır.”

“Biri kimse görmeden arabanızı kurcalamış olabilir mi?”

“Şey, evet, sanırım yapabilir bunu. Ama buna ne gerek var ki – aptallık olur.”

“Hayır, matmazel, aptallık filan değil. Anlamıyorsunuz. Tehlikedesiniz, hem de çok büyük bir tehlikede! Bunu size ben söylüyorum. Ben! Bu arada benim kim olduğumu bilmiyorsunuz, değil mi?”

Genç kız şaşkınlık içinde, soluğu kesilerek, “Hayır,” dedi.

“Ben Hercule Poirot’yum.”

Nick şaşırıpçısına, “Ah!” dedi. “Ah evet.”

“Adımı duymuştunuz, değil mi?”

“Oh evet.”

Genç kız sıkıntıyla kıpırdanmaya başladı. Gözlerinde tuhaf bir endişe belirdi. Poirot onu dikkatle inceliyordu.

“Sıkılmış gibisiniz. Bu da kitaplarımı okumamış olduğunuzu gösteriyor.”

“Şey, hayır, elbette ki hepsini okumadım. Ama tabii adınızı biliyorum.”

“Matmazel, siz küçük, nazik bir yalancısınız. (Majestik Otel’de öğlen yemeğinden sonra duyduklarımı anımsayarak hafifçe irkildim.) Sizin henüz çocuk sayılabilecek yaşta olduğunuzu unuttum. Adımı duymuş olamazsınız. Şöhret o kadar çabuk gelip geçen bir şey ki! Arkadaşım, size kim olduğumu açıklar.”

Nick merakla bana baktı. Her nedense utanarak hafifçe öksürüp boğazımı temizleme gereksinimi duydum.

“Mösyö Poirot, şey... çok büyük bir dedektiftir,” dedim.

Poirot, “Ah, dostum!” diye haykırdı. “Tek söyleyebileceğin bu mu? *Mais dis donc!*⁽¹⁾ Matmazole benim benzeri asla olmayan ve olamayacak, eşsiz ve üstün vasıflara sahip bir dedektif olduğumu söyle.”

Soğuk bir ifadeyle, “Buna gerek kalmadı,” dedim. “Siz kendiniz zaten söylediniz.”

“Ah evet ama ben daima alçakgönüllü biri olmuşumdur. İnsan kendi kendini övmemeli.”

“Nick muzip bir havada, ona hak verircesine, “İnsan kendi havlayacaksa köpek beslemesinin ne gereği olabilir?” dedi. “Bu arada sizin köpeğiniz kim? Sanırım Doktor Watson?”

Soğuk bir tonda, “Adım Hastings,” dedim.

(1) Ama söyle!

Nick, “1066 – Savaşı!” dedi. “Kim kültürsüz olduğumu söyleyebilir ki? Neyse, bütün bunlar kötü bir şaka olmalı. Gerçekten birinin beni öldürmek istiyor olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Bu çok heyecan verici bir şey olurdu. Ama ne yazık ki gerçek yaşamda böyle şeyler pek olmuyor. Yalnızca kitaplarda. Sanırım Bay Poirot çok özel bir ameliyat yöntemi geliştirmiş bir operatör ya da yeni bir hastalık keşfetmiş doktorlardan farksız. Herkesi potansiyel hasta görüyor ve hastalanmasını istiyor.”

Poirot, “*Sacré Tonnerre!*”⁽¹⁾ diye haykırdı. “Ciddi olur musunuz lütfen. Siz zamane gençleri hiçbir şeyi ciddiye alamaz mısınız? Eğer o kurşun şapkanızı delip geçeceği yerde kafanıza sapsansaydı ve siz şimdi otelin bahçesinde yatan bir ceset olsaydınız, sanırım böyle gülmeye fırsatınız olmayacaktı değil mi matmazel?”

“O zaman da ruh çağırma *seansında* kahkahalarım duyulurdu,” diyen Nick birden duruldu. “Neyse, bu kadar şaka yeterli. Gerçekten Bay Poirot, benimle böyle ilgilenmiş olmanız hoş, çok naziksiniz ama emin olun bütün bunlar yalnızca kaza, öyle *olmalı*.”

“Şeytan inadı var sizde.”

“Belki de adımın Nick olmasının nedeni de bu. Büyükbabamın ruhunu şeytana satmış olduğu inanılırmış. Bu yüzden buradaki herkes ondan İhtiyar Nick diye bahsederdi. Kötü, acımasız bir ihtiyardı, ama çok da eğlenceliydi. Ona hayrandım. Her yere onunla birlikte giderdik, bize İhtiyar Nick ve genç Nick derlerdi. Halbuki gerçek ismim Magdala.”

“Bu alışılmamış bir isim.”

“Evet, ama bizim ailemizde çok sık rastlanan bir isim. Bir tür aile ismi. Örneğin biri şurada.”

(1) Yüce Tanrım!

Duvardaki resimlerden birini işaret etti.

“Ah!” diyen Poirot şöminenin üstündeki resme dikkatle yakından baktı. “Bu da büyükbabanız mı matmazel?”

“Evet, çok etkileyici bir portre, değil mi? Jim Lazarus satın almak istedi ama satmadım. İhtiyar Nick’e karşı nedenini bilemediğim bir sempatim var.”

“Ah evet,” diyen Poirot bir süre daha suskunluğunu korudu. Sonra birden coşkulu bir ses tonuyla, “*Revenons à nos moutons.*”⁽¹⁾ dedi. “Bakın matmazel. Sizden biraz ciddi olmanızı isteyeceğim. Tehlikedesiniz. Bugün biri sizi Mauser tabancasıyla ateş ederek öldürmek istedi.”

“Mauser tabancayla mı?”

Kız bir an bir şaşkınlık geçirdi.

“Evet, neden sordunuz? Tanıdığınız Mauser tabancası olan biri mi var?”

Nick gülümsedi.

“Benim var.”

“Sizin mi?”

“Evet, babamındı. Savaştan dönerken getirmişti. O zamandan beri de buralardadır. Daha geçen gün çekmecede gördüm.”

Eski tip bir yazı masasını işaret etti. Sonra birden aklına bir şey gelmişçesine yürüyüp masaya gitti. Çekmeceyi açtı. Döndüğünde yüzü sapsarıydı. Sesi çok farklı bir hal almıştı.

“Şey...” diye kekeledi titrek bir sesle. “Yok gitmiş. Tabanca yerinde değil.”

(1) Biz yine konumuza dönelim.

3. BÖLÜM

Kazalar

O andan itibaren konuşma farklı bir şekil aldı. O zamana dek Poirot ve kız her nedense hep karşı cephelerde olmuşlardı. Sanki aralarında bir uçurum vardı. Dostumun ünü ve şöhreti kız için bir şey ifade etmiyordu. O tüm yaşlıları gibi yalnızca yaşadığı anı, popüler kültürün ürünü isimleri biliyordu. Bu yüzden de Poirot'nun uyarılarını ciddiye almamıştı. Onun için Poirot yalnızca her şeyi melodram haline getiren komik görünümlü, yaşlı bir yabancıydı.

Tabii ki onun bu tutumu Poirot'yu şaşırtmış ve de incitmişti. Poirot yeryüzündeki herkesin onun ününü duyduğundan ve onu tanıdığından emindi. Ve işte şimdi karşısına öyle olmayan biri çıkmıştı. Aslında bu onun açısından gerçekleri algılama anlamında iyi bile sayılabilirdi ama sonuca varmayı engelliyordu.

Tabancanın kayıp olduğunun ortaya çıkmasıyla olay bambaşka bir boyut kazanmıştı. Nick artık tüm bunları yalnızca bir şaka olarak algılamayı bırakmıştı. Gerçi karakteri gereği yine de durumu hafife alıyordu ama davranışlarında belirgin bir değişiklik olmuştu.

Yeniden yanımıza geldi, koltuğun kenarına oturdu ve kaşlarını çatarak düşünceli düşünceli mırıldandı.

“Bu çok tuhaf!”

Poirot birden bana döndü.

“Sana bir fikrim olduğundan bahsetmiştim, bunu anımsıyorsun, değil mi Hastings? Artık bunda yanılmadığım açıkça ortaya çıktı. Düşünsene, ya matmazel otelin bahçesinde vurulmuş olsaydı? Biz orada olmasaydık cesedi birkaç saat bulunamayabilirdi bile – oradan o kadar az insan geçiyor ki. Ve *elinin hemen yanında* henüz düşmüş gibi *kendi tabancası olsaydı!* Bayan Ellen hiç şüphesiz tabancanın ona ait olduğunu onaylayacaktı. Tabii olayın ardından tahminler yürütülecekti, endişeli olduğundan, uykusuzluk çektiğinden filan bahsedilecekti...”

Nick endişe içinde kımıldandı.

“Bu doğru. Son zamanlarda ölesiye endişeliyim. Herkes bana sinirlerimin çok bozuk olduğunu söylüyor. Evet, öyle söylüyorlar...”

“Ve sonuçta sizin intihar etmiş olduğunuz kanısına varılacaktı. Tabancanın üzerinde de matmazelin parmak izleri dışında hiç kimşenin parmak izine rastlanmayacaktı. Evet, bu çok basit ve kesinlikle inandırıcı bir öykü olacaktı.”

“İşte bu çok hoş!” diyen Nick’in ses tonundan aslında hiç de hoş bulmadığı anlaşılıyordu ki bu beni mutlu etti.

Poirot sözlerdeki kinayeyi anlamamıştı.

“*N’est ce pas!*”⁽¹⁾ Bakın matmazel, bu son olmalı, bir daha tekrarlanmamalı. Dört kez ölümden dönmeyi başarmışsınız, ama beşincisinde ne olacağını kim bilebilir.”

Nick mırıldandı.

(1) Demek öyle!

“Bari cenaze arabam lastik tekerlekli olsun.”

“Üzülmeyin, biz yanınızdayız. Dostumla birlikte gereken tüm önlemleri alırız.”

Bu “biz” sözcüğünden dolayı Poirot’ya minnettardım. Poirot’ nun genel tutumunun aksine bazen benim varlığımı fark etme gibi bir alışkanlığı da vardı.

“Evet,” dedim. “Hiç endişelenmeyin, Miss Buckley. Sizi koruyacağız.”

“Çok iyisiniz. Ama kabul edin ki bu çok heyecanlı olmanın dışında da kesinlikle olağanüstü bir macera.”

Hâlâ aynı vurdumduymaz tavrını sürdürmeye çalışıyordu ama gözlerinden endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Poirot, “İlk yapmamız gereken konuyu enine boyuna soruşturmak,” dedi.

Oturdu ve babacan bir tavır takınarak, “Belki size biraz sıradan gelecek ama o alışılmış soruyu sormak durumundayım, matmazel. Düşmanınız var mı?” diye sordu.

Nick başını sanki olmadığına üzölmüşçesine salladı.

“Korkarım ki hayır... yok.”

“Bon. Öyleyse bu olasılığı bir yana bırakabiliriz. Şimdi romanlarda ve filmlerde rastladığınız o malum soruya geçelim: Ölümünüzden kimlerin çıkarı olabilir, matmazel?”

“Bence hiç kimsenin. Zaten bu olanların bana çok anlamsız gelmesinin nedeni de bu. Tabii ahırdan farksız bu ev var ama burası da son kuruşuna kadar ipotekli. Harabeden farksız, damı göçtü göçecek. Bu üzerinde bulunduğumuz yarımada da gizli bir hazine, bir kömür ya da maden damarı olduğunu sanmıyorum.”

“Demek malikâne ipotekli.”

“Evet. İpotek etmem gerekti. Anlayacağınız iki kez veraset vergisi ödemem gerekti. Hem de çok kısa aralıklarla. Önce büyükbabam öldü altı yıl önce. Sonra da ağabeyim. Bu da maddi durumumu ciddi anlamda sarstı.”

“Peki ya babanız?”

“Savaştan sakat döndü, sonra zatürreeye yakalandı ve 1919’da öldü. Annem zaten ben bebekken ölmüş. Burada büyükbabamla yaşıyordum. Nedenini bilmiyorum ama büyükbabamla babam hiç geçinemezlerdi. Kısacası babam benim için güvenli bir liman bulmuş olmanın rahatlığıyla keyfince dünyayı geziyordu. Ağabeyim Gerald’ın da büyükbabamla arası pek iyi değildi. Kim bilir belki erkek olsam ben de büyükbabamla geçinemezdim. Kız olmam beni kurtardı. Büyükbabam hep benim onun ruh ikizi olduğumu, ondaki cesaret ve gücün bende olduğunu söylerdi.”

Sustu ve sonra gülümseyerek sözlerini sürdürdü.

“Sanırım büyükbabam berbat bir adamdı. Ama bir o kadar da şanslıydı. Buralarda elini neye değdirse altına çevirdiği söylenirdi. Ama kumarbazdı. Kazandığını kumara verdi. Öldüğünde bu ev ve arazi dışında hiçbir şey bırakmadı. O sırada ben on altı yaşındaydım, Gerald ise yirmi iki. Gerald üç yıl önce bir araba kazasında öldü ve malikâne de tamamen bana kaldı.”

“Peki ya sizden sonra, matmazel? En yakın akrabanız kim?”

“Kuzenim Charles. Charles Vyse. Avukat. Burada çalışıyor. Çok iyi ve yetenekli bir insan ama bir o kadar da sıkıcı bir tip. Sürekli bana öğüt verir, taşkınlıklarımı engellemeye çalışır. Ben pahalı zevkleri olan bir insanım.”

“Demek sizin adınıza servetinizi o yönetiyor, öyle mi?”

“Şey, öyle de diyebilirsiniz. Ama işin doğrusu benim öyle yönetilecek bir işim, servetim filan yok. Benim adıma ipotekleri ayarladı ve kulübeyi kiralamamı sağladı.”

“Ah, kulübe. Ben de size bunu soracaktım. Orası kirada mı?”

“Evet, Avustralyalı bir aileye kiraladım. Croft'lara. Çok sevimli, candan insanlar. Hatta o kadar iyiler ki bazen çok sıkıcı olabiliyorlar... Sürekli bana bezelye, kereviz, turfanda sebze filan getirip duruyorlar. Bahçeyi ihmal etmem onları çok şaşırtıyor. Aslında bir anlamda da tam bir baş ağrısı sayılabilirler özellikle de adam. İnlanılmayacak kadar nazik. Bayan Croft ise engelli, bütün gün yatıyor. Neyse kiralalarını düzenli ödüyorlar, önemli olan da bu.”

“Ne kadar zamandır buradalar?”

“Şey, yaklaşık altı aydır.”

“Anlıyorum. Kuzeniniz ile akrabalığınız anne tarafından mı baba tarafından mı?”

“Anne tarafından... Annemin adı Amy Vyse idi.”

“*Bien!* Evet, bu kuzen dışında başka akrabalarınız da var mı?”

“Çok uzaktan kuzenlerim var, Yorkshire'da oturuyorlar. Buckley'ler.”

“Başka biri.”

“Yok.”

“Desenize yalnızsınız.”

“Yalnız mı? Bu ilginç bir fikir. Aslında size daha önce de söylediğim gibi ben burada pek fazla kalmıyorum. Genellikle Londra'dayım. Ayrıca akrabalar çoğu zaman çok can sıkıcı olabiliyorlar. Ukalalık edip her şeye karışabiliyorlar. En iyisi özgür olmak.”

“Bu durumda size acıyarak zaman kaybetmemin hiç anlamı yok matmazel. Siz modern bir genç bayansınız. Neyse evdeki hizmetli kadrosuna gelelim.”

“O ne abartılı bir ifade! Bu evin hizmetli kadrosu Ellen'dan ibaret. Bir de kocası, sözde bahçeyle ilgileniyor ama iyi bir bahçıvan olduğu asla söylenemez. Çocuklarını da yanlarına almalarına izin

verdiğim için onları çok düşük bir ücret karşılığında burada tutabiliyorum. Ellen ben buradayken bana hizmet ediyor. Parti verdiğimdeyse dışarıdan getirttiğim yardımcılara destek oluyor. Pazartesi günü de bir parti vereceğim. Biliyorsunuz, yarışlar başlıyor.”

“Pazartesi evet, bugün de cumartesi. Peki, peki. Evet, matmazel, şimdi de biraz arkadaşlarınızdan bahsedin, örneğin bugün öğlen yemeğinde birlikte olduklarınızdan?”

“Peki tamam Freddie Rice –yani o sarışın kız– bir anlamda en iyi arkadaşım. Çok kötü ve zor bir yaşamı oldu, berbat günler geçirdi. Bir canavarla evlendi. Uyuşturucu, içki, ahlaksızlık, kötülük anlamında aklınıza ne gelirse, hepsinin olduğu bir adamla. Onu ancak bir iki yıl kadar önce terk edebildi. O zamandan beri de yanımızda. Eğer boşanıp Lazarus ile evlenirse bu beni çok mutlu edecek.”

“Lazarus mu? Şu Bond Sokağı’ndaki antikacı mı?”

“Evet. Jim onun tek oğlu. Tabii para içinde yüzüyor. Arabasını gördünüz, değil mi? Bir Yahudi, çok sempatik ve hoşgörülü bir insan. Freddie’ye de çok bağlı. Her yere birlikte gidiyorlar. Hafta sonunu Majestik Otel’de geçirip pazartesi bana gelecekler.”

“Peki ya Bayan Rice’ın kocası?”

“O aşağılık adam mı? Her şeyden elini eteğini çekip ortadan kayboldu. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Bu da Freddie’yi çok üzüyor tabii. Sonuçta nerede olduğunu bilmediğin bir adamdan boşanamazsın da.”

“*Evidemment!*”⁽¹⁾

Nick düşünceli düşünceli bir şekilde, “Zavallı Freddie,” diye ekledi. “Hiç şansı yok. Her şey ayarlanmıştı. Freddie adamın karışına geçip ondan ayrılmak istediğini söyledi, adam kendisinin de bunu istediğini belirtti. Sözde otele bir kadın getirecek arkadaşım da

(1) Elbette!

onları basacak ve kolayca boşanacaklardı. Ama adam otele ödeyecek parası bile olmadığını söyledi. Zorunlu olarak arkadaşım parayı götürdü, adam da parayı aldığı gibi ortadan kayboldu. O günden beri ondan haber alınamadı. Bence bu yaptığı adilikten başka bir şey değil!”

“Tanrım, olamaz!” diye haykırdım.

Poirot, “Dostum Hastings şaşkınlıktan donakaldı,” dedi. “Dikkatli olmalısınız, matmazel. Anlayacağınız kendisi biraz geri kafalıdır. Çok uzun bir süredir başka diyarlardaydı, yeni döndü ve henüz modernleşemedi.”

Nick’in gözleri kocaman açıldı.

“Bunda şok olacak ne var ki? Yani bu gibi insanlar olduğu herkesçe bilinen bir şey. Ama bence bu yine de çok aşağılık bir taktik. Zavallı Freddie de o sırada o kadar parasızlık çekiyordu ki nereye başvurup, ne yapacağını bilemedi.”

“Evet, evet, hiç hoş bir durum değil. Peki ya diğer arkadaşınız Matmazel. Sevgili Komutan Challenger?”

“George mu? Onu sanki kendimi bildim bileli tanıyorum. En az beş yıldır. George gerçekten iyi bir insan.”

“Ve de sizinle evlenmek istiyor, değil mi?”

“Bunu sık sık yineliyor. Özellikle de sabaha karşı, ikinci kadeh Porto şarabını içtikten sonra...”

“Ama sizin yüreğinizi yumuşatamıyor, öyle mi?”

“George ile evlenmemizin ne anlamı olabilir ki. İkimiz de meteliksiziz. Ayrıca George çok da sıkıcı olabiliyor. Hâlâ ‘iyi öğrenci’, ‘dürüst insan’ havalarında. Ayrıca kırkına merdiven dayadığından da eminim.”

Bu sözü benim hafifçe irkilmeme neden oldu.

Poirot gülümseyerek, “Desenize bir ayağı çukurda,” dedi. “Neysel matmazel, bana aldırmanın. Ben büyükbabanız olacak yaştayım, zaten önemli de değil. Neysel haydi bana biraz daha şu kazalardan bahsedin. Örneğin resimden?”

“Onu yeni bir kordonla tekrar astık. İsterseniz gelip görebilirsiniz.”

Salondan çıktı. Biz de onu izledik. Söz konusu tablo çok kalın çerçeveli, yağlıboya bir resimdi. Tam yatağının başucunda asılıydı.

Poirot, “İzninizle matmazel,” diyerek ayakkabılarını çıkardı ve yatağa çıktı. Resmi ve kordonu inceledi, özenle tablonun ağırlığını yokladı. Sonra zarifçe yüzünü buruşturarak yataktan indi.

“Böylesine ağır bir tablonun insanın başına inmesi gerçekten hiç hoş bir durum değil. Eski kordon, matmazel, bunun gibi miydi? Yani telden miydi?”

“Evet, ama bu kadar kalın değildi. Bu kez daha kalın olmasını istedim.”

“Çok haklısınız. Eski kordonun kopan yerini incelediniz mi? Uçlar düzgün müydü, yoksa saçaklanmış mıydı?”

“Sanırım saçaklanmıştı ama tam olarak emin değilim. Ayrıca incelememe ne gerek vardı ki?”

“Haklısınız. neden inceleyecektiniz ki? Yine de o kordonu görebilmeyi isterdim. Acaba evde bir yerde mi?”

“Kordon resmin üzerindeydi. Sanırım yenisini takan onu attı.”

“Yazık. Keşke görebilseydim.”

“Yani sizce bu bir kaza değil miydi? Ama başka bir şey olmaz ki!”

“Kaza olabilir. Bu konuda kesin bir şey söylemek zor. Ama arabanızın frenlerindeki sorun – o kaza değildi. Ayrıca kayalardan aşağı yuvarlanan kaya parçası da – kazanın olduğu yeri bir kez de kendi gözlerimle görmek isterim.”

Nick bizi bahçeye çıkarıp uçurumun kenarına götürdü. Aşağıda deniz masmavi parlıyordu. Kayaların arasından dar bir patikayla aşağı iniliyordu. Nick kazanın olduğu yeri gösterdi ve Poirot düşünceli düşünceli başını salladı.

Neden sonra, “Bahçeye kaç yoldan girilebilir, matmazel?” diye sordu.

“Ön girişten gelebilirsiniz. Hani şu kulübenin hemen yakınındakinden. Sonra servis kapısı var: anayolun ortasından ayrılıp girebileceğiniz duvardaki kapı. Sonra burada, tam uçurumun başındaki kapı var. Buradan çıkıp, sahile inen zikzaklı patikadan geçerek doğruca Majestik Otel’e gidebilirsiniz. Sonra da çalılık çitin arasındaki boşluktan otelin çevresinde dönmeye gerek kalmadan doğruca Majestik Otel’in bahçesine girebilirsiniz. Ben bu sabah o yoldan geldim. Zaten şehre inmenin en kısa yolu da Majestik Otel’in bahçesinden geçmek.”

“Peki ya bahçıvan? O genellikle nerede çalışır?”

“Genellikle mutfak tarafındaki sebze bahçesinde ya da limonlukta oturur, gördüğünüzde de bahçe makaslarını bilermiş gibi bir havaya girer.”

“Yani evin diğer tarafında, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse biri gelip bu koca taşı yerinden oynatsa, fark edilme olasılığı yok denecek kadar azdı.”

Nick birden ürperdi.

“Siz, siz, gerçekten bunun böyle olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Buna inanamıyorum. Bana anlamsız geliyor.”

Poirot yeniden cebindeki kurşunu çıkardı ve baktı.

Ve nazikçe, “Ama bu hiç anlamsız değil, matmazel,” dedi.

“Bu bir delinin işi olmalı.”

“Olabilir, aslında bu akşam yemeği sonrasında tartışmak için çok ilginç bir konu olabilir: Tüm katiller deli midir? Hücrelerinde belirli bir deformasyon olabilir, evet, bu olası. Ama bunu çözmek doktorların işi. Benimse durumum farklı, ben tamamen başka bir kulvardayım. Ben suçluyu ya da kurbanı değil susuzu dşnrm. Dolayısıyla şu an için beni ilgilendiren sizsiniz matmazel, meçhul saldırganınız değil. Genç ve güzelsiniz, güneş parlıyor, dünya çok hoş. nnzde yaşanacak bir ömür ve aşklar var. Gelecek sizin. şu an için asıl düşündüğüm bu, matmazel. Bana şu arkadaşlarınızdan, Bay Rice ve Bay Lazarus’tan bahsedin, uzun zamandır mı burada-lar?”

“Freddie arşamba günü geldi. Tavistock yakınlarında bazı dostlarıyla birlikteydi. Buraya dn geçti. Jim de sanırım turluyor.”

“Ya Komutan Challenger?”

“O Devonport’ta yaşıyor. Buraya genellikle hafta sonlarını geçirmek için arabasıyla gelir.”

Poirot başını sallayarak onayladı. Yeniden eve döndük. Kısa bir sessizliğin ardından Poirot birden, “Gvenebileceğiniz bir arkadaşınız var mı, matmazel?” diye sordu.

“Freddie var.”

“Bayan Rice dışında?”

“Bilemiyorum. Sanırım vardır. Neden sordunuz?”

“nk güvendiğiniz bir dostunuzun sizinle birlikte kalmak için buraya gelmesini istiyorum. Hem de hemen.”

“Oh!”

Nick şaşırmış görünüyordu. Bir iki dakika kadar konuşmayıp düşündü. Ardından tereddütle mırıldandı.

“Maggie var. Sanırım ondan gelmesini isteyebilirim.”

“Maggie kim?”

“Yorkshire'daki kuzenlerimden biri. Kalabalık bir ailesi var. Babası rahip. Maggie benim yaşımda. Yazları genellikle buraya gelir, konuğum olur. Aslında hiç eğlenceli bir kız değildir, iç sıkacak kadar temiz, saf, kuralcı kızlardan, hani şu doğanın kendilerine son zamanların modası olan dümdüz saçları armağan ettiği tatsız tuzsuz kızlardan. Bu yıl onu davet etmemeyi düşünüyordum ama...”

“Sakin yapmayın bunu, matmazel. Anlattığınıza göre kuzeniniz tam benim düşündüğüm tipte biri. Bu iş için çok uygun.”

“Peki,” dedi Nick iç çekerek. “Ona telgraf çekerim. Zaten ondan başka birine ulaşabileceğimi de sanmıyorum. Herkes çoktan tatile çıkmıştır bile. Eğer korodaki çocukların piknik hazırlıkları ya da Anneler Festivali yoksa Maggie'nin geleceğinden eminim. Peki ama ondan ne yapmasını bekliyorsunuz...”

“Sizinle aynı odada kalmasını ayarlayabilir misiniz?”

“Evet, sanırım.”

“Bunun tuhaf bir istek olduğunu düşünmez mi?”

“Oh hayır, Maggie asla düşünmez. O yalnızca denileni *yapar*, hem de içtenlikle. O dindar biridir, babası papaz: sadık, namuslu ve azimli. Evet, ona telgraf çekip pazartesi burada olmasını söylerim.”

“Neden yarın değil?”

“Pazar günü trenlere binmesini mi isteyeyim yani? Pazarları trenlerin nasıl olduğunu bilirsiniz, ondan böyle bir şey istersem ölüm döşğinde olduğumu bile düşünebilir. Hayır, pazartesiye çağırırım. Peki, Maggie'ye beni beklediğini düşündüğünüz o korkunç yazgıdan söz edecek misiniz?”

“*Nous verrons.*⁽¹⁾ Hâlâ işin şakasındasınız. Aslında bir bakıma bu cesaretiniz beni mutlu ediyor.”

Nick, “Bu da bir değişiklik,” dedi.

(1) Bakacağız.

Sesinde tuhaf bir tını vardı. Ona merakla baktım, içimde onun bize açıklamadığı bir şeyler varmış gibi bir his uyanmıştı.

Bu arada yeniden salona varmıştık. Poirot kanepedeki gazeteyi karıştırmayı sürdürdü. Sonra birden, “Bunu okudunuz mu, matmazel?” diye sordu.

“*St. Lou Herald*’ı mı? Tam olarak değil. Yalnızca denizin gelgit durumuna bakarım. Her hafta düzenli bir şekilde verir de.”

“Anlıyorum. Bu arada matmazel, vasiyetnameniz var mı?”

“Evet, bir vasiyetname yaptım. Altı ay kadar önce. Operasyonumdan hemen önce.”

“*Qu’ est ce que vous dites?*⁽¹⁾ Operasyon mu?”

“Operasyon. Apandisit ameliyatı oldum da. Biri vasiyetname yapmamı söyledi, ben de yaptım. Bu bana kendimi önemli biriymişim gibi hissettirdi.”

“Peki, bu vasiyetnamenin koşulları neydi?”

“Malikâneyi kuzenim Charles’a bıraktım. Gerçi bunun dışında önemli bir şeyim yok, ama kalanları da Freddie’ye bıraktım. Ama yine de düşünmüyor değilim, mal varlığım borçlarımı ödemeye yeterli mi diye.”

Poirot dalgın dalgın başını salladı.

“Artık gidelim. *Au revoir, matmazel*. Dikkatli olun.”

“Ne konuda?”

“Zeki bir kızsınız. Evet, zincirin zayıf noktası bu – neye, kime karşı dikkatli olacaksınız? Bunu kim bilebilir. Ama bana güvenin, matmazel. Birkaç gün içinde gerçeği ortaya çıkarmış olacağım.”

“O zamana kadar da zehirden, bombalardan, tabanca kurşunlarından, araba kazalarından ve Kızılderililerin zehirli oklarından kendimi korumalıyım, değil mi?” diye sordu Nick muzipçe.

(1) Ne diyorsunuz?

Poirot ciddiyle, “Alay etmeyin matmazel, hafife almayın,” dedi. “Bu arada, aklıma geldi de, Bay Lazarus büyükbabanızın portresi karşılığında ne kadar ödemeyi önerdi?”

“Elli sterlin.”

Poirot, “Ah!” dedi. Ve şöminenin üstündeki esmer, ince, somurtkan yüze baktı.

“Size daha önce de söylediğim gibi büyükbabamın tablosunu asla satmam.”

Poirot düşünceli düşünceli mırıldandı.

“Evet, evet, anlıyorum.”

4. BÖLÜM

Bu İşte Bir İş Var!

Nihayet yola çıktığımızda, “Poirot,” dedim. “Sana söylemek istediğim bir şey var.”

“Nedir, *mon ami*?”

Ona Bay Rice’in araba konusundaki görüşlerinden söz ettim.

“*Tiens! C’est intéressant, ça.* İşte bu çok ilginç. Elbette ki ölümden kıl payı kurtulduklarını söyleyip birtakım asılsız, akıl almaz öyküler anlatarak ilgi çekmek isteyen isterik, kendini beğenmiş tipler vardır. Hatta bu anlattıklarını kanıtlarcasına kendilerini yaralamaya, kendilerine zarar vermeye girişenler bile vardır.”

“Yani sence...”

“Miss Nick’in bu tipte bir insan olup olmadığını mı soruyorsun? Hayır, kesinlikle olamaz. Onu tehlikede olduğuna ikna etmekte bile ne kadar zorlandığımızı gördün. Hatta sonuna kadar alaycı tutumunu sürdürdü. Bu da onun kuşağının özelliklerinden biri. Ama yine de Bayan Rice’in söyledikleri de yabana atılır gibi değil. Neden böyle söylemiş olabilir ki? Üstelik de gerçekler ortadayken? Diyelim ki söyledikleri doğru, bunu bize açıklamasının ne anlamı var? Anlamsız bir konuşma hatta düşüncesizlik bu.”

“Evet, haklısın. Kadın durup dururken bu konuyu açtı. Doğrusu ya bunu söylemesine ben de bir anlam verememiştim.”

“İlginç! Çok ilginç! Aslında bu gibi bazı ufak, tuhaf ayrıntıların ortaya çıkması hoşuma gitmiyor değil. Önemli de olabilirler. Bazen insana doğru yolu gösterirler.”

“Hangi doğru yolu?”

“İşte şimdi doğru noktaya parmak bastın, sevgili Hastings. Hangisi doğru? İşte asıl mesele bu. Ve bazı noktaları aydınlatmadan bunu asla bilemeyeceğiz.”

“Poirot,” dedim. “Neden o papazın kızının gelmesinde ısrarcı oldun?”

Poirot duraklayarak işaretparmağını bana doğru salladı ve bağırarak, “Düşünsene!” dedi. “Bir an için düşün Hastings! Kapana sıkışmış durumdayız. Elimiz kolumuz bağlı. İşlenmiş bir cinayetin ardından katili bulmak *c'est tout simple!*⁽¹⁾ Ya da en azından benim yeteneklerime sahip biri için kolay! Nasıl diyeyim, katil cinayeti işlemekle suça imzasını atmış olur. Ama şu durumda ortada cinayet filan yok ve isteğimiz de bir şekilde olmasını engellemek. Cinayet yokken katili bulmak, işte asıl zor olan bu.

“Birincil amacımız ne? Matmazelin güvenliği. Ve bu kolay değil. Hayır, hayır, bu hiç kolay değil Hastings. Onu gece gündüz gözetiminde tutamayız. Ona göz kulak olması için o koca kaba botlarıyla bir polis memuru göndermemiz de mümkün değil. Genç bir bayanın odasında kalmamız da olanaksız. Anlayacağın nereye el atsak bir zorlukla karşı karşıyayız.

Ama yapabileceğimiz bir şey var. Katilin işini güçleştirmek. Matmazelin uyanık olmasını sağlar, tarafsız, önyargısız bir tanığı da yanına yerleştirecek katilin işini bir hayli zorlaştırmış oluruz.

(1) Kolaydır!

Bu iki engeli aşmak için katilin zeki biri olduğunu düşünürsek epey uğraşması gerekecektir.”

Sözlerine kısa bir ara verdikten sonra tamamen farklı bir ses tonuyla ekledi.

“Ama ben yine de korkuyorum Hastings...”

“Neden?”

“Katilin pek zeki biri olmayabileceğinden, aptalca hareket edebileceğinden. Kafam rahat değil. Gerçekten hiç rahat değil.”

“Poirot,” dedim. “Beni endişelendiriyorsun.”

“Ben de endişeliyim. Bak dostum, o gazetenin, *St. Loo Weekly Herald*’ın açılıp, sonra olduğu gibi bırakılmış o sayfasında ne vardı biliyor musun? Küçük bir paragrafta aynen şunlar yazıyordu: *Majestik Otel’in konukları arasında Mösyö Hercule Poirot ve Yüzbaşı Hastings de bulunmakta*. Diyelim ki –bu yalnızca bir tahmin– biri o paragrafı okudu. Ve adımı – biliyor zaten herkes benim adımı bilir...”

Sırıtarak, “Ama Miss Buckley bilmiyordu,” dedim.

“O önemli değil – akıllı bir karış havada. Ciddi biri –bir katil– adımı bilir. Ve korkar. Düşünür. Kendi kendine sorar. Üç kez matmazeli öldürmeye kalkışmış ama başarısız olmuştur, şimdi bir de Hercule Poirot ortaya çıkmıştır. Düşünür, bu bir rastlantı olabilir mi diye. Ve bunun bir rastlantı *olmayabileceğinden* korkar. Sence böyle bir durumda ne yapar?”

“Geri çekilir ve izini kaybettirmeye çalışır.”

“Evet, evet, bu doğru ama diğer yandan eğer cüretkâr biriye, hemen harekete geçecek, zaman kaybetmeyecektir. Ve ben yeterince araştırma yapma olanağı bulamadan üff... matmazel ölür. Bence gözü pek bir katilin yapacağı budur.”

“Peki ama o haberi Miss Buckley dışında birinin okuduğunu düşünmenin nedeni ne?”

“O haberi okuyan Matmazel Buckley olamazdı. Adımı söylediğinde anlamsızca yüzüme baktı. Tanıdık bile gelmedi. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. Bunun dışında kendisi de gazetede yalnızca gelgit zamanlarına baktığını söyledi. O sayfada da gelgit zamanlarına ilişkin bir şey yoktu.”

“Yani sence evden biri...”

“Evden biri ya da eve girip çıkabilen biri. Bu zor değil, terasın penceresi sürekli açık. Miss Buckley’nin dostlarının dilediklerince girip çıkabildikleri kesin.”

“Bir fikrin var mı? Şüphelendiğin biri?”

Poirot ellerini iki yana açtı.

“Yok. Daha önce de belirttiğim gibi ortada cinayet için belirli bir neden de yok. Katilin güvendiği de bu olmalı, bu sabah pervasızca otelin bahçesinde ateş etmeyi göze alabilmesi de bundan. Görünürde hiç kimsenin Miss Nick’in ölümünü istemek için bir nedeni olamaz. Amaç ne olabilir ki? Miras? Son Ev? Ev kuzenine kalacak ama harabeye dönmüş, son taşına kadar ipotekli bir eve sahip olmakta acele etmesi için bir neden olabilir mi? Anladığım kadarıyla orası onun için bir aile evi bile değil. Sanırım matmazel onun bir Buckley olmadığını söylemişti. Kesinlikle bu Charles Vyse denilen adamla görüşmeliyiz ama onun katil olması düşüncesi bile bana çok anlamsız görünüyor.

Sonra şu Bayan Rice var –hani şu yakın arkadaşı– tuhaf bakışlı, ağır tavırlı, küskün Meryem havasındaki kadın.”

Şaşıracak, “Sende de mi aynı izlenimi uyandırdı?” diye sordum.

“Onun bu olaylarla ne bağlantısı olabilir? Sana arkadaşının yalancı olduğunu söylemiş. *C’est gentil, ça!*⁽¹⁾ Neden sana bunu söyledi? Acaba Nick’in söyleyebileceği bir şeyden mi korkuyor? Bu

(1) İşte bu güzel!

arabayla ilgili bir şey olabilir mi? Yoksa bunu öylesine mi söyledi? Korktuğu tamamen başka bir şey mi var. Biri arabanın frenleriyle oynamış olabilir mi, öyleyse kim? Kadın bunu biliyor olabilir mi?

Sonra o yakışıklı sarışın, Mösyö Lazarus. Onun bu olaydaki rolü ne? Lüks otomobili ve büyük servetiyle onu nereye koymalıyız. Bir şekilde bu olaya bulaşmış olabilir mi? Sonra Komutan Challenger...”

“O düzgün biri,” diye atıldım. “Bundan eminim. Gerçek bir *pukka sahip*.”⁽¹⁾

“Onun senin tabirinle şu beyefendi yetiştiren okulların birinden mezun olduğunu düşünüyorsun. Neyse ki bir yabancı olarak bu gibi önyargılardan uzağım, bunlardan etkilenmeden araştırmaları sürdürebilirim. Ancak yine de Komutan Challenger ile bu olay arasında bir bağlantı kuramadığımı itiraf etmek durumundayım. Onun bir ilişkisi olabileceğini hiç sanmıyorum.”

“Tabii ki olamaz,” dedim.coşkuyla.

Poirot beni düşünceli bakışlarla süzdü.

“Benim üzerimde olağanüstü bir etkin var Hastings. Daima tam aksi yöne gitmek, gerçeğin tam aksini düşünmek gibi bir eğilimin var, inan bazen senin dediğinin tam tersini yaparsam doğruyu bulacağım gibi bir hisse kapılıyorum. Sen tam dolandırıcıların arayıp da bulamadığı tipte bir adamsın, son derece dürüst, onurlu, sözüne güvenilir, temiz, saygın en önemlisi de saf. Olmayan altın madenlerine, ikircikli petrol kuyularına yatırım yapanlar hep senin gibilerdir. Dolandırıcılar senin gibiler sayesinde geçinirler. Ah, evet, Komutan Challenger’ı incelemeliyim. Şüphe çekiyor.”

“Sevgili Poirot,” diye haykırdım öfkeyle. “Yine saçmalıyorsun. Benim gibi dünyayı dolaşmış biri...”

(1) Beyefendi, asilzade.

“Hiçbir şey öğrenmemiş olabilir,” dedi hüzünle. “İlginç, ama gerçek bu.”

“Eğer senin dediğin gibi safdilin teki olsaydım Arjantin'deki çiftliğimde başarılı olabilir miydim sanıyorsun?”

“Hemen kızma, *mon ami*. Orada büyük bir başarı elde ettiğin kesin, sen ve karın olağanüstü bir iş çıkardınız.”

“Bella,” dedim. “Daima benim dediğimi yapar.”

“O güzel olduğu kadar akıllı bir kadın. Neyse, bunu tartışmayalım, sevgili dostum. Bak hemen karşımızda Mott'un tamirhanesi var. Sanırım Miss Buckley'nin söz ettiği garaj burasıydı. Biraz soruşturursak bu konudaki gerçeği öğrenebileceğimizi sanıyorum.”

İçeri girdik. Poirot buraya Miss Buckley'nin önermesi üzerine geldiğimizi söyledi. Önce kısa bir öğleden sonra gezintisi için araba kiralamak istediğini belirterek bu konuda bilgi aldı. Sonra söz dönüp dolaşıp kısa bir süre önce Miss Buckley'nin arabasındaki sorununa geldi.

Garaj sahibi birden heyecanlandı. Buna hiçbir anlam veremediğini söyledi. Bir sürü teknik açıklama yaptı. Ne yazık ki ben motordan hiç anlamam. Poirot sanırım bu konuda benden de kötüydü. Ama yine de bazı gerçekler anlaşılmayacak gibi değildi. Araba kurcalanmıştı. Kazaya neden olan arıza çok kolaylıkla ve kısa sürede yapılabilecek bir şeydi.

“Demek öyle,” diye mırıldandı Poirot oradan ayrılıp otele dönerken. “Küçük Nick haklıymış, zengin Mösyö Lazarus ise yanılıyor. Hastings, dostum, bütün bunlar çok ilginç.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Postaneye uğrayıp eğer geç kalmadıysak bir telgraf çekeceğiz.”

Heyecanla, “Telgraf mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Poirot düşünceli düşünceli. “Telgraf.”

Postane hâlâ açıktı. Poirot telgrafı yazarak memura verdi. Bana telgrafın kapsamına ilişkin hiçbir açıklama yapmadı. Sormamı beklediğini hissediyordum, özellikle sormadım.

“Otele doğru yürürken, “Yarın pazar olması çok kötü,” dedi. “Bu durumda Bay Vyse’ı aramak için pazartesiye beklememiz gerekecek.”

“Evinde de ziyaret edebilirsin.”

“Elbette. Ancak bunu yapmakta tereddütlüyüm. Onunla profesyonel anlamda bir görüşme yapmak ve bu yönde bir karara varmak istiyorum.”

“Evet,” dedim dalgın dalgın. “Sanırım en iyisi bu olacak.”

“Yalnızca küçük bir soruya alacağımız bir yanıt bile çok şeyi değiştirebilir. Eğer Bay Charles Vyse bu sabah 12.30’da bürosundaysa. Majestik Otel’in bahçesinde ateş eden o olamaz.”

“Oteldeki üç kişinin ateş edildiği sırada nerede bulunduklarını araştırmayacak mıyız?”

“Bu çok daha zor. İçlerinden birinin diğerlerinden birkaç dakikalığına izin isteyip hızla lobideki, sigara odasındaki, oturma salonundaki, kütüphanedeki sayısız açık pencereden birinden terasa çıkıp, bahçeye inmiş olması mümkün. Kızın geçeceğini bildiği bir noktada saklanıp beklemiş, ateş ettikten sonra da aynı yoldan içeri dönmüştür. Bunun dışında da, *mon ami*, şu ana kadar tüm *dramatis personae*’⁽¹⁾yi belirlemiş değiliz. Örneğin sadık hizmetçi Ellen var ve de onun henüz görmediğimiz kocası. İkisi de o evde yaşıyorlar, kim bilir belki de bir nedenle Miss Nick Buckley’ye kin besliyorlardır. Sonra şu henüz tanışmadığımız, kulübede yaşayan Avustralyalı aile. Sonra başkaları da olabilir, Miss Buckley’nin şüphelenmedi-

(1) Oyunda yer alan kişiler.

ği için bize bahsetmeye bile gerek görmediği arkadaşları ve yakın dostları. İçimden bir ses Hastings, bu işin içinde bir iş olduğunu söylüyor, henüz ortaya çıkmayan *bir şey*. Bence Miss Buckley bize söylediğinden fazlasını biliyor.”

“Sence özellikle gizlediği bir şey mi var?”

“Evet.”

“Belki de birini korumaya çalışıyordur.”

Poirot başını salladı.

“Hayır, hayır. Bende bıraktığı izlenim kızın doğruyu söylediği, kesinlikle dürüst davranıyor. Atlattığı tehlikeler konusunda doğruyu söylüyordu, tüm bildiklerini anlattı. Ama başka bir şey var, bu Miss Buckley’nin kendisiyle, bu işle ilgisi olmadığını düşündüğü bir şey olmalı ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Çünkü ben... ben, bunu büyük bir alçakgönüllülikle söyleyebilirim ki – bu *une petite comme ça*⁽¹⁾ benden daha zeki olamaz. Hercule Poirot onun görmediği bağlantıları da görebilir ve bunlar beni aradığım kanıtı götürebilir. Sana büyük bir içtenlik ve alçakgönüllülükle söylüyorum, Hastings, henüz –nasıl diyordunuz– boşlukta savruluyorum. Bütün bunların gerisinde ne olduğuna ilişkin en ufak bir kıvılcım bile göremiyorum, karanlıktayım. Bir şey olmalı – bu olayda benim henüz kavrayamadığım bir nokta var. Ama bu ne? Bilemiyorum. *Je me demande ça sans cesse. Qu’est-ce que c’est?*”⁽²⁾

Sakin bir tonda, “Bu neyse bulacağız,” dedim.

Sıkıntılı sıkıntılı, “Çok geç kalmış olmayalım da,” diye mırıldandı.

(1) Tatlı küçük kız.

(2) Ben de bunu merak ediyorum. Bu ne?

5. BÖLÜM

Bay ve Bayan Croft

O akşam otelde dans vardı.

Nick Buckley de arkadaşlarıyla oraya akşam yemeğine gelmişti ve bizi neşeyle selamladı.

Kırmızı şifondan yere kadar uzanan uçuşan bir elbise giymişti. Dekolte tuvaleti onun beyaz boynunu, omuzlarını ve gür, siyah saçlarını iyice ortaya çıkarıyordu.

“Çok cazibeli bir şeytan,” dedim.

“Arkadaşının tam tersi, değil mi?”

Frederica Rice beyazlar içindeydi. Nick’in canlı hallerinin tam aksine dans ederken bile ciddi ve ağırbaşlıydı.

Poirot birden, “O çok güzel,” dedi.

“Kim? Nick mi?”

“Hayır, diğeri. Şeytanın teki mi? Yoksa melek mi? Yalnızca mutsuz mu? İnsan kestiremiyor. Gizemli biri o. Kim bilir, belki de hiçbirisi değil. Ama şurası kesin dostum, o *allumeuse*.”⁽¹⁾

Merakla sordum.

(1) Sinirli, gergin

“Ne demek istiyorsun?”

Gülümseyerek başını salladı.

“Er geç bunu sen de hissedeceksin. O zaman bu sözlerimi anımsarsın.”

Birden beni şaşırtarak ayağa kalktı. O sırada, Nick George Challenger ile dans ediyordu. Frederica ve Lazarus danslarını tamamlamış, masaya geçmişlerdi. Lazarus dışarı çıktı. Bayan Rice yalnız kaldı. Poirot doğruca o masaya gitti. Onu izledim.

Yöntemleri direk ve amaca yönelikti.

“İzninizle,” dedikten sonra bir sandalye çekti ve hemen oturdu. “Arkadaşlarınız dans ederken sizinle biraz konuşabilir miyiz?”

“Buyurun.” Kızın sesi soğuk ve ilgisizdi.

“Matmazel, arkadaşınızın size durumu açıklayıp açıklamadığını bilmiyorum. Eğer açıklamadıysa ben açıklayayım. Miss Nick bugün bir cinayet girişiminden kıl payı kurtuldu.”

Kızın büyük gözleri dehşet ve şaşkınlıkla açıldı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Matmazel Buckley’ye bu otelin bahçesinde ateş edildi.”

Kız birden gülümsedi; bu zarif, sevecen, şüpheli hafiften alaycı bir gülümsemeydi.

“Bunu size Nick mi söyledi?”

“Hayır, madam, kendi gözlerimle gördüm. Kurşun da burada.”

Kurşunu genç kadına doğru uzattı. Kadın irkilerek hafifçe geri çekildi.

“Ama öyleyse... öyleyse...”

“Bakın, bu onun hayal dünyasının bir ürünü değil. Bundan emin olabilirsiniz. Dahası da var. Şu son birkaç gün içinde başına tuhaf birkaç kaza daha gelmiş. Sanırım bunları duydunuz ya da duymadınız. Buraya dün geldiniz, değil mi?”

“Evet, dün.”

“Daha önce sanırım arkadaşlarınızın yanında kalıyormuşsunuz. Tavistock’ta.”

“Evet.”

“Acaba madam bana yanınızda kaldığınız arkadaşınızın adını verebilir miydiniz?”

Kadın kaşlarını çatı.

Serinkanlılıkla, “Size bunu söylemem için bir neden var mı?” diye sordu.

Poirot hemen şaşkın, saf bir ifade takındı.

“Pardon, binlerce kez özür dilerim, madam. Merakımı bağışlayın. Biraz ileri gittim. Ancak benim de Tavistock’ta dostlarım var, bir an ortak dostlarımız olduğunu, onlarla karşılaşmış olabileceğinizi düşündüm de... Buchanan, dostlarınız arasında bu isimde biri var mıydı?”

Bayan Rice başını salladı.

“Anımsamıyorum. Bu isimle biriyle tanıştırıldığımı sanmıyorum.” Ses tonu yumuşamıştı. “Neyse, bunu bir yana bırakalım, ortak dostumuz Nick’e gelelim. Ona ateş ettiklerini mi söylemişsiniz? Kim? Neden?”

“Kim olduğunu bilmiyorum, tabii şimdilik. Ama bulacağım. Ah, evet, kesinlikle bulacağım. Biliyorsunuzdur, ben dedektifim. Adım Hercule Poirot.”

“Çok ünlü bir isim.”

“Madam çok nazıksınız.”

Kadın aynı serinkanlılıkla ağır ağır sordu.

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

Bu tavrı ikimizi de şaşırtmıştı. Ondan bunu beklemiyorduk.

“Sizden arkadaşınıza göz kulak olmanızı isteyecektim, madam.”

“Olurum.”

“Hepsi bu.”

Kalktı, hafifçe eğilerek selam verdi ve masamıza döndük.

“Poirot, elindeki kartları biraz fazla açık oynamadın mı?” diye sordum.

“Başka ne yapabilirdim ki, *mon ami*. Belki bu incelik ve zekâdan yoksun bir tutum ama matmazelin güvenliği açısından gerekliydi. İşi şansa bırakamam. Ayrıca bir konu da açığa çıkmış oldu.”

“Ne?”

“*Bayan Rice Tavistock'ta değilmiş*. Acaba neredeydi? Neyse, bunu nasıl olsa öğreneceğim. Hiç kimse Hercule Poirot'dan bir şey saklayamaz. Bak, yakışıklı Lazarus masaya döndü. Kadın ona anlatıyor. Bize bakıyor. Bu adam çok akıllı. Kafasının şekline dikkat et. Ah, bir bilebilsem...”

Sustuğunu görünce merakla sordum.

“Neyi?”

Gizemli bir havada, “Pazartesi öğreneceğim şeyi,” dedi.

Ona baktım ama bir şey söylemedim. İç çekti.

“Artık eskisi kadar meraklı değilsin, sevgili dostum. Oysa eskiden...”

Soğuk bir tavırla, “Artık senin de bazı zevklerinden vazgeçmen gerekiyor.”

“Ne demek şimdi bu?”

“Örneğin sorularıma yanıt vermeyerek eğlenme zevkinden.”

“Ah, *c'est malin*.”⁽¹⁾

“Kesinlikle öyle.”

(1) Akıllı bir davranış.

Poirot, “Her neyse,” diye mırıldandı. “O klasik dönem yazarlarının çok sevdikleri suskun, güçlü erkek kahramanlara benziyor.”

Gözlerinde yine her zamanki pırıltı belirdi.

Kısa bir süre sonra Nick dans ederek masamızın yanına kadar geldi. Partnerinin kollarından kurtulup parlak renkli bir kuş gibi bize doğru süzüldü.

“Ölümün kıyısındaiken dans etmek,” dedi muzipçe gülerek.

“Bu sizin için yeni bir heyecan olmalı, matmazel.”

“Evet. Çok da eğlenceli.”

El sallayarak yeniden uzaklaştı.

Ağır ağır, “Bunu söylememiş olmasını dilerdim,” dedim. “Ölümün kıyısında dans etmek. Bundan hoşlanmadım.”

“Biliyorum. Ama gerçeğe çok yakın. Bu küçük kız cesur, bir hayli cesur. Ama ne yazık ki şu an için gerekli olan cesaret değil, tedbirli olmak. *Voilà ce qu’il nous faut!*”⁽¹⁾

Sonraki gün pazardı. Otelin önündeki terasta oturuyorduk. Saat on bir sularında Poirot birden ayağa kalktı.

“Haydi gel dostum, seninle ufak bir deney yapalım. Mös-yö Lazarus’la madamın arabalarına binip gittiklerini gördüm. Matmazel de onlarlaydı. Sahil temiz.”

“Temiz mi? Nasıl yani?”

“Göreceksin.”

Merdivenlerden sahile indik. Çimenlerle kaplı yamacın ardından deniz kıyısına ulaştık. O sırada denizden çıkmakta olan bir çiftle karşılaştık. Yanımızdan geçerken gülüşüp şakalaşıyorlardı.

Poirot onlar gittikten sonra ilerideki menteşeleri iyice paslanmış, pek dikkat çekmeyen küçük kapıya doğru ilerledi. Kapının üze-

(1) İşte ihtiyacımız olan şey bu!

rinde yarısı silinmiş harflerle, “Son Ev – Özel Mülkiyet” yazıyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Sessizce kapıdan geçtik.

Çok kısa bir süre sonra evin önündeki çimenlik alana ulaşmıştık. Etrafta kimseler yoktu. Poirot uçurumun kenarına kadar gidip aşağı baktı. Sonra eve doğru yürüdü verandaya açılan pencerelerin neredeyse tamamı açıktı. Doğruca salona girdik. Poirot burada zaman kaybetmedi. Kapıyı açıp antreye çıktı. Buradan da parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden Nick’in yatak odasına. Odaya girince doğruca yatağın kenarına gidip oturdu ve bana doğru başını sallayarak göz kırptı.

“Görüyorsun işte, dostum, ne kadar kolay oldu. Geldiğimizi gören olmadı. Gittiğimizi de gören olmayacak. Her istediğimizi güven içinde, rahat rahat yapabiliriz. Örneğin tablonun kordonunu ancak birkaç saat dayanacak şekilde eğeleyip, inceltebiliriz. Diyelim ki dışarıda evin önünde birileriyle karşılaştık, eğer bu eve gelip giden ev sahibinin dostları olduğumuz biliniyorsa bu kimsenin tuhafına gitmeyecek, kesinlikle doğal görülecektir.”

“Yani bunu bir yabancıнын yapma olasılığı olmadığını mı söylüyorsun?”

“Evet Hastings, söylemek istediğim tam olarak bu. Bu işin ardında rasgele bir kaçığın, bir delinin olduğunu düşünemeyiz. Bu eve girip çıkabilenleri daha yakından incelememiz gerekiyor.”

Arkasını dönerek odadan çıktı. Onu izledim. İkimiz de konuşmuyorduk. Sanırım ikimizin de kafası karıştıktı.

Sonra aşağıda tam merdivenlerin başında kalakaldık. Biri yukarı çıkıyordu.

Adam da durdu. Yüzü gölgede kalıyordu ama halinden onun da çok şaşırılmış olduğu anlaşıyordu.

İlk konuşan o oldu. Yüksek, sert, tehditkâr bir sesle sordu.

“Siz yukarıdakiler, burada ne arıyorsunuz?”

Poirot, “Ah!” dedi. “Mösyö Croft, sizsiniz değil mi?”

“Evet, benim, ya siz...”

“Bunu salona geçip konuşalım mı? Böylesi çok daha iyi olacak.”

Adam kısa bir tereddüdün ardından dönerek merdivenlerden inmeye başladı. Biz de onu izledik.

Salona girmemizin ardından Poirot kapıyı dikkatlice kapadı ve hafifçe reverans yapıp selam verdikten sonra konuşmaya başladı.

“Size kendimi tanıtayım. Ben Hercule Poirot’yum.”

Adamın yüzü aydınlandı.

“Ah... siz şu ünlü dedektif olmalısınız. Gazetede okumuştum.”

“*St. Loo Herald*’da mı?”

“Şey, Avustralya’dayken. Fransız’sınız, değil mi?”

“Belçikalı. Neyse, fark etmez. Bu da dostum Yüzbaşı Hastings.”

“Sizi tanıdığımı sevindim. Ama, neler oluyor? Burada olmanızın nedeni ne? Bir... bir terslik mi var?”

“Terslikten ne kastettiğinize bağlı.”

Avustralyalı başını salladı. İlerlemiş yaşına ve dökülmüş saçlarına rağmen hoş bir adamdı. Fiziği kusursuz denecek kadar iyiydi. Uzun boylu ve yapılıydı. Yüzü biraz geniş ve hatları biraz kabaydı ama kişilikli bir yüzdü bu. En çok da buğulu mavi gözleri dikkat çekiyordu.

“Gördüğünüz gibi küçük Miss Buckley’ye bahçemden biraz domates ve salatalık getirdim. Bahçıvanı hiç iyi değil; uyuşuk, tembelin teki, hiçbir şey yetiştirmesini bilmiyor. Bu annemle beni deli ediyor; komşuluk hatırına elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Yiyebileceğimizden fazla domates yetiştirdik. Komşular arasında

dayanışma olmalı, değil mi? Her zamanki gibi pencereden girip sepeti bıraktım. Tam dışarı çıkacağım sırada yukarıda ayak sesleri ve erkek sesleri duydum. Şaşırdım. Bu çevrede pek hırsızlık olayı olmaz ama –olabilir de– her şey yolunda mı diye bakmaya karar verdim. Sonra merdivenlerde size rastladım. Bu beni daha da şaşırttı. Şimdi de bana dedektif olduğunuzu söylüyorsunuz. Neler oluyor?”

Poirot gülümsedi.

“Olay çok basit. Matmazel geçen gece çok korkutucu bir olay yaşamış. Başucundaki tablo yatağına düşmüş. Sanırım size bu olaydan bahsetmiştir.”

“Evet bahsetti. Ölümden kıl payı kurtulmuş.”

“Ona resmi asmak için özel bir zincir getireceğime söz verdim. Böylece bir daha düşmeyeceğini garanti etmiş olacak. Bana bu sabah evde olmayacağını ama içeri girip zincir için ölçü alabileceğimi söyledi. *Voilà* – olay bu kadar basit işte.”

Poirot gülümseyerek çocukçasına saf bir ifadeyle ellerini iki yana açtı.

Croft derin bir soluk aldı.

“Demek bu kadar basit?”

“Evet, korkmanıza hiç gerek yok. Biz yasalara saygılı insanlarız, arkadaşım ve ben.”

Croft sözcüklerin üzerine basa basa, “Sizinle dün karşılaşmıştık, değil mi?” diye sordu. “Dün akşam. Küçük evimizin önünden geçiyordunuz.”

“Ah evet. Siz de bahçede çalışıyordunuz. Hatta bize ‘iyi akşamlar’ deme nezaketinde bulunmuştunuz.”

“Aynen öyle. Neyse, neyse. Demek siz adını çok duyduğum, ünlü Hercule Poirot’sunuz. Mösyö Poirot, işiniz çok mu? Eğer değilse sizi küçük evime, sabah çayına davet etmek isterim. Avustralya

usulü çaya: samimi, sıcak. Sizi karımla da tanıştıırım. Gazetelerde hakkınızda çıkan hiçbir yazıyı kaçırmaz.”

“Çok nazıksınız, Mösyö Croft. Yapacak bir işimiz yok ve dave-tinizi kabul etmekten mutluluk duyarız.”

“Bu güzel.”

Poirot bana dönerek, “Ölçüleri almıştın, değil mi Hastings?” diye sordu.

Ona ölçüleri dikkatle aldığımızı söyledim ve yeni dostumuzu izleyerek evden çıktık.

Croft konuşkan bir adamdı. Bunu çok geçmeden anladık. Daha evine varmadan bize Melbourne yakınındaki evini, yaşama atılma çabalarını, karısıyla karşılaşmasını, birlikte nasıl çalıştıklarını ve sonunda gerek servet gerekse başarıya ulaştıklarını anlatmıştı bile.

“Amaçlarımıza ulaşınca seyahat etmenin zamanı olduğunu düşündük,” diye ekledi. “Her ikimiz de doğup büyüdüğümüz ül-kemize gelmeyi çok istiyorduk. Neyse bunu gerçekleştirdik. Bu- rayaya geldik, karımın bazı akrabalarını araştırdık, bulmaya çalıştık, bu çevrede yaşıyor olmalıydılar. Ama izlerine bile rastlayamadık. Sonra Avrupa’yı dolaştık: Paris, Roma, İtalya’nın göller bölgesi, Floransa... İtalya’dayken kötü bir tren kazası yaşadık. Zavallı karım arada sıkıştı, çok kötü yaralandı. Ne korkunç, değil mi? Onu en iyi doktorlara götürdüm, hepsinin söylediği aynı oldu. Yapabilecekleri bir şey yoktu –zamana– yalnızca zamana ihtiyaç vardı. Yatacaktı, iyileşmeyi bekleyecekti. belkemiğinden sakatlanmıştı.”

“Ne şanssızlık.”

“Kötü kader, işte. Ama ne yaparsınız? Oldu işte. O sırada karı- mın tek bir isteği vardı – burada kalmak, buraya yerleşmek. Kendi- mize ait bir yerimiz –küçük de olsa bir evimiz– olduğu takdirde her şeyin farklı olacağını düşünüyordu. Bir sürü berbat yer gördük,

neyse sonuçta şansımız yaver gitti de burayı bulabildik. Sakin sessiz, ağaçlar arasında kuytu bir köşe – otomobil ve komşudaki gramofon gürültüsünden uzak. Hemen tuttum burayı.”

Bu arada eve varmıştık. Croft sesini yükselterek içeri doğru, “Hu-hu,” diye seslendi ve içeriden de adeta yankısı gibi aynı ses duyuldu. “Hu-hu.”

Bay Croft yana çekilerek, “İçeri buyurun,” dedi.

Açık kapıdan içeri girdik ve birkaç basamak çıkarak hoş bir yatak odasına girdik. Buradaki kanepede hafif toplu, kır saçlı orta yaşlı bir kadın yatıyordu. Kadın bizi içten, sevimli bir gülümsemeyele karşıladı.

Bay Croft, “Bil bakalım bu beyefendi kim, anne,”⁽¹⁾ dedi. “Dünyaca tanınmış, üstün yeteneklere sahip, çok ünlü özel dedektif Hercule Poirot. Onu seninle tanışıp konuşması için doğruca buraya getirdim.”

Bayan Croft, Poirot’nun elini sıkarken sevinçle haykırdı.

“İnanamıyorum. Heyecandan adeta dilim tutuldu. Mavi Tren’deki olayı okudum. O sırada siz de trendeymişsiniz. Çözümlediğiniz diğer olayları da okudum. Belkemiğimdeki bu rahatsızlıktan beri elime geçen her dedektif öyküsünü büyük bir merakla okuyorum. Hiçbir şey zamanın daha kolay ve çabuk geçmesini sağlamıyor bu durumdayken. Bert, hayatım, Edith’e seslenip çaylarımızı getirmesini söyler misin?”

“Hemen annem.”

Bayan Croft, “Edith bir çeşit hastabakıcı,” diye açıkladı. “Her sabah gelip benimle ilgileniyor. Hizmetçi tutmayı ikimiz de istemedik, sıkılıyoruz bundan. Bert çok iyi bir aşçıdır ve ev işlerinde de

(1) Bazı ülkelerde ki bunların arasında Avustralya da vardır, evin hanımına anne demek âdettir. Beyler de eşleri için bu deyim kullanırlar.

çok iyidir. Ayrıca ev işlerini yapmak onun oyalanmasını da sağlıyor. Bahçeyle de uğraşmaktan büyük zevk alıyor tabii.”

O sırada Bay Croft elinde tepsiyle geldi.

“İşte geldim. Çaylar hazır. Bugün bizim için çok büyük bir gün, öyle değil mi, anne.”

Bayan Croft eğilip çayına doğru uzanırken, “Bu çevrede mi kalıyorsunuz, Bay Poirot?” diye sordu.

“Evet madam, tatildeyim.”

“Ama ben sizin emekli olduğunuzu okumuştum. Süresiz bir tatile girdiğinizi.”

“Ah madam, gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmamalısınız.”

“Haklısınız, bu doğru. Demek emekli olmadınız?”

“Eğer olay ilgimi çekerse...”

Bay Croft kurnazca, “Herhalde burada iş nedeniyle bulunmuyorsunuzdur?” diye sordu. “Yoksa tatilde olduğunuzu söylemek de oyunun bir parçası mı?”

Bayan Croft araya girerek, “Mösyö Poirot’ya onu zor duruma düşürecek sorular sormamalısın, Bert,” dedi. “Yoksa buraya bir daha gelmez. Biz basit insanlarız, Bay Poirot, bugün arkadaşınızla birlikte buraya gelerek bizi onurlandırmanız bizim için çok büyük bir kıvanç. Bizi gerçekten ne denli mutlu ettiğinizi tahmin bile edemezsiniz.”

Kadın bu sözlerinde öylesine doğal, içten ve dürüsttü ki ona karşı bir anda yüreğimde bir sıcaklık hissettim.

Bay Croft, “Şu resim... gerçekten çok kötü bir olaydı bu,” dedi.

Bayan Croft derin bir duyarlılıkla söze karıştı.

“Zavallı kız ölebilirdi de. Canlı, hayat dolu bir insan o. Buraya geldiğinde etrafa neşe saçıyor. Gerçi duyduğum kadarıyla çev-

rede pek sevilmiyormuş. Buralar küçük yerler tutucu olabiliyorlar. Kızların özgür ve neşeli olmasını kaldıramazlar. Burada fazla zaman geçirmemesini de bu yüzden anlayışla karşılıyorum, o uzun burunlu kuzeninin de kızı burada yaşamaya ikna etme şansının hiç olmadığı- nı sanıyorum ama yine de bilemem.”

Kocası, “Dedikodu yapmamalısın, Milly,” dedi.

Poirot, “Aha!” dedi “Demek durum bu. Madamın önsezilerine güveniyorum. Demek Bay Charles Vyse küçük dostumuza âşık?”

Bayan Croft, “Onun için deli oluyor,” dedi. “Ama Nick asla bir taşra avukatıyla evlenmez. Bundan dolayı onu kınamıyorum. Üstelik çok tatsız, tuzsuz bir adam o. Ben onun o yakışıklı deniz- ciyle evlenmesini isterdim, adı neydi, hah, Challenger. Hiç de kötü bir evlilik olmaz. Gerçi adam ondan yaşlı ama ne olacak ki? Nick’in onu toparlayacak, dengeleyecek birine ihtiyacı var. Yalnız başına ya da o Bayan Rice denilen tuhaf görümlü kadınla orada burada do- laşması, hatta Avrupa’ya uçması doğru değil. Nick çok iyi ve tatlı bir kız, Bay Poirot, bunu çok iyi biliyorum, ama onun için endişe- leniyorum. Son zamanlarda eskisi kadar mutlu görünmüyor. Sanki gizli bir derdi varmış gibi dalgın ve hüzünlü. Bu da beni üzüyor, kaygılandırıyor. O kızla ilgilenmeye hakkım var, değil mi Bert?”

Bay Croft birden ayağa kalkarak, “Bu konuyu açmana gerek yok, Milly,” dedi. “Bay Poirot, size Avusturya’da çektiğim fotoğrafları göstermemi ister miydiniz?”

Ziyaretimizin sonrasında özel bir şey olmadı. On dakika sonra oradan ayrıldık.

Dönüş yolunda, “İyi insanlar,” dedim. “Samimi ve iddiasız. Ti- pik Avustralyalı.”

“Onları sevdin mi?”

“Sen sevmedin mi?”

“Çok nazik ve içten davrandılar.”

“Peki, yine benim göremediğim bir şey mi var?”

Poirot düşünceli düşünceli, “Biraz fazla Avustralya’da,” diye mırıldandı. “Gereğinden fazla. “Hu-hu diye bağırımlarından, fotoğrafları, göstermekteki ısrarlarına kadar her şey abartılıydı – sanki rollerini iyi yapmaya çalışır gibi.”

“Sen ne şüpheli şeytansın, Poirot.”

“Haklısın, *mon ami*. Herkesten –her şeyden– şüpheleniyorum. Korkuyorum Hastings, korkuyorum.”

6. BÖLÜM

Bay Vyse’i Ziyaret

Poirot kesinlikle Avrupa tarzı kahvaltıdan vazgeçmiyordu. Benim sabahları bacon’lı yumurta yemem onu rahatsız ediyor ve bunu her defasında belirtmekten çekinmiyordu. Bu yüzden yatağında çörek ve kahve ile kahvaltı etmeyi yeğliyor, ben de güne kahvaltı salonunda rahatça İngiliz stili bacon’lı yumurtamı ve marmelat yiyerek başlayabiliyordum.

O pazartesi sabahı aşağı inerken Poirot’nun yatak odasına uğradım. Sırtında muhteşem bir ropdöşambr ile yatağının kenarında oturuyordu.

“*Bonjour*, Hastings! Ben de tam sana telefon edecektim. Acaba birinin yazdığım şu notu Son Ev’e götürüp Matmazel Buckley’ye teslim etmesini sağlayabilir miydin?”

Notu almak için elimi uzattım. Poirot, bana baktı ve iç çekti.

“Hastings, sevgili Hastings, şu saçlarını yandan ayıracağın yerde ortadan ayırsan ne kadar iyi olacak. Bunun görüntüsünü ne kadar değiştireceğini bilemezsin. Sonra bıyık. Doğru dürüst bir bıyığın da *olmalı* –gerçek bir bıyık– aynen benimki gibi.”

Bunun düşüncesi bile beni hafifçe ürpertti. Omuz silkerek mektubu aldım ve odadan çıktım.

Daha sonraları Poirot'ya odasının oturma kısmında otururken komi, Miss Buckley'nin geldiğini haber verdi. Poirot yukarı göndermelerini söyledi.

Nick odaya neşeli bir şekilde girmiş olsa da gözlerinin altında ki morluklar daha da koyulaşmıştı. Elinde tuttuğu telgrafı Poirot'ya uzattı.

“Buyurun. Umarım bu sizin için yeterlidir.”

Poirot telgrafı yüksek sesle okudu.

“Bugün beş buçukta oradayım. Maggie.”

Nick şakayla gülümseyerek, “Bakıcım ve gardianım,” dedi. “Biliyor musunuz, ona güvenmeniz hata. Maggie asla zeki bir kız değildir. Verilen görevi yerine getirir, hayır işlerinde de iyidir. Bunun dışında şakadan anlamaz, yaşamın esprili yönlerini asla ama asla göremez. Gizemli suikastçıları keşfetmekte Freddie ondan çok daha iyi olabilir. Jim Lazarus ise ondan da iyi. Şimdiye dek hiç kimsenin Jim'i aldatmayı başarabildiğini sanmıyorum.”

“Peki ya Komutan Challenger?”

“Ah! George mu? O burnunun dibindekini bile fark etmekte zorlanır. Ama gördü mü de yere sermesi bir olur. Kavga anında George'dan daha güvenilir bir dost olamaz.”

Şapkasını çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra sözlerine devam etti.

“Gönderdiğiniz notta bahsettiğiniz adamı içeri almaları için talimat verdim. Açıklamalarınız oldukça gizemliydi. Nasıl biri bu, içeri diktafon filan mı yerleştirecek.”

Poirot başını salladı.

“Hayır, hayır, teknolojiyle ilgili bir şey değil. Aslında olay basit. Yalnızca bir konuda fikir almak istiyorum.”

“Neyse, bütün bunlar çok eğlenceli, değil mi?”

Poirot nazikçe, “Öyle mi dersiniz, matmazel?” diye sordu.

Nick kısa bir süre konuşmadan, arkası dönük, pencereden dışarı baktı. Sonra birden bize döndü. Yüzündeki o cesur, meydan okuyan ifade kaybolmuştu.

“Hayır!” dedi hıçkırırcasına, dokunsan ağlayacak bir çocuk ifadesiyle. “Hayır –değil– hiç değilim. Yalnızca gizlemeye çalışıyorum. Korkuyorum... çok korkuyorum. Halbuki ben hep cesur olduğumu düşünürdüm.”

“Öylesiniz de, *mon enfant*,⁽¹⁾ öylesiniz küçüğüm. Hastings de ben de cesaretinizi çok takdir ediyoruz.”

Coşkuyla, “Gerçekten öyle,” dedim.

Nick başını salladı.

“Hayır, cesur değilim. Bu *bekleyiş*, beni çıldırtıyor. Bütün gün bir şey daha olup olmayacağını bilmeden beklemek. Ve de olursa *ne olacağını! Nasıl olacağını! Bilmemek ama olmasını beklemek...*”

“Evet, evet, bu çok sinir bozucu bir durum.”

“Dün gece yatağımı odanın ortasına çektim. PencereLERİMİ sıkı sıkı kapatıp sürgüledim kapımı kilitledim. Bu sabah buraya gelirken onca yolu dolaşıp anayoldan geldim. Bahçeden geçmeye cesaretim yok, göze alamadım bunu. Sanki birden tüm cesaretim uçup gitti. Bunca şeyin üzerine bir de bu.”

“Bunca şey derken neyi kastediyordunuz, matmazel? Tam olarak ne demek istediniz?”

Nick yanıt vermeden bir an düşündü.

(1) Çocuğum.

“Belirgin bir şey değil. Bu gazetelerde sıkça rastladığımız ‘modern yaşam stresi’ olarak adlandırılan şey olsa gerek. Sürekli eğlence, içki, sigara... öyle işte. Ve bütün bunların sonucunda bir yılgınlık, moralsizlik.”

Oradaki koltuklardan birine oturdu, farkında bile olmadan parmaklarını kenetliyor, açıyor, yine kenetliyordu.

“Bana karşı açık değilsiniz matmazel. Bir şey var.”

“Yok...gerçekten yok.”

“Bana söylemediğiniz bir şey var.”

“Sizden sakladığım bir şey yok.”

Kendinden emin ve dürüst bir havada konuşuyordu.

“Kazalar, başınıza gelenler konusunda evet.”

“Peki öyleyse?”

“Yaşamınız –içdünyanızda olup bitenler– yüreğinizden geçenler... onlar hakkında hiçbir şey söylemediniz...”

Ağır ağır mırıldandı.

“Bu mümkün mü?...”

“Ah, bu da demek oluyor ki...” diye haykırdı Poirot zaferle.
“Kabul ediyorsunuz. Haklıyım.”

Nick başını salladı. Poirot onu dikkatlice süzüyordu.

Neden sonra, “Belki de bu size ait bir sır değil?” dedi.

Bir an kızın gözkapaklarında bir kırpışma fark ettim. Ardından ayağa fırladı.

“Gerçekten Bay Poirot, size bu aptal şeyle ilgili ne biliyorsam anlattım. Eğer başka biri hakkında bir şey bildiğimi ya da şüphelerim olduğunu düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. Beni asıl deli eden hiçbir şüphemin *olmaması*, neden, kimden şüpheleneceğimi bilememek! Ben aptal değilim. Eğer bu ‘kazalar’ gerçekten de sizin söylediğiniz gibi kaza değilse, çok yakınımıdaki biri tarafından

düzenlenmiş olmaları gerekir –beni çok iyi tanıyan– biri tarafından. Asıl korkunç olan da bu zaten. En ufak bir fikrim olmaması – bunu kimin yapmış olduğunu bilememek.”

Yeniden pencereye giderek dışarı bakmaya başladı. Poirot bana işaret ederek bir şey söylemememi belirtti. Sanırım kızın direncinin kırıldığını, yeni bir şeyler itiraf edeceğini düşünüyordu.

Gerçekten de Nick bir süre sonra konuştuğunda sesi tamamen farklıydı, sanki başka diyarlara gitmişçesine dalgın ve hülyalıydı.

“Biliyor musunuz ben her zaman ne istedim Bay Poirot? Son Ev’i seviyorum. Hep burada bir oyun sahnelemeyi hayal ettim. Evin havasına uygun dramatik bir oyun. Kafamda hep böylesi bir dramın sahnelerini kurguladım. Ve şimdi bana o oyun sahneleniyor-muş gibi geliyor ama sahneleyen ben değilim... Ama ben bu oyunun içindeyim! *Tam anlamıyla içindeyim!* Belki de daha ilk perdede ölecek kişiyim.”

Birden sesi çatallaştı ve sustu.

“Hayır, hayır, matmazel,” diyen Poirot’nun sesi canlı ve güven vericiydi. “Bu olmayacak. Bu histeri.”

Kız birden dönüp Poirot’ya baktı.

“Freddie size de benim isterik olduğumu mu söyledi? Bazen olduğumu söylüyor. Ancak Freddie’nin söylediklerine her zaman inanmamalısınız. Bazen... bazen onun kendinde olmadığı zamanlar oluyor.”

Kısa bir sessizliğin ardından Poirot birden hiç ilgisiz bir şey sordu.

“Matmazel, hiç Son Ev için teklif veren oldu mu?”

“Yani satmam için mi?”

“Evet, bunu kastettim.”

“Hayır.”

“İyi bir fiyat verilse satmayı düşünür müydünüz?”

Nick kısa bir süre düşündü.

“Hayır, sanmıyorum. Tabii yine de karşı durulamayacak kadar iyi bir fiyat olursa satmamak aptallık olur.”

“*Précisément.*”⁽¹⁾

“Aslında malikâneyi satmak istemiyorum, orayı seviyorum.”

“Anlıyorum...”

Nick ağır ağır kapıya doğru yürüdü.

“Bu arada bu akşam havai fişek gösterisi var. Siz de bize katılmıyorsunuz? Yemek sekizde. Havai fişek gösterisi dokuz buçukta başlıyor. Bahçenin limana bakan tarafından muhteşem görünüyor.”

“Memnuniyetle.”

“Tabii ikinizi de bekliyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Güzel bir parti kadar insanın moralini yerine getiren başka bir şey yoktur,” diyen Nick neşeyle, gülerek odadan çıktı.

Poirot arkasından, “*Pauvre enfant,*”⁽²⁾ diye mırıldandı.

Sonra şapkasına uzandı ve özenle üzerindeki neredeyse gözle görülmeyecek kadar ufak birkaç toz zerreciğini silkeledi.

“Dışarı mı çıkıyoruz?” diye sordum.

“*Mais oui*, halletmemiz gereken bazı yasal konular var, *mon ami.*”

“Tabii. Anlıyorum.”

“Senin gibi parlak zekâlı birinden de bu beklenirdi, Hastings.”

(1) Tam olarak öyle, kesinlikle.

(2) Zavallı çocuk.

Vyse'in Trevannion & Wynnard Hukuk Bürosu şehrin anacad-
desinin üzerindeydi. Merdivenlerden birinci kata çıktık ve üç sekre-
terin bulunduğu yere geldik. Poirot, Bay Charles Vyse'ı sordu.

Sekreterlerden biri telefonda bir şeyler söylüyordu. Anlaşılan
olumlu yanıt aldı ki ayağa kalktı ve Bay Vyse'in bizimle görüşe-
bileceğini söyleyerek bizi kısa bir koridordan geçirdi. Sonra orada
bulunan kapılardan birini tıklattı, kapıyı açarak yana çekildi ve içeri
geçmemize izin verdi.

Bay Vyse yasal belgelerle dolu büyük bir yazı masasının arka-
sından kalkarak bizi ayakta karşıladı.

Uzun boylu, ince, sarışın, soluk, ifadesiz yüzlü bir adamdı. Te-
pesindeki saçlar kısmen dökülmüştü ve gözlük takıyordu.

Poirot hazırlıklıydı. Cebinden henüz imzalanmamış bir sözleş-
me çıkararak bununla ilgili hukuksal anlamda fikir almak istediğini
belirtti.

Bay Vyse tam mesleğine uygun şekilde dikkatle ve özenle ko-
nuşuyordu, kısa sürede Poirot'nun tüm hukuksal şüphelerini giderdi
ve sözleşmede bazı sorunlu kısımları açıkladı.

Poirot, "Size minnettarım," diye mırıldandı. "Sizin de anlaya-
cağınız gibi burada yaşayan bir yabancı olarak hukuksal konularda
bazen zorlanabiliyorum."

Bay Vyse daha sonra Poirot'ya kendisini kimin tavsiye ettiğini
sordu.

Poirot bir an bile tereddüt etmeden, "Miss Buckley," dedi. "Ku-
zininiz o, değil mi? Çok hoş bir genç bayan. Ona bu konuda so-
runum olduğundan söz ettiğimde hemen size gelmemi önerdi. Sizi
cumartesi günü 12.30 gibi aradım ama yoktunuz."

"Evet, anımsıyorum. Bu cumartesi erken çıktım."

“Matmazel, yani kuzininiz, o koskoca evde çok yalnızlık çekiyor olmalı. Sanırım orada yalnız yaşıyor, değil mi?”

“Evet, öyle.”

“Bay Vyse, yanlış anlamayın ama acaba oranın bir şekilde satılma olasılığı var mı?”

“Asla olmadığını söyleyebilirim.”

“Bunu öylesine sormadığımı belirtmeliyim. Bir nedenim var. Şu sıralar satın almak için tam olarak öyle bir ev aramaktayım. St. Loo’nun iklimi beni büyüledi. Evin acilen ciddi bir biçimde elden geçmesi gerektiği ortada, sanırım uzunca bir süredir bakım görmemiş, pek para harcanmamış. Acaba bu koşullarda bile matmazelin yapacağımız bir teklifi düşünmesi olasılığı yok mu?”

Charles Vyse başını salladı.

“Olanaksız. Kuzinim oraya adeta âşık. Hiçbir şeyin onu orayı satmaya ikna edemeyeceğini biliyorum. Nasıl söyleyeyim, orası aile yadigârı.”

“Bunu anlıyorum ama...”

“Söz konusu bile değil. Kuzinimi tanırım. Eve tutku derecesinde bağlı.”

Birkaç dakika sonra yeniden sokaktaydık.

“Evet, sevgili dostum, düşünücen?” diye sordu Poirot hemen. “Mösyö Charles Vyse üzerinde nasıl bir izlenim bıraktı?”

Düşündüm.

“Olumsuz. Kesinlikle negatif.”

“Yani güçlü bir kişilik olmadığını mı söylemek istiyorsun?”

“Tam olarak öyle. Hani bir kez tanışıp sonra asla anımsamayacağın tipteki insanlardan. Silik bir kişilik.”

“Görünüşünün hiç de etkileyici olmadığı konusunda sizinle hemfikirim. Onunla konuşmamız sırasındaki çelişkiyi yakaladın mı?”

“Evet,” dedim ağır ağır. “Yakaladım. Evin satışı konusunda.”

“Kesinlikle. Sana Miss Buckley, Son Ev’e ‘tutkuyla bağlı’ biri gibi göründü mü?”

“Bu fazlasıyla abartılı bir ifade.”

“Evet, Bay Vyse aslında abartılı ifadeler kullanan biri gibi de görünmüyor. Mesleği de onu –yani hukuk adamı olması– sözcüklerini seçerek kullanmaya; kesin ifadelerden, abartılardan kaçınmaya yöneltiyor. Peki ama bu durumda bu konuda neden bu kadar abartılı ve kesin konuştu?”

“Kız bende bu sabah aynı izlenimi uyandırmadı,” dedim. “Bu konudaki yaklaşımı son derece akli başındaydı. Gerçi duygusal bağlılıktan söz etti ama onun yerinde kim olsa aynı şekilde davranırdı, farklı değil.”

“Bu durumda ikisinden biri yalan söylüyor.” Poirot düşünceliydi.

“Vyse pek yalan söyleyecek bir adama benzemiyordu.”

“Yalan söyleyen biri için çok önemli bir üstünlük bu, Hastings. Evet, adamda George Washington havası var. Başka bir şey daha fark ettin mi, Hastings?”

“Ne gibi?”

“Cumartesi on bir buçukta ofisinde değilmiş.”

7. BÖLÜM

Trajedi

O akşam Son Ev'e vardığımızda ilk karşılaştığımız kişi Nick oldu. Ejderha işlemeli muhteşem bir kimonoyla holde dans edercesine bir mutlulukla dolaşıyordu.

"Ah, siz miydiniz?"

"Matmazel, buna alındım işte."

"Biliyorum. Çok affedersiniz, kaba bir ifade oldu. Bağışlayın. Elbisemi bekliyordum da. Söz vermişlerdi, alçaklar, yetiştirmeye söz verdiler."

"Ah demek sorun bu gece giyeceğiniz *tuvalet*. Bu akşam dans da var, değil mi?"

"Evet, havai fişek gösterisinden sonra. Umarım olur."

Birden durgunlaştı. Ama bir an sonra neşesi yeniden yerine geldi.

"Asla kendini bırakmamalısın. Benim düsturum budur. Kötüyü düşünmezsen kötüyle karşılaşmazsın. Bu akşam cesaretim yerinde. Eğlenip coşacağım."

O sırada merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu. Nick başını çevirdi.

“Ah, işte Maggie de geldi. Maggie, bu beyler beni gizemli suikastçımdan koruyan dedektifler. Onları salona alır mısın, bu arada belki sana konuyu anlatırlar.”

Sırayla Maggie ile el sıkıştık. Genç kız bizi kendisine söylediği şekilde salona götürdü. Doğrusu ya kızdan ilk görüşte hoşlanmıştım.

Sanırım bana çekici gelen kızın ağırbaşlı, alçakgönüllü havasıydı. Sakin, sessiz –eski moda kızları hatırlatan bir güzeldi– kesinlikle yapmacık değildi. Makyajı yok denecek kadar azdı, basit, zarif, eski olduğu anlaşılan siyah bir gece elbisesi giymişti. Parlak, derin mavi gözleri ve insanı rahatlatan hoş bir ses tonu vardı.

“Nick, bana akıl almaz şeyler anlattı,” dedi. “Sanırım biraz abarttı. Kim Nick’e zarar vermek isteyebilir ki? Ona yeryüzünde hiç kimse düşman olamaz ki.”

Olanlara inanmadığı ses tonundan da açıkça anlaşıyordu. Poirot’ya korkarak ama yine de bir yanıt alma umuduyla bakıyordu. O an Maggie Buckley gibi kızların yabancılar karşısında önyargıdan kaynaklanan bir çekingenlikleri olduğunu anladım.

“Maalesef duyduklarınız tamamıyla doğru, matmazel.”

Yanıt vermedi ama yüzünde hâlâ aynı inanamayan ifade vardı.

“Nick bu gece çok çılgın,” dedi. “Ona ne olduğunu hiç anlayamıyorum. Keyfi çok yerinde, deliler gibi neşeli.”

“Çılgın” sözcüğü her nedense hafifçe ürpermeme neden oldu. Aynı şekilde ses tonundaki bir şey de beni tedirgin etmişti.

Birden, “İskoç musunuz, Miss Buckley?” diye sordum.

“Annem İskoç’tu,” dedi.

Bana baktı, beni Poirot’dan daha çok beğendiği anlaşıyordu. Onun gözündeki benim bu olaydaki ağırlığıma Poirot’dan fazla olduğunu hissediyordum.

“Kuzininiz çok büyük cesaret gösteriyor,” dedim. “Bir şey belli etmeden her zamanki gibi davranmaya kararlı görünüyor.”

“Başka ne yapabilir ki? Bence insan, içinde ne yaşarsa yaşasın, sorun çıkarmamalı, bunu dışarıya belli etmemelidir. Herkes için en iyisi budur.” Sözlerine bir an ara verdi, sonra yumuşak bir tonda ekledi. “Nick’i çok seviyorum. Bana karşı her zaman çok iyi oldu.”

O anda odaya giren Frederica Rice başka bir şey söylememi engelledi. Gök mavisi tuvaleti genç kadının daha da narin ve solgun görünmesine neden olmuştu. Onu Lazarus ve Nick izledi. Nick siyah bir elbise giymiş, omuzlarına parlak kırmızı muhteşem işlemeli bir Çin şalı almıştı.

“Merhabalar,” dedi neşeyle. “Birer kokteyl alırsız, değil mi?”

Hepimiz kokteyllerimizi içtik, Lazarus, Nick’in şerefine kadeh kaldırdı.

“Bu ne kadar muhteşem bir şal, Nick!” dedim. “Sanırım çok eski, öyle değil mi?”

“Evet, büyük büyük büyük büyük amcam Timothy seyahatlerinden birinde getirmiş.”

“Olağanüstü, gerçekten muhteşem. İstesen de bir eşini bulamazsın.”

“Sıcak da tutuyor. Havai fişek gösterisi sırasında çok iyi olacak. Sonra canlı bir renk. Siyahtan nefret ediyorum.”

Frederica söze karıştı.

“Evet. Sanırım seni daha önce hiç siyah bir elbiseyle görme miştim, Nick. Bu defa niye aldın ki?”

“Ah, bilmem ki!” Nick boş ver dercesine bir işaret yaptıysa da dudaklarında acılı bükülme dikkatimden kaçmadı. “İnsan neyi neden yaptığını biliyor mu?”

Yemek faslına geçtik. Tanımadığım gizemli bir erkek uşak servise başladı, sanırım o akşam için getirtilmişti. Yemek sıradan, şampanya ise çok iyiydi.

Nick, "George gelemedi," dedi. "Ne yazık ki dün akşam Plymouth'a gitmek zorunda kaldı. Sanırım bu akşam bir ara gelir. Dansa yetişeceğini sanıyorum. Maggie için de bir kavalie buldum. Pek ilginç olmasa da nazik ve hoş biri."

O sırada pencereden rahatsız edici bir homurtu duyuldu.

Lazarus, "Yine şu lanet sürat motorları. Bunlardan bıktım," dedi.

Nick, "Bu sürat motoru değil," dedi. "Deniz uçağı."

"Sanırım haklısın."

"Tabii ki haklıyım. İkisinin sesi çok farklı."

"Sen ne zaman kendi uçağını alacaksın, Nick?"

Nick güldü.

"Alacak param olduğu zaman."

"O zaman da sanırım ver elini Avustralya –hani şu kız gibi– adı neydi?"

"Ne güzel olurdu..."

Bayan Rice yorgun sesiyle, "Ona hayranım," dedi. "Ne cesaret! Ne sağlam sinirler. Olağanüstü."

Lazarus da söze karıştı.

"Ben uçmayı başarabilen herkese hayranım. Eğer Michael Seton da dünya çevresindeki uçuşunu tamamlayabilseydi haklı olarak yılın kahramanı olacaktı. Ne yazık ki başaramadı. Bu çok üzücü. Sonunun böyle olması İngiltere için büyük kayıp. Yeri doldurulamayacak bir insandı."

Nick mırıldandı.

"Belki de yaşıyordur."

“Hiç sanmıyorum. Kurtulmuş olma olasılığı binde bir bile değil. Zavallı Çılgın Seton.”

Frederica söze karışarak, “Ona Çılgın Seton derlerdi, değil mi?” diye sordu.

Lazarus başıyla onayladı.

“Ailesinde de deli çoktu –bir hafta önce ölen amcası– yani Sir Matthew Seton – da tam anlamıyla delinin tekiydi.”

Frederica güldü.

“Kuş yuvaları yaptıran ünlü deli milyoner, değil mi?”

“Evet. Bu amaçla durmadan adalar satın alıyordu. Kadın düşmanıydı. Kadınlardan nefret ediyordu. Sanırım gençliğinde kadının teki onu aldatmış. O da teselliye doğa bilimlerinde bulmuş.”

Nick gergin bir havada, “Neden Michael Seton’ın öldüğünü söylüyorsunuz?” diye sordu. “Ben umudumuzu yitirmek için hiçbir neden görmüyorum, en azından şimdilik.”

Lazarus, “Tabii ya, senin onu tanıdığını unutmuşum. Onu tanıyordun, değil mi?” diye sordu.

“Freddie ve ben onunla geçen yıl Le Touquet’te tanışmıştık. Muhteşemdi, öyle değil mi Freddie?”

“Bunu bana sormamalısın, hayatım. Seton’ı etkileyen sendin, ben değil. Seni uçağına da bindirmişti, değil mi?”

“Evet, Scarborough’ta. Tek kelimeyle olağanüstüydü.”

Maggie nazik bir ses tonuyla, “Siz hiç uçtunuz mu, Yüzbaşı Hastings?” diye sordu.

Yalnızca bir kez Paris’e kadar uçakla gidip geldiğimi açıklamak durumunda kaldım.

Nick birden bir çılgınlıkla yerinden fırladı.

“Telefon çalıyor. Beni beklemeyin. Geç oldu. Daha konuşmam gereken bir sürü insan var.”

Odadan çıktı. Saatiime baktım. Tam dokuzdu. Porto şarabı eşliğinde tatlı servisi yapıldı. Poirot ve Lazarus sanattan bahsediyorlardı. Lazarus son dönemde pazarda resimlerin çok revaçta olduğundan söz ediyordu. Möble ve dekorasyon konusundaki yeniliklerle ilgili konuşmalarını sürdürdüler.

Bense Maggie ile konuşmaya çalıştıysam da başarılı olduğumu söyleyemem. Kız gerçekten de biraz geç anlıyordu ya da dalgındı. Nazikçe yanıt vermeye çalışıyor, ama iş bununla da kalıyordu. Çetin bir işti onunla sohbet etmek.

Frederica Rice ise dirseklerini masaya dayamış, sessiz sakin oturuyor, derin düşüncelere dalmış bir halde sigarasını içiyordu. Düşüncelere dalmış bir meleği andırıyordu bu haliyle.

Nick kapıdan içeri başını uzattığında saat tam dokuzu yirmi geçiyordu.

“Haydi, hepiniz dışarı gelin. Diğer konuklar da ikişer üçer gelmeye başladı bile.”

Söyleneni yaptık. Nick büyük bir coşkuyla gelenleri karşılıyordu. Yaklaşık birkaç düzine kadar davetli vardı. Çoğu ilgi çekmeyen, silik kişiliklerdi. Nick gerçekten kusursuz bir ev sahibiydi. Tüm modernliğine ve uçarılığına rağmen gelenleri geleneklere uygun şekilde saygıyla ve içtenlikle karşılıyordu. Konuklar arasında Charles Vyse da vardı.

Daha sonra hep birlikte bahçenin gerek denizi gerekse limanı gören bir noktasına geçtik. Buraya yaşlı konuklar için birkaç sandalye yerleştirilmişti ama çoğumuz ayaktaydık. O sırada ilk fişek gökyüzüne yükseldi.

Aynı anda tanıdık bir ses duyup başımı çevirdim ve Nick'in Bay Croft'u selamladığını gördüm.

“Bayan Croft’un gelememesi çok kötü oldu,” diyordu. “Onu buraya tekerlekli sandalye ile de olsa getirmeliydik.”

“Zavallı karıcığım, anneciğim, o çok şanssız biri ama hiç şikâyet etmiyor –dünyanın en tatlı insanı o– iyi. Ah işte bu muhteşem bir havai fişek.”

Bir anda gökten sanki altın yağmaya başlamıştı.

Karanlık bir geceydi –ay yoktu– yeni ay üç gün sonra görünecekti. Birçok yaz gecesi gibi soğuk bir geceydi. Hemen yanımdaki Maggie Buckley ürperdi.

“İçeri gidip üzerime bir şey almalıyım,” diye mırıldandı.

“Bana bırakın.”

“Hayır, siz nerede bulacağınızı bilemezsiniz ki.”

Eve doğru ilerledi. Aynı anda Frederica Rice’ın sesi duyuldu.

“Maggie, benim ceketimi de alır mısın? Odamda.”

Nick araya girdi.

“Duymadı. Ben getiririm, Freddie. Ben de zaten kürk etolumü alacaktım. Bu şal yeterince ısıtmıyor. Rüzgâr var.”

Gerçekten de denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Sürekli yeni havai fişekler atılıyordu. Gökyüzü bir ışık denizine dönmüştü. İster istemez yanımdaki yaşlıca bir bayanla konuşmak durumunda kaldım, ona yaşamımdan, mesleğimden, zevklerimden ve orada daha ne kadar kalacağımdan bahsettim.

Bom – gökyüzü bir anda yeşil yıldızlarla doldu. Bunu mavi, kırmızı ve gümüş renkli yıldızlar izledi.

Bir fişek, bir fişek daha.

O anda yanıma gelen Poirot kulağıma, “‘İnsan ilk anda ah! Oh!’ diye bağırıyor, hayranlık duyuyor ama sonra monotonlaşıyor. Sence de öyle değil mi?’ ” diye fısıldadı. “Bırr çimler ıslak, ayak-

larımın üşüdüğünü hissediyorum. Bu yüzden nezle olacağım ve de bana nane-limon yapacak biri bile olmayacak.”

“Bu havada üşütecek misin? Böylesine güzel bir gecede mi?”

“Güzel gece! Güzel gece! Böyle söylemenin tek nedeni bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaması mı? Yağmur yağmadı mı, gece güzel, öyle mi? Sevgili dostum, eğer bir termometre olsaydı ve hava sıcaklığını ölçebilseydik neden endişelendiğimi anlardın.”

“Haklısın,” dedim. “Yanımda paltom olsaydı ben de bundan çok hoşlanabilirdim.”

“İşte şimdi akıllıca bir laf ettin. Üstelik sen bir de sıcak iklimden geldin.”

“İstersen senin paltonu getireyim.”

Poirot aynen bir kedi gibi nemli çimenin üstünde sekip duruyor, bir sağ ayağını, bir diğerini kaldırıyor.

“En çok korktuğum ayaklarımın ıslanması. Acaba ayakkabılarımın üstüne geçirecek bir çift galoş bulabilir miydik?”

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Hiç ümitlenme. Nereden aklına geldi ki bu, artık kimse galoş giymiyor.”

“O zaman ben de eve girer, orada otururum,” dedi. Bu Guy Fawkes⁽¹⁾ şovunu seyretmek uğruna romatizmaya yakalanmayı göze alamam. İnsan bu havada *fluxion de poitrine*⁽²⁾ bile olabilir.”

Eve doğru yürümeye başladığımız sırada Poirot hâlâ homurdanmayı sürdürüyordu. Rıhtımdan atılan havai fişeklerin gürültüsü

(1) Guy Fawkes öncülüğünde bir grup yönetim karşıtı İngiliz Katolik, İngiltere Kralı I. James ve diğer aristokratları öldürmek için 5 Kasım 1605'te yapılan Parlamento binasını havaya uçurma girişiminde bulunmuştur. Her yıl 5 Kasım'da onun anısına havai fişekler patlatılır, ateşler yakılır.

(2) Zatürree

duyuluyordu. Ve havai fişeklerin ışıkları arasından üzerinde *Konuklarımızı Selamlarız* yazan bir gemi çıkmasıyla birlikte aşağıda büyük bir alkış koptu ve yukarıda bizlerin bulunduğu noktadan da duyuldu.

“Aslında biz hepimi koca birer çocuğuz,” dedi Poirot düşünceli düşünceli. “*Le Feux D’Artificies*,⁽¹⁾ parti, oyunlar, balolar –hatta tüm işi göz boyamak olan sihirbazlar– hepsi ilgimizi çekiyor, merakımı-zı uyandırıyor – *mais gu’es- ce que vous avez?*”⁽²⁾

Onun koluna girdim, bir elimle onu sımsıkı kavrarken, diğeriyle ileriye işaret ettim.

Eve yaklaşık yüz adım uzaktaydık ve tam önümüzde, bizimle terasın açık penceresinin tam ortasında yerde, *kırmızı Çin şalına bürünmüş biri* yatıyordu.

Poirot, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. Aman Tanrım...”

(1) Işık gösterileri

(2) Ne oluyor, ne var?

8. BÖLÜM

Öldüren Şal

Sanırım en azından bir kırk saniye orada öylece donup kaldık. Dehşete kapılmıştık. Neden sonra Poirot kolumdan kurtularak aynen bir robot gibi öne doğru ilerledi.

“Olan oldu işte,” diye mırıldandı. O an sesindeki ıstırap ve acı sözcüklerle tanımlanır gibi değildi. “Her şeye rağmen –aldığım tüm önlemlere rağmen– olan oldu. Ne büyük bir aptalım, suç bende. Neden sanki onu daha iyi korumadım ki. Bunu tahmin etmeliydim, yanından bir saniye bile ayrılmamalıydim.”

“Kendini suçlamamalısın,” dedim.

Dilim sanki damağıma yapışmıştı, konuşamıyordum.

Poirot yanıt vermeden üzüntüyle başını salladı. Sonra cesedin yanına diz çöktü.

Ve o anda ikinci bir şok daha yaşadık.

Çünkü içeriden Nick’in şen şakrak sesi duyuluyordu. Bir an sonra da onun terasa bakan ışıklık odanın penceresinde beliren silüetini gördük.

“Lütfen bağışla beni Maggie, geciktim, ama...”

Sonra o da tam önündeki sahneyi görüp kalakaldı. Şaşkınlık içinde bizi süzüyordu.

Poirot hayretle bir çığlık atarak çimlerin üzerindeki cesedi ters çevirdi ve ben de görebilmek için öne doğru ilerledim.

Karşımdaki Maggie Buckley’nin cansız bedeniydi.

Bir saniye sonrasında Nick de yanımıza gelmişti. Acı bir çığlıkla haykırdı.

“Maggie... Oh! Maggie, bu... bu... olamaz...”

Poirot hâlâ ciddiyetle kızın cesedini inceliyordu. Neden sonra ağır ağır doğruldu.

“O... o...” Nick cümlesini tamamlayamadı.

“Evet, matmazel, o ölmüş.”

“Ama neden? Ama neden? Kim onu öldürmek ister ki?”

Poirot’nun yanıtı açık ve netti.

“Öldürülmek istenen o değildi, matmazel. Sizdiniz! Şal yüzünden ikinizi karıştırdılar.”

Nick yeniden acı bir çığlık attı.

“Neden ben değilim orada yatan?” diye inliyordu. “Neden beni öldürmediler? Orada ben olmalıydım. Artık ben de yaşamak istemiyorum. Yaşama isteğimi kaybettim. Ölmek istiyorum, çok istiyorum bunu.”

Deli gibi kollarını kaldırdı, iki yana salladı. Sendeliyordu. Düşmemesi için kolumu hemen beline dolayıp destek oldum.

Poirot, “Onu eve götür, Hastings,” dedi. “Sonra da polise telefon et.”

“Polise mi?”

“*Mais oui!* Onlara birinin vurulduğunu söyle. Sonra da Matmazel Nick’in yanında kal. *Onu asla ama asla yalnız bırakmamalısın.*”

Başımı sallayarak onu anladığımı belirttikten sonra yarı baygın haldeki genç kızı açık teras penceresinden oturma odasına taşıdım. Oradaki kanepeye yatırıp başının altına da bir yastık yerleştirdikten sonra telefon bulmak üzere antreye çıktım.

Doğrusu ya orada Ellen ile karşılaşınca ister istemez hafifçe irkildim. O uysal, saygın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gözleri parlıyor, diliyle sürekli olarak kurumuş dudaklarını ıslatıyordu. Sanki çok heyecanlıymış gibi elleri titriyordu.

Beni görür görmez, “Bir şey mi oldu? Bir şey mi oldu, efendim?” diye sordu.

“Evet,” dedim kısa ve öz olarak. “Telefon nerede?”

“Kötü bir şey değil, değil mi efendim?”

Kaçamak bir yanıtla geçiştirmeye çalıştım.

“Bir kaza. Biri yaralandı. Hemen bir telefon bulmalıyım.”

“Kim yaralandı, efendim?”

Yüzündeki merak anlaşılmayacak gibi değildi.

“Miss Buckley. Maggie Buckley.”

“Miss Maggie mi? Miss Maggie mi? Emin misiniz... şey yani... onun Miss Maggie olduğundan emin misiniz?”

“Kesinlikle eminim. Neden sordunuz bunu?”

“Şey... hiç yalnızca başka birinin olabileceğini düşündüm. Yani... Bayan Rice?”

“Neyse,” dedim sabırsızlıkla. “Telefon nerede?”

“Şuradaki küçük odada, efendim.”

Odanın kapısını açtı ve eliyle telefonu işaret etti.

“Teşekkürler,” dedim ve oradan uzaklaşmak niyetinde olmadığını fark edince ekledim. “Hepsi bu kadar. Teşekkürler.”

“Eğer Doktor Graham’ı çağırmamı isterseniz...”

“Hayır, hayır. Hepsi bu kadar. Lütfen gidin artık.”

İstemeye istemeye elinden gelen en ağır yürüyüş temposunda uzaklaştı. Büyük olasılıkla kapının dışından konuştuklarımı dinleyecekti ama artık bunu da engelleyemezdim. Nasıl olsa birazdan herkes gibi o da tüm olup biteni öğrenecekti.

Polisi arayıp durumu bildirdim. Sonra kendi kararımla fihristte Doktor Graham’ın numarasını bularak onu da aradım. Aslında en iyi doktorun bile dışarıda yatan zavallı kız için yapabileceği pek fazla bir şey olmadığını biliyordum ama Nick’in tıbbi desteğe ihtiyacı olduğu belliydi. Doktor hemen geleceğini söyledi. Ahizeyi yerine koyduktan sonra yeniden antreye çıktım.

Eğer Ellen kapıdan konuştuklarımı dinlediyse bile hızla ve us-talıkla uzaklaşmayı başarmıştı. Görünürde kimseler yoktu. Yeniden oturma odasına döndüm. Nick doğrulup oturmaya çalışıyordu.

“Acaba... acaba... bana bir kadeh konyak verebilir miydiniz?”

“Elbette.”

Hızla yemek odasına gittim, aradığımı bulup odaya geri döndüm. Birkaç yudum konyak genç kızın kendini biraz toplamasına yardımcı oldu. Yanaklarına renk geldi. Başının altındaki yastığı rahat edeceği şekilde ayarladım.

“Bu korkunç, çok korkunç!” diye mırıldandı. Ürperdi. “Her şey, her yer, korkunç bir şey bu!”

“Biliyorum, yavrum, biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsunuz. Bilemezsiniz. Bu ne korkunç bir durum. Hem de bir hiç uğruna... Eğer onun yerine ben ölmüş olsaydım her şey bitmiş olacaktı.”

“Bu kötü düşünceleri kafanızdan silin. Biraz metin olun.”

Kendinden geçmiş bir halde başını sallayıp duruyordu.

“Bilemezsiniz. *Bilemezsiniz.*”

Ve birden hıçkırıklara boğuldu. Aynen küçük bir çocuk gibi iç çeke çeke ağlıyordu. Onun için en iyisinin bu olduğunu düşündüğüm için gözyaşlarına engel olmaya çalışmadım.

Nick biraz sakinleşince yavaşça pencerenin yanına gidip dışarı baktım. Birkaç dakika kadar önce dışarıda bağırışmalar duymuştum. Neredeyse herkes olay yerine toplanmış, cesedin etrafında yarım daire oluşturmuştu. Poirot ise orada nöbetçi gibi bekliyor, bu meraklı kalabalığı uzak tutmaya çalışıyordu.

O sırada iki üniformalı adamın çimenlerin üstünden onlara doğru ilerlediğini gördüm. Polis gelmişti.

Sessizce kanepenin hemen yanındaki yerime döndüm. Nick gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı.

“Bir şeyler yapmam gerekmiyor mu?”

“Hayır, yavrum, Poirot her şeyi halleder. Bunu ona bırak.”

Nick bir iki dakika kadar susup düşündükten sonra mırıldandı.

“Zavallı Maggie. Zavallı iyi kalpli Maggie. Hayatı boyunca karcıyı bile incitmemiş, melek gibi bir insandı o. Şu başına gelene bakın. Bundan kendimi sorumlu tutuyorum. Sanki onu ben öldürmüşüm gibi hissediyorum, onu buraya çağırarak bu sonu ben hazırladım.”

Üzgün üzgün başımı salladım. Geleceği görmek insanın elinde olan bir şey değildi ki! Hiç şüphesiz Poirot da Nick’e yanında kalması için bir arkadaşını davet etmesini önerdiğinde hatta bunda ısrar ettiğinde zavallı bir kızın ölüm fermanını imzaladığını tahmin edemezdi.

Orada sessizce oturmayı sürdürdüm. Dışarıda olup biteni delicesine merak etmeme rağmen Poirot’nun talimatını yerine getirip genç kızı yalnız bırakmadım.

Neden sonra kapı açılıp Poirot ve polis müfettişi içeri girdiğinde bana sanki saatler geçmiş gibi geldi. Yanlarında Doktor Graham olduğunu düşündüğüm biri daha vardı. Bu kişi doğruca Nick'in yanına geldi.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Miss Buckley? Bu sizin için korkunç bir şok olmalı."

Parmakları kızın bileğine gitti. Nabzını sayıyordu.

"O kadar kötü sayılmaz," dedi.

Sonra bana döndü.

"Bir şey aldı mı?"

"Biraz konyak," dedim.

Nick cesaretini toplayarak, "Ben iyiyim," dedi.

"Birkaç soruya yanıt verebilecek kadar iyi mi?"

"Elbette."

Polis müfettişi hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra Nick'e yanaştı. Nick ona bakarak dalgın dalgın gülümsemeye çalıştı.

"Bu kez trafik değil," diye mırıldandı.

Bu sözlerden onların daha önce de karşılaşmış olduklarını anladım.

Polis müfettişi, "Bu korkunç bir olay, matmazel," dedi. "Çok kötü, çok üzgünüm. Ancak yine de aramızda görmüş olmaktan onur duyduğum, ününü çok iyi bildiğim Bay Poirot'nun bu konuda bize yardım edecek olmasından mutluluk duyuyorum. Kendisi size geçen gün Majestik Otel'in bahçesinde ateş edildiğini söyledi. Bu doğru, değil mi?"

Nick başıyla onayladı.

"Eşekarısı olduğunu sanmıştım. Ama değilmiş."

“Daha önce de bu şekilde şüpheli kazalar yaşadınız mı?”

“Evet... Aslında kazaların son günlerde art arda olması biraz tuhaftı.”

Sonra kısaca yaşadıklarını özetledi.

“Demek öyle. Peki, kuzininizin bu akşam sizin şalınızı almış olmasını nasıl açıklıyorsunuz?”

“Havai fişek gösterisi sırasında hava bir hayli soğuktu, ikimiz de eve ceketlerimizi almaya gelmiştik. Kırmızı şalım kanepenin üstüne atıp yukarı şu anda üzerimde gördüğünüz bu ince kürk ceket almaya çıktım. Bu arada arkadaşım Bayan Rice için de odasından pelerinini aldım. Şurada pencerenin yanında yerde duruyor. Tam o sırada Maggie bana seslenerek ceketini bulamadığını söyledi. Aşağıda olabileceğini söyledim. Aşağı indi ama yine yukarı seslenip orada da bulamadığını söyledi. Arabada bırakmış olabileceğini belirttim. Aradığı günlük sıradan tüvit bir ceket –yanında kürk ceket yoktu– ona benimkilerden birini verebileceğimi söyledim. “Hiç zahmet etme, eğer senin için bir sakıncası yoksa bu şalı alabilirim,” dedi. Ona şalın onu soğuktan korumayacağını söyledim ama Yorkshire’ın havasına alışık biri olarak çok üşümediğini, yeterli olacağını belirtti. Yalnızca sırtına *bir şey* almak istiyordu. Alabileceğini, benim de aşağı inmek üzere olduğumu söyledim. Ve sonra aşağıya indiğimde... indiğimde...”

Sustu. Sesi çatallaşmış, dudakları titremeye başlamıştı.

“Kendinizi bu kadar üzmeyin, Miss Buckley. Metin olun. Aca-ba bana söyleyebilir miydiniz? Bir kez mi, yoksa iki kez mi silah sesi duydunuz?”

“Aslına bakarsanız hiçbir şey duymadım. Yalnızca havai fişek patlamalarını duydum.”

Müfettiş, “Haklısınız,” dedi. “O gürültüde tabanca sesini ayırt etmeniz olanaksızdı. Sanırım size kimin saldırmış olabileceğini sormamın da bir anlamı olmayacak.”

“Kesinlikle öyle. Bu konuda en ufak bir fikrim bile yok.”

“Bu çok doğal. Bence bu bir delinin işi, bana öyle geliyor. Çirkin bir olay. Neyse, size bu akşam için soracağım başka bir şey yok, matmazel. Tek söyleyebileceğim bu olanlardan dolayı adınıza çok üzgün olduğum.”

Doktor Graham öne doğru bir adım attı.

“Bence burada yalnız kalmamanız daha doğru olacak, Miss Buckley. Bu konuyu Mösyö Poirot ile de konuştum. Bildiğim çok iyi bir özel klinik var. Büyük bir şok yaşadınız. Biraz dinlenmeniz çok yararlı olabilir.”

Nick ona bakmıyordu. Gözleri Poirot’ya dikilmişti.

“Yani, neden yalnızca yaşadığınız şok mu?”

Poirot ona doğru bir adım attı.

“Sizin kendinizi *güvende* hissetmenizi istiyorum, *mon enfant*. Ayrıca ben de güvende olduğunuzu bilmeliyim. Orada size eşlik eden bir hemşire olacak: iyi, becerikli, akli başında. Bütün gece başınızda bekleyecek. Uyanır çığlık atarsanız, hemen yanı başınızda olduğunu göreceksiniz. Anlıyorsunuz değil mi?”

Nick, “Evet,” dedi. “Anlıyorum. Ama siz *anlamıyorsunuz*. Artık korkmuyorum. Hiçbir şey umurumda değil. Biri beni öldürmek istiyorsa buyursun öldürsün.”

“Aman, aman, sakın olun,” dedim. “Çok gerginsiniz.”

“Bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz bilmiyorsunuz, anlamıyorsunuz.”

Doktor birden ortamı yumuşatmak için söze karıştı.

“Bence Mösyö Poirot’nun planı çok uygun, Matmazel Nick. Sizi oraya arabamla ben götürebilirim. Geceyi rahat geçirmeniz için de bir ilaç veririm. Evet, ne dersiniz?”

“Umurumda değil. Ne isterseniz yapalım. Benim için hepsi bir...”

Poirot elini şefkatle genç kızın omzuna koydu.

“Biliyorum, matmazel, şu anda neler hissettiğinizi çok iyi biliyorum. Kendimden utanıyorum, size karşı çok mahcubum. Sizi korumaya söz verdiğim halde koruyamadım. Başarısız oldum. Kendimi çok kötü hissediyorum. İnanın matmazel bundan dolayı yüreğim sızlıyor, kendimi çok suçlu hissediyorum. Eğer neler hissettiğimi bilseniz beni bağışlayacağınızdan eminim.”

Nick aynı bezgin tonda yanıt verdi.

“Sorun yok. Lütfen kendinizi suçlamayın. Elinizden gelenin en iyisini yaptığınızdan eminim. Hiç kimse bir şey yapamazdı ya da en azından daha fazlasını yapamazdı, bundan eminim. Lütfen bundan dolayı üzülmeyin.”

“Çok hoşgörölüsünüz, matmazel.”

“Hayır, ben...”

Sözü yarım kaldı. Kapı açılmış, Komutan Challenger içeri girmişti.

“Neler oluyor?” diye sordu Challenger heyecanla. “Henüz gel-dim. Kapının önünde bir polis vardı ve herkes birinin öldürüldüğünden söz ediyordu. Neler oluyor? Tanrı aşkına biri söylesin bana. Yoksa, yoksa Nick...Nick mi?”

Sesindeki derin ıstırap ve korku insanı ürperti-yordu.

O anda yan yana duran Poirot ve doktorun Nick’in önünü kapamış olduğunu ve genç kızın görünmediğini fark ettim.

Henüz herhangi biri yanıt vermeye fırsat bulamadan Komutan Challenger sorusunu yineledi.

“Söyleyin bana, inanmıyorum, bu doğru olamaz, Nick ölmedi, değil mi?”

Poirot sakince, “Hayır, *mon ami*,” dedi. “Yaşıyor.”

Ve kenara çekilerek Challenger’ın kanepedeki bitkin genç kıızı görmesini sağladı.

Challenger bir an için olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini Nick’e dikmiş, inanmaz bakışlarla onu süzüyordu. Sonra aynen sarhoş biri gibi kekeleydi.

“Nick!... Nick!”

Birden kanepenin önünde diz çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü ve boğuk, acı dolu bir sesle inledi.

“Sevgilim, Nick... canım benim, bir an senin öldüğünü sandım.”

Nick doğrulmaya çalıştı.

“Her şey yolunda, George. Bir şeyim yok. Aptallık etme. İyi-yim.”

Challenger başını kaldırıp şaşkın şaşkın etrafına bakındı.

“Ama biri öldü, değil mi? Polis memuru öyle söyledi.”

Nick, “Evet,” dedi. “Maggie. Zavallı Maggie. Oh!...”

Birden yüzü kasıldı. Doktor ve Poirot ileri doğru atıldılar. Graham ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Nick bir yanında Poirot bir yanında doktor, onların yardımıyla odadan çıktı.

Bu arada doktor, “Kliniğe ne kadar çabuk yatarsanız o kadar iyi olacak,” diyordu. “Sizi hemen ben arabamla götüreceğim. Bayan Rice’tan sizin için bir valiz hazırlamasını istemiştım zaten.”

Onlar gözden kaybolduktan sonra Challenger kolumdan çekerek, “Hiçbir şey anlamıyorum,” dedi. “Onu nereye götürüyorlar?”

Açıkladım.

“Oh! Anlıyorum. Hastings, Tanrı aşkına bana tüm olup biteni anlatır mısınız? Tanrım bu ne korkunç bir felaket! Zavallı kız!

“Gelin, bir şey içelim,” dedim. “Berbat durumdasınız.”

“Boş verin, önemli değil.”

Yemek odasına geçtik.

“Bakın,” dedi daha sonra viski sodasını yudumlarken. “Bir an ölenin Nick olduğunu sandım.”

Komutan Challenger’ın Nick konusundaki içtenliğinde hiçbir şüphem yoktu. Aşkı o kadar belliydi ki, ondan daha şeffaf bir âşık olamazdı.

9. BÖLÜM

A'dan J'ye

Sanırım o geceyi ömrüm boyunca hiç unutamayacağım. Poirot suçluluk duygusunun etkisiyle öylesine bir yıkıma uğramıştı ki durumu beni ciddi şekilde korkutuyordu. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, kendi kendine söyleniyor, onu yatıştırmak için söylediklerime aldırış bile etmiyordu.

“İnsan kendini bu kadar beğenirse böyle olur işte. Bu bir ceza Tanrı beni, Hercule Poirot’yu cezalandırdı. Belamı buldum işte! Kendimden o kadar emindim ki!”

“Hayır, hayır, böyle söylememelisin,” diye atıldım.

“Kimin aklına gelirdi – bir katilin bu denli gözü kara olabileceği kimin aklına gelebilirdi ki? Gereken tüm önlemleri almıştım ya da öyle olduğunu düşünüyordum. Katile de gözdağı vermiş...”

“Gözdağı mı vermiştin?”

“*Mais oui*. Dikkati kendi üzerime çekmiş, birinden şüphelendiğim izlenimini yaratmıştım. Bu durumda katilin yeni bir girişimde bulunmayı çok tehlikeli bulacağını düşünmüş ya da en azından öyle sanmıştım. Matmazel Nick’in etrafını bir emniyet şeridiyle çevir-

diğimi düşünüyordum ama katil bu şeridi yarıp geçti. Hem de küs-tahça –büyük bir cüretkârlıkla– hepimizin gözü önünde yaptı bunu! Bize rağmen –hepimizin tetikte olduğumuzu bilmesine rağmen– amacına ulaştı.”

Anımsattım.

“Amacına ulaşmış sayılamaz.”

“Bu yalnızca bir rastlantı. Bence aynı şey. Biri öldü, Hastings, kim olduğu hiç fark etmez.”

“Elbette,” dedim. “Bunu kastetmemiştim.”

“Diğer yandan dediğin doğru. Ve bu durumu kötüleştiriyor – bin kez daha kötüleştiriyor. Katil halen asıl amacına ulaşabilmiş değil. Anlıyorsun, değil mi sevgili dostum? Durum değişti, şimdi daha da kötü. Yani artık bir değil iki kurban söz konusu.”

“Sen olduğun sürece bu olmayacaktır,” dedim ısrarla.

Durdu ve elimi ellerinin arasına aldı.

“*Merci mon ami! Merci!* Hâlâ bu ihtiyara güveniyorsun, ben-den eminsin. Bu bana cesaret veriyor. Hercule Poirot bir kez daha yenilmeyecek. İkinci bir ölüm olmayacak, başka kimse ölmeyecek. Hatamı düzelteceğim. Kabul et, bir yerde hata yapmış olmalıyım. Her zaman neredeyse kusursuz olarak toparlayabildiğim düşüncelerimde bir düzen ve yöntem hatası yapmış olmalıyım. Baştan başlayacağım. Evet, en baştan başlayacağım. Ve bu kez hata yapmayacağım.”

“Yani sen hâlâ gerçekten de Nick Buckley’nin yaşamının tehli-kede olduğu kanısında mısın?”

“Dostum, öyle olmasa onu kliniğe göndermem için bir neden olabilir miydi?”

“Öyleyse nedeni şokta olması...”

“Şok mu! Hıh! İnsan şokun etkisinden hastanede olduğu kadar kendi evinde kalarak da kurtulabilir, hiç fark etmez. Ruhunu tazelemek, rahatlamak için hastanelerin yeşil muşamba kaplı koridorlarına da sürekli gevezelik eden hemşirelerine de, tepsilerle taşınan yemeklerine de gerek yoktur. Matmazeli yalnızca, yalnızca güvende olması için o kliniğe yolladım. Doktora da düşüncelerimi açıkladım Bana hak verdi. Gerekli ayarlamaları yapacak. *Hiç kimsenin, mon ami, en yakın arkadaşlarının bile Matmazel Buckley’yi görmesine izin verilmeyecek.* Yalnızca sen ve ben girebileceğiz yanına. *Pour les autres⁽¹⁾ eh bien!* Doktorun talimatı karşı durulamaz değil mi? Herkes uymak zorunda kalacak.”

“Evet,” dedim. “Ama...”

“Ama ne Hastings?”

“Bu sonsuza dek böyle süremez.”

“Çok doğru bir saptama. Ama bu bize soluk almak için biraz zaman kazandıracak. Ayrıca artık faaliyetlerimizin yönünün de değiştiğinin farkında değil misin?”

“Ne gibi?”

“Şimdiye kadar görevimiz matmazelin güvenliğini sağlamaktı. Şimdiki görevimiz ise çok daha basit – en azından alışık olduğumuz bir şey. Katil avına çıkacağız.”

“Yani sence bu daha mı basit?”

“Kesinlikle çok daha basit. Geçen gün de söylediğim gibi her katil işlediği cinayete kendi adını kazır ya da başka bir deyişle imzasını atar. Şimdi bu açığa çıktı.”

“Yani sen...” Anlık bir duraksamanın ardından ekledim. “Bunun bir delinin işi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bir manya-

(1) Diğerleri hayır.

ğın, cinayet saplantısı olan bir psikopatın işi olduğuna inanmıyordun, değil mi?”

“Şimdi öyle olmadığından eminim.”

“Öyleyse sen...”

Sustum. Cümleyi tamamlayan tüm karamsarlığı ve ciddi ifadesiyle Poirot oldu.

“Katilin matmazelin kendi yakın çevresinden biri olduğu kanı sendayım. Evet, *mon ami*, öyle düşünüyorum.”

“Ama dün gece bu varsayımı çürüten bir durum ortaya çıktı. Hepimiz bir aradaydık...”

Sözümü kesti.

“İçimizden herhangi birinin uçurumun kenarında olduğumuz sırada kimse fark etmeden oradan ayrılmadığına yemin edebilir misin, Hastings? *Bir an olsun* gözden kaybolmayan tek bir kişi olduğunu kendinden emin olarak söyleyebilir misin?”

“Hayır,” dedim sözcüklerin üzerine basa basa, ağır ağır. “Söyleyemem. Karanlıktı. Hepimiz, az çok hareket halindeydik. Bayan Rice’ı, Lazarus’u, Croft’u, Vyse’ı, seni gördüm, ama bunun sürekliği konusunda bir şey söyleyemem.”

Poirot başıyla onayladı.

“Kesinlikle doğru. Zaten bu bir iki dakikalık bir olay. Herkes havai fişekleri seyrederken üşüyen iki kız eve gittiler. Bunu fırsat bilen katil de kimse fark etmeden arkalarından gitti, çimenlerin ortasındaki ağacın arkasına saklandı. Sonra Nick Buckley’nin ya da o olduğunu düşündüğü kişinin, teras penceresinden çıkıp kendisine yaklaşmasını bekledi ve hızla üst üste üç el ateş etti...”

“Üç mü?” diye sordum merakla.

“Evet. Bu kez işi şansa bırakmak istememiş. Cesetten üç kurşun çıktı.”

“Bu biraz riskli değil mi?”

“Her durumda bir kez ateş etmiş olmasından çok daha az riskli – öldüğünden emin olabildi. Mauser bir tabanca pek fazla gürültü yapmaz. Sesi yaklaşık olarak havai fişek gürültüsünü anımsatır, dolayısıyla kolayca karıştırılabilir.”

“Tabanca bulundu mu?”

“Hayır. Bence bu da bu işi yapanın bir yabancı olamayacağı-
nın yadsınamaz kanıtı. Şimdiye dek Miss Buckley’nin tabancasının
kaybolmuş olmasının tek nedeninin olaya intihar süsü vermek oldu-
ğu kanısında hemfikirdik, değil mi?”

“Evet.”

“Bunun tek nedeni bu olabilirdi, değil mi? Ama şimdi artık gör-
düğün gibi intihar süsü verme gibi bir durum söz konusu değil. *Katil*
bizi bu türden düzmece bir yöntemle kandıramayacağını bilincin-
de. Bizim bildiğimizi o da biliyor.”

“Sence katil tabancayı ne yapmıştır?”

Poirot omuz silkti.

“Bu konuda bir şey söylemek zor. Ama muhtemelen denize at-
mış olabilir çünkü çok yakındı. Tabii bundan asla emin olamayız, en
azından ben olsam öyle yapardım.”

Sesinin tınısı ürpermeme neden oldu.

“Yani sence katil yanlış kişiyi öldürdüğünü fark etmiş midir?”

Poirot ciddi bir ifadeyle, “Başlangıçta bilmediğinden eminim,”
dedi. “Evet, öğrendiğinde bu onun için çok kötü bir sürpriz olmuştur.
Yüzünü gizle ve kimseyi aldatma bu kolay bir şey olmasa gerek.”

O anda aklıma evdeki hizmetli Ellen’in her türlü anlama gele-
bilecek sözleri ve hareketleri geldi. Poirot’ya anlattım, çok ilgisini
çekti.

“Demek kurbanın Maggie olmasına çok şaşırdı?”

“Hem de nasıl!”

“Bu çok ilginç işte! Bu trajik olaydan çok ölenin kimliğine şaşırmış olması çok ilginç! Evet, bu incelenmesi gereken bir şey. Kim bu Ellen? Sakin, serinkanlı, tipik İngiliz tavırlarının gerisinde ne gizli? Acaba o...” Sözlerine ara verdi.

“Kazaları düşünecek olursak,” dedim. “Olaya biraz farklı bir açıdan bakmak gerek. O ağır kayayı yerinden ancak bir erkek yuvarlayabilirdi.”

“Tam olarak değil. Uygun bir kaldırıcı sorunu çözerdi. Evet, evet, bu kesinlikle yapılabilir.”

Odada ağır ağır bir aşağı bir yukarı dolaşmayı sürdürdü.

“Dün gece Son Ev’de bulunan herkes şüpheli olarak nitelendirilebilir. Ancak diğer konuklar – onlardan birinin olabileceğini düşünmüyorum. Onlardan çoğunun bir rastlantı eseri orada olduklarından eminim. Ev sahibesiyle aralarında tanışıklıktan öte bir yakınlık yoktu hatta o kadarının bile olduğundan şüpheliyim.”

“Charles Vyse de oradaydı,” dedim.

“Evet, onu da unutmamalıyız. Onun ölümünden çıkar sağlayabilecek baş şüphelimiz o.” Umutsuzluğunu belirten bir el işareti yapıp karşımdaki koltuğa oturdu. “*Voilà!* Dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz. Neden! Bu cinayeti çözmek için nedenini bulmalıyız. İşte tam da bu noktada ne düşüneceğimi bilemiyor, bocalıyorum Hastings! Matmazel Nick’i kim ve neden ortadan kaldırmak istemiş olabilir?” Bir an sustu, sonra ekledi. “En olamayacak, en saçma varsayımları bile düşündüm. Ben, Hercule Poirot, hayal gücümü sonuna kadar zorladım. En aşağılık, en sefil katillerin mantığıyla düşünmeye çalıştım. Büyükbabanın –“İhtiyar Nick’in– parasını kumarda kaybettiği söyleniyor. Ya gerçek bu değilse diye düşündüm. Ya parayı sakladıysa? Son Ev’de bir yerlerde saklı duruyorsa? Ya

da bu arazide bir yere gömülüyseniz? Ve yalnızca bu nedenle de (bunu söylemekten utanıyorum ama) Matmazel Nick'ten evi satın almak için teklif alıp almadığını bile öğrenmeye çalıştım.”

“Poirot, biliyor musun ki,” dedim. “Ben parlak fikir diye buna derim işte. Bunun üzerinde durmalı.”

Poirot homurdandı.

“Öyle mi dersin. Bunun senin romantik ancak orta sınıf zekâna uygun bir varsayım olacağını düşünmüştüm. Gizli hazine; evet, ilginç bir varsayım.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü dostum, genellikle en basit varsayımlar gerçeğe en yakın olan varsayımlardır. Sonra Nick'in babasıyla ilgili varsayımları da düşündüm, çok seyahat ediyormuş. Dedim ki kendi kendime ya adam çok ünlü bir mücevheri çaldıysa – herhangi bir doğu tapınağından Tanrının Gözü olarak nitelendirilen kıymetli bir taşı. Rahipler peşine düştülerse. Evet, ben Hercule Poirot, bu kadar ince düşündüm, saçmalamayı göze aldım.”

“Sonra babasıyla ilgili başka olasılıklar üzerinde de durdum,” diye ekledi. “Aslında bunlar daha ciddi, akla yakın şeyler. Ya babası bu yolculukları sırasında yeniden evlendiyse? Ya Charles Vyse'dan daha yakın bir vâris söz konusuysa? Ama bu da bizi bir yere götürmüyor, aynı sorun yine karşımıza çıkıyor, çünkü ortada ciddi bir miras yok.”

“Hiçbir olasılığı atlamamaya çalıştım. Hatta Matmazel Nick'e Lazarus'un yaptığı teklifi bile inceledim. Anımsıyorsun değil mi? Lazarus, Nick Buckley'nin büyükbabasının resmini satın almak istemişti. Cumartesi bir uzmana telgraf çekip buraya gelmesini ve resmi incelemesini istedim. Matmazole bu sabah gönderdiğim notta bahsettiğim kişi oydu. Ya bu eser çok değerliyse...”

“Herhalde Lazarus gibi zengin bir adamın...”

“Zengin mi? Görünüş yanıltıcı olabilir, sevgili dostum. Çok büyük işyerlerine ve servete sahip olduğu düşünülen köklü bir firma bile batmanın eşiğinde olabilir. Böyle bir durumdaki firmanın sahipleri ne yaparlar? Etrafta dolaşıp durumlarının çok kötü olduğunu mu ilan ederler? Yoksa yeni lüks arabalar filan alıp normalden de fazla para harcamaya mı başlarlar? Yapacakları emin ol, daha gösterişli bir yaşam sürüp göz boyamaktır. Çünkü nüfuz her şeydir! Bazen de köklü bir firma iflas eder –hem de birkaç bin sterlin için– hazırda *nakit parası* olmadığı için!”

İtiraz etmeme fırsat vermeden konuşmayı sürdürdü.

“Evet biliyorum, bu da çok uzak bir olasılık ama en azından intikam peşinde koşan rahipler ya da gömülü hazinelerden daha elle tutulabilir bir varsayım. Hiç değilse bir şekilde olaylarla bağlantısı olabilir. Hiçbir şeyi gözden kaçırmamalıyız – bizi gerçeğe yaklaştıracak her şeyi yakından incelemeliyiz.”

Ve Poirot susup her zaman düşünceli olduğunda yaptığı gibi özenle önündeki sehpa da duran objeleri düzenlemeye koyuldu.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi sıkıntılı ve soğuktu.

“Cinayet nedeni,” dedi. “Sonuçta dönüp dolaşıp hep aynı noktaya geliyoruz ve bence temelde çözmemiz gereken asıl sorun da bu. Bu noktayı metodik bir şekilde, soğukkanlılıkla incelemeliyiz. Öncelikle, cinayet işlemenin kaç tür nedeni olabilir? Bir insanı diğerinin yaşamına son vermeye sürükleyen güdü ne olabilir?”

Bir an için cinnet ya da delilik varsayımını kenarda bırakalım. Sorunun çözümünün bu olmadığından emin olduğumu söyleyebilirim. Anlık bir hiddetle işlenmiş bir cinayet olabileceği varsayımının üzerinde durmaya bile değmez, çünkü soğukkanlılıkla işlenmiş,

planlı bir cinayetle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Peki, kişiyi böyle bir cinayete yönelten nedenler nelerdir?”

“Birinci neden: Çıkar! Matmazel Buckley’nin ölümünün kime yararı olacak, kim bundan kazanç sağlayacak? Doğrudan ya da dolaylı? Listenin başına Charles Vyse’ı yazabiliriz. Böyle bir durumda finansal açıdan pek bir değeri olmayan bir malikâne ona miras kalacak. Kim bilir belki de ipotekli kredileri öder, araziye küçük villalar yaptırır ve küçük de olsa kâr sağlayabilir. Bu olası. Tabii buranın onun için manevi açıdan büyük bir önemi de olabilir, aile evi gibi. Bazı insanlarda bu tür bağlılıkların tutku seviyesine varabildiği ve cinayet nedeni olduğu bilinmektedir. Ama Bay Vyse için bunu düşünmek pek de olası değil, çünkü bu ev aile yadigârı değil.

Matmazel Buckley’nin ölümünden yarar sağlayabilecek bir diğer kişi ise yakın arkadaşı Madam Rice. Ama onun da alacağı meblağ o kadar küçük ki.

Sonuçta bu iki kişi dışında Matmazel Nick’in ölümünden yarar sağlayacak hiç kimse yok.

Gelelim bir diğer nedene: *Nefret* ya da nefrete dönüşmüş bir aşk. *Duygusal cinayet!* Bu noktada da elimizde gözünden pek bir şey kaçmayan Madam Croft’un söyledikleri, yani gerek Charles Vyse’in gerekse Komutan Challenger’in genç kıza âşık olduğu iddiasından başka bir şey yok.”

Sinsice gülümseyerek, “Sanırım ikincisine kendi gözlerimizle de tanık olduk,” dedim.

“Evet, dürüst denizcimiz duygularını saklamayı pek beceremiyor. Diğeri için ise Bayan Croft’un sözleri dışında başka bir bilgimiz yok. Acaba Charles Vyse yerine başka birinin geçme olasılığı karşısında – başka birinin karısı olmasındansa – kuzinini öldürmeyi yeğleyecek kadar şiddetli duygular besliyor olabilir mi?”

Şüpheyle, “Bu bana biraz fazla melodramatik görünüyor,” dedim.

“Başka bir deyişle serinkanlı İngilizlere uygun bir davranış değil, demek istediğini anlıyorum. Evet, ben de aynı fikirdeyim. Ama İngilizler de duygusal olabilirler. Bence Charles Vyse öyle bir insan. Duygularını bastıran, belli etmeyen genç bir adam o. Genellikle bu tipler en yoğun, en şiddetli duyguları yaşayanlardır. Komutan Challenger’ın ise duygusal nedenlerle cinayet işleyebileceğini asla düşünmem. Hayır, hayır, o öyle bir tip değil. Ama Charles Vyse – evet, olabilir. Ama yine de bu düşünce beni pek tatmin etmiyor.

Cinayet için bir başka neden – *kıskançlık*. Bunu nefretten ayrı tutuyorum, çünkü kıskançlıkta muhakkak cinsellik olması gerekmez. Egemenlik, üstünlük, mal varlığı... tüm bunlar da kıskançlık nedeni olabilir. Büyük Shakespeare’in Iago’sunu düşünülebilecek en zekice cinayeti (olaya yalnızca profesyonel açıdan bakıyorum) işlemeye kadar götüren böyle bir kıskançlık değil midir?”

Birden irkilerek, “Nesi zekice?” diye sordum.

“*Parbleu* – Anımsa, Iago cinayeti kendi işlemez, karşısındakine işletir. Düşünsene, öyle biri olsa, aslında kendisi cinayetin tek sorumlusu olsa ama elini bile sürmediği için tutuklanması olanaksız olsa. Neyse, bu şu an için tartışılacak bir konu değil. Biz olaya dönelim. Bu cinayetin nedeni bir şekilde kıskançlık olabilir mi? Birinin Matmazel Nick’i kıskanması için bir neden olabilir mi? Başka bir kadın? Söz konusu olabilecek yalnızca bir tek kadın var – Bayan Rice – ama görebildiğim kadarıyla iki kadın arasında herhangi bir rekabet yok. Ama yine de dikkatli olmak gerekir. Şu an için görünen bu! Bilmediğimiz bazı şeyler olabilir.

Son bir cinayet nedeni daha: *korku*. Acaba Matmazel Nick kimsenin bilmediği bir şey biliyor olabilir mi? Öğrenildiği takdirde birinin yaşamını altüst edecek güçteki bir sırrı? Eğer öyleyse bile, *onun, bunun öneminin farkında bile olmadığını*, söyleyebiliriz. Ama bu olabilir. Kesinlikle olabilir. Ve bu da işi çok güçleştiriyor. Çünkü eğer böyle bir şeyi biliyorsa bile bunun farkında olmadığı için bize anlatmayacaktır.”

“Sence gerçekten bu olabilir mi?” diye sordum.

“Bu bir varsayım. Akla uygun başka bir teori geliştiremediğim sürece zorunlu olarak her tür olasılığın üstünde durmak zorundayım. Ancak diğer olasılıkları elinde bir tane kalana dek elemeyi başarırsan, *neden bu olmalı*, diyebilirsin...”

Bir süre sessiz kaldı.

Sonunda bu düşünceli halinden sıyrılarak eline bir kâğıt aldı ve yazmaya başladı.

Merakla, “Ne yazıyorsun?” diye sordum.

“Bir liste hazırlıyorum, *mon ami*. Matmazel Nick’in çevresinde bulunanların listesini çıkarıyorum. Eğer varsayımlarım doğruysa katilin adı da bu listede olacak.”

Yaklaşık yirmi dakika kadar daha özenle yazdıktan sonra kâğıdı bana uzattı...

“*Voila, mon ami*. Bakalım sen ne sonuca varacaksın?”

Listeyi aşağıda aynen aktarıyorum:

- a. Ellen
- b. Bahçıvan kocası
- c. Çocukları
- d. Bay Croft

- e. Bayan Croft
- f. Bayan Rice
- g. Bay Lazarus
- h Komutan Challenger
- ı. Bay Charles Vyse

Bulgular:

- A. *Ellen:* Şüpheli noktalar: Cinayeti duyduğu zamanki davranışları ve sözleri. Kazaları ayarlamak ve silahı ele geçirmek açısından uygun koşullara sahip ama arabayı bozmuş olması olanaksız. Olayların genel görünümü onun zekâ seviyesinin üstünde.

Neden: Bilinmiyor. Öğrenemediğimiz bir nedenle matmazelden nefret ediyor olabilir.

Not: Nick Burkley ile ilişkisi, çevresi ve geçmişi daha yakından incelenmeli.

- B. *Kocası:* Aynı şeyler. Arabayı kurcalamış olması olası.

Not: Konuşulmalı.

- C. *Çocukları:* Bu işin dışında bırakılabilir.

Not: Konuşulmalı. Çok değerli bilgiler verebilir.

- D. *Bay Croft:* Yatak odasına çıkan kadın merdivenlerinde rastlamış olmamız şüphe uyandırıyorsa da nedenine ilişkin duraksamadan yaptığı açıklama doğru olabilir. Ama olmayabilir de. Geçmişine ilişkin hiçbir bilgi yok.

Neden: Yok.

- E. *Bayan Croft:* Şüphelenilecek bir şey: Yok.

Neden: Yok.

- F. *Bayan Rice:* Şüpheli Noktalar. Fırsat açısından çok uygun. N.B.'den pelerinin istedi. Özellikle N. B.'nin yalancı

olduğu ve her iki kazayı da kendisinin uydurduğu izlenimini uyandırmaya çalıştı. Kazalar sırasında Tavistock'ta değildi. Peki neredeydi?

Neden: Nefret? Düşük olasılık. *Kıskançlık?* Olabilir ama bilinen bir şey yok. *Korku?* Yine olabilir ama bilinen bir şey yok.

Not: N. B ile bu konu konuşulmalı. Belki konuya bir açıklık getirebilir. Belki de bunun F. R. 'nin evliliğiyle bir ilişkisi vardır.

G. *Bay Lazarus: Şüpheli Noktalar:* Genel anlamda fırsatı var, resmi satın almak istemiş. Arabanın frenlerinde sorun olmadığını söyledi (F. R. 'ye göre) Geçen cumadan önce bu çevrede olması olası.

Neden: Yok sayılır – Çıkar: Resimden büyük kazanç sağlamayı ummak dışında yok. *Korku?* Pek olası değil.

Not: L. St. Loo'ya gelmeden önce neredeymiş, öğren. Aaron Lazarus&Oğulları firmasının finansal durumunu öğren.

H. *Komutan Challenger: Şüpheli Noktalar:* Yok. Geçen hafta bu çevredeymiş, kazalar için "fırsat" bulabilirdi. Cinayetten yarım saat sonra geldi.

Neden: Yok.

I. *Bay Vyse: Şüpheli Noktalar:* Otelin bahçesindeki silah ateşlendiği sırada bürosunda değilmiş. Fırsat açısından uygun. Son Ev'in satışı konusundaki görüşleri şüpheye açık. Duygularının baskısı altında. Tabancadan haberi olmalı.

Neden: Çıkar? Çok zayıf. *Aşk ya da nefret?* Duygusal bir adam olduğu için olabilir. *Korku?* Olanaksız.

Not: İpoteğin kime verilmiş olduğu ve Vyse'in firmasının durumu incelenmeli.

- J. Bir J. olabilir, *yani* tamamen dışarıdan biri. Ama bir şekilde yukarıdakilerden biriyle bağlantısı olan biri. Eğer öyleyse büyük olasılıkla A., D. ve E. ya da F. ile ilişkisi olan biridir. J. diye birinin varlığı Ellen'in cinayet karşısındaki sakin tutumunu ve bunu doğal karşılamasını açıklar. (Ama bu onun sınıfından kişilerin ölüm karşısındaki genel tutumları da olabilir.) (2) Croft ve karısının bu kulübede yaşamayı yeğlemelerinin nedeni olabilir. (3) Ya da F. R. 'nin sırrının ortaya çıkmasından duyduğu korku ya da kıskançlığına konu olan kişi olabilir.

Poirot yazıyı okuduğum sürece beni dikkatle izledi.

Gururla, "İngilizcesi iyi, değil mi?" diye sordu. "İngilizce konusunda yazım konuşmamdan çok daha iyi."

İçtenlikle, "Çok iyi bir çalışma," dedim. "Tüm olasılıklar açıkça ortaya konulmuş."

Kâğıdı benden geri alırken düşünceli düşünceli, "Evet," dedi. "Bir isim özellikle göze batıyor, sevgili dostum. *Charles Vyse*. Fırsat konusunda sorunu yok. Cinayet nedenlerine gelince, iki motife de uyum sağlıyor. *Ma foi*, eğer bunlar yarış atları olsaydı, hiç şüphesiz favori atım o olurdu, *n'est-ce pas?*"⁽¹⁾

"Gerçekten de tüm şüpheler, onun üzerinde toplanıyor ama..." dedim.

"Senin her zaman en az şüphe uyandıran kişiyi yeğlemek gibi bir eğilimin vardır, Hastings. Bu hiç şüphesiz çok fazla dedektif romanı okumandan kaynaklanan bir şey. Gerçek yaşamda ise on olaydan dokuzunda katil en olası ve belirgin kişidir."

(1) Değil mi?

“Yani bu olayda da bunun öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bir nokta var bunun öyle olmadığını gösteren. Cinayetteki cüretkârlık. Katilin gözü pekliği. Bu baştan beri öne çıkıyor. Zaten bu yüzden nedenin *apaçık ortada olamayacağını* söyledim.”

“Evet, en başında da böyle söylemiştin.”

“Ve yine aynı şeyi söylüyorum.”

Birden ani bir hiddetle kâğıdı buruşturup yere attı.

Onu engellemeye kalkışmam karşısında ise, “Hayır,” dedi. “Bu listeyi boşuna yaptım. Neyse, yine de hiç değilse kafamı toparlamamı sağladı. Düzen ve yöntem! İlk adım bu. Olguları titizlikle ve özenle düzenlemek. İkinci adım ise...”

“Evet?”

“İkinci adım psikoloji. Gri hücrelerin doğru bir şekilde çalıştırılması. Sana da aynı şeyi öneririm, Hastings. Haydi, artık yatmaya git.”

“Hayır,” dedim. “Sen gitmedikçe gitmiyorum. Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Sadık dostların en sadığı! Ama Hastings, sen de şunu anlamalısın ki benim düşünmeme yardımcı olamazsın. Ve şu anda yapmam gereken tek şey düşünmek!”

Yine başımı salladım.

“Benimle bazı noktaları tartışmak isteyebilirsin.”

“Evet, evet, sen iyi, sadık bir dostsun. Madem gitmiyorsun, bari rahat bir koltuğa geç.”

Bu önerisini kabul ettim. Daha sonrasında oda etrafımda dönmeye, gözlerim kapanmaya başladı. Anımsayabildiğim son şey Poirot’nun buruşturduğu kâğıtları yerden alıp özenle çöp sepetine atışığıydı.

Sonrasında derin bir uykuya dalmış olmalıyım.

10. BÖLÜM

Nick'in Sırrı

Uyandığımda gün ışıdı.ı.

Poirot hâlâ akşam bıraktığı yerde oturuyordu. Aynı durumdaydı ama yüzünde bir fark vardı. Gözlerinde o çok iyi bildiğim, kediyi andıran kurnaz, zeki pırıltı belirmişti.

Doğrulmaya çalıştım ama her yerim tutulduğu için bunda bir hayli zorlandım. Benim yaşımda koltukta uyumak hiç de önerilecek bir şey değildi. Ama yine de yararı olmuştu, üzerimde hoş bir uyuşukluk olmasına rağmen kafam ve beynim en az uykuya daldığım andaki kadar canlı ve aktifti.

“Poirot,” diye bağırdım. “Sen bir şey düşünüyorsun.”

Kafasını evet anlamında salladı. Eğildi, parmaklarını önündeki masaya vurmaya başladı...

“Bana şu üç sorunun yanıtını verir misin, Hastings? Matmazel Nick'in niçin son zamanlarda uyku sorunu vardı? Neden siyah bir gece elbisesi satın aldı – hem de asla siyah giymemesine rağmen? Neden dün gece, ‘Artık, yaşamam için hiçbir neden kalmadı?’ dedi?”

Kalakalmıştım. Bu soruların konuyla ne ilgisi olabilirdi ki?

“Sorularıma yanıt ver, Hastings. Yanıt ver.”

“Şey, birincisi... son zamanlarda bir hayli endişeli olduğunu söyledi.”

“Kesinlikle doğru. Peki, ama neden endişeliydi?”

“Siyah elbiseye gelince, herkes bazen değişiklik yapmak isteyebilir.”

“Evli bir adam olarak kadın psikolojisinden hiç anlamıyorsun, Hastings. Eğer bir kadın belirli bir rengin kendisine yakışmadığını düşünüyorsa, asla o rengi giymek istemez.”

“Üçüncüsüne gelince, öylesine korkunç bir şokun ardından böyle söylemesi doğal.”

“Hayır, *mon ami*, hiç de düşündüğün kadar doğal *değil*. Kuzinin ölümünden dolayı dehşete düşmesi, kendini suçlaması doğal. Ama diğeri, hayır. Yaşamdan bıkmış gibi konuşuyordu – daha fazla yaşamaya gücü yokmuş gibi. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Güçlüydü – cesurdu – adeta yaşama meydan okuyordu, ama sonra birden çöktü ve korktu. Dikkatini çekerim, korktu, çünkü yaşam tatlıdır ve o ölmek istemiyordu. Yaşamdan bıkmak mı, hayır! Asla! O akşam yemekten önce tamamen normaldi. Hastings, burada tam anlamıyla bir *psikolojik değişimle* karşı karşıyayız ve bu ilginç. Onun böylesine bir değişim göstermesinin nedeni neydi?”

“Kuzinin ölümünün şoku.”

“Acaba. Kızın dilinin çözülmesinin nedeni oydu. Ama sanırım bu değişim bundan önceydi. Bunun başka bir nedeni olabilir mi?”

“Bilemiyorum.”

“İyi düşün Hastings. Gri hücrelerini çalıştır.”

“Gerçekten...”

“Onu en son ne zaman görme fırsatımız oldu?”

“Şey –sanırım– akşam yemeğinde.”

“Doğru. Sonrasında onu konuklarını karşılayıp, selamlarken gördük, tamamen sıradan bir davranış. Yemekte ne oldu, Hastings?”

Ağır ağır, “Telefon etmeye gitti,” dedim.

“*A la bone heure.*”⁽¹⁾ Nihayet istediğim noktaya geldin. Telefon etmeye gitti. Ve uzunca bir süre yoktu. En azından yirmi dakika. Bu telefon için çok uzun bir süre. Telefonda kiminle konuştu? Ona ne söylediler? Gerçekten telefon mu etti? Bu yirmi dakikada neler olduğunu muhakkak öğrenmeliyiz Hastings. Böylece araştırmalarımızda bize ışık tutacak çok önemli ipucu bulabileceğimizi sanıyorum.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“*Mais oui, mais oui.* Sana başından beri hep matmazelin bir şeyler gizlediğini söylüyordum, Hastings. O bunun cinayetle bir bağlantısı olmadığını düşünüyor, ama ben – Hercule Poirot – öyle olmadığını biliyorum. Bir ilişki var, olması *gerekliyor*. En başından beri bu olayda eksik bir nokta olduğunu hissediyorum. Eğer bu eksiklik olmasaydı olay benim için kolaylıkla anlaşılır olacaktı. Ama değil – *eh bien* – öyleyse eksik bir nokta var ve eksik bu gizemdeki kilit noktası. Bunu keşfetmeliyim. Bu konuda haklı olduğumu biliyorum, Hastings.

Bu üç sorunun yanıtlarını öğrenmeliyim. Ancak ondan sonra gerçeği görmeye...”

Gerinerek tutulmuş eklemlerimi açmaya çalıştım.

“Sanırım bir duş alıp tıraş olmam gerekiyor.”

Duşumu alıp giysilerimi değiştirdikten sonra kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Rahatsız koşullarda geçirdiğim gecenin tutukluğu ve yorgunluğu tamamen kayboldu. Kahvaltıya indiğimde sıcak

(1) Tam üzerine parmak bastın.

bir kahvenin beni tamamen canlandıracağını, kendi halime döndüreceğini düşünüyordum.

Gazetelere bir göz attım. Michael Seton'ın ölümünün resmen tanındığı dışında pek bir haber yoktu. Cesur havacı ölüp gitmişti. Bir an ertesi sabah gazetelerin manşetlerinde şöyle başlıklara rastlayıp rastlamayacağımızı merak ettim. "HAVAİ FİŞEK GÖSTERİSİ SİRASINDA GENÇ BİR KIZ ÖLDÜRÜLDÜ. KORKUNÇ BİR TRAJEDİ."

Ya da öyle bir şey.

Frederica Rice masama geldiğinde kahvaltımı henüz bitirmiştim. Siyah dar kesim sade bir elbise giymişti. Elbisenin beyaz pilili bir yakası vardı. Her zamankinden çok daha zarif görünüyordu. Sarışınlığı bu giysiyle iyice ortaya çıkmıştı...

"Mösyö Poirot'yu görmem gerekiyor, Yüzbaşı Hastings. Acaba uyandı mı, biliyor musunuz?"

"Benimle yukarı gelin. Onu dairesinin oturma odasında bulacağımızı sanıyorum."

"Teşekkürler.

Birlikte yemek salonundan çıkarken, "Kötü bir gece geçirmediğinizi umarım," dedim.

Dalgın bir tonda yanıt verdi.

"Korkunç bir şoktu. Yine de, hiç değilse zavallı kızı tanımıyordum. Ya Nick olsaydı?"

"Daha önce ölen bayanla hiç karşılaşmamış mıydınız?"

"Bir kez Scarborough'ta. Nick'le öğlen yemeği yerken, o da gelmişti."

"Anne ve babası için çok büyük bir darbe olacaktır."

"Evet, çok üzücü bir olay."

Bu bana öylesine söylenmiş bir söz gibi geldi. Sanırım Bayan Rice tam bir egoistti. Kendi bağlantısı olmayan hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

İçeri girdiğimizde Poirot kahvaltısını bitirmiş, sabah gazetelerini okuyordu. Ayağa kalktı ve Frederica Rice'ı her zamanki gerçək Fransız nezaketiyle karşıladı.

“Madam,” dedi. “*Enchanté!*”

Oturması için bir koltuk çekti.

Genç kadın hoş bir gülümsemeyle karşılık vererek oturdu. İki eli koltuğun kolçağındaydı. Dimdik oturuyordu, gözlerini bir noktaya dikmişti. Hemen konuşmaya başlamadı. Bu genç kadının suskunluğunda ve soğukluğunda insanı ürküten bir şey vardı.

“Bay Poirot,” diye söze başladı neden sonra. “Sanırım dün geceki acı olayın aynı konuyla ilgili olduğunda sizin de hiç şüphemiz yok? Yani diğer bir deyişle, asıl hedef Nick'ti, öyle değil mi?”

“Bunda en ufak bir şüphem olmadığını söyleyebilirim, madam.”

Frederica kaşlarını çatıp biraz düşündü.

“Sanırım Nick'i Tanrı koruyor. Aynen kedi gibi, her defasında dört ayak üstüne düşüyor.”

Sesinde anlam veremediğim bir gerginlik vardı.

Poirot, “Şansın dönemsel olduğu söylenir. Fazla güvenmemek gerekir,” diye anımsattı.

“Belki öyle ama sonuçta kadere karşı koymaya çalışmak da anlamsız.”

Sesinde belirgin bir bezginlik vardı. Bir iki saniye sonra ekledi.

“Size de Nick'e de bir özür borçluyum Mösyö Poirot. Dün geceye dek buna inanmamıştım. Bunun gerçək –ciddi– bir tehlike olduğu aklımın ucundan bile geçmedi.”

“Demek öyle, madam.”

“Şimdi görüyorum ki tüm ayrıntıların üzerinden dikkatle geçmek gerekiyor. Nick'in yakın çevresindeki dostlarının zan altında kalmaktan kurtulamayacaklarının farkındayım. Gülünç, ama ne yaparsınız, gerçək bu. Haklıyım, değil mi Mösyö Poirot?”

“Çok zekisiniz, madam.”

“Geçen gün bana Tavistock’a ilişkin sorular sormuştunuz, Mösyö Poirot. Er geç öğreneceğiniz gerçeği size ben kendim söylemek istiyorum. Ben Tavistock’ta değildim.”

“Öyle mi madam?”

“Geçen haftanın başlarında Bay Lazarus’la birlikte arabayla bu yöreye geldik. Dedikodudan hoşlanmadığımız için gereğinden fazla açıklama yapmak istemedik. Shellacombe adında küçük bir yerde kaldık.”

“Sanırım orası buradan yaklaşık yedi mil uzakta, değil mi madam?”

“Yaklaşık olarak evet.”

Hâlâ aynı dalgın, bezgin hava.

“Biraz haddimi aşmama izin verir miydiniz, madam.”

“Şu günlerde, buna kim dikkat ediyor ki?”

“Belki de haklısınız, madam. Mösyö Lazarus ile ne kadar zamandır birliktesiniz?”

“Onunla yaklaşık altı ay önce tanıştım.”

“Peki, onu seviyor musunuz, madam?”

Frederica omuz silkti.

“O, zengin biri.”

Poirot birden haykırdı.

“Oh! là, là. Ne çirkin bir ifade bu!”

Genç kadın onun bu halinden hoşlanmış gibiydi.

“Bunu siz söylemeden benim söylemem daha doğru değil mi?”

“Evet, tabii, bu gibi durumlarda her zaman bu düşünülür. İzninizle size yine çok zeki olduğunuzu söyleyeceğim, madam.”

“Bu gidişle bana yakında sertifika vereceksiniz,” diyen Frederica ayağa kalktı.

“Bana söylemek istediğiniz başka bir şey yok muydu, madam?”

“Sanmıyorum, hayır. Çiçek alıp hastaneye gidecek ve Nick'i yoklayacağım.”

“Çok nazik ve *düşüncelisiniz*, madam. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim.”

Poirot'yu keskin bakışlarla süzdü, bir şey söyleyecek gibi oldu, ama bundan vazgeçerek odadan çıkmayı yeğledi. Ona kapıyı açtım, yanımdan geçerken bana hafifçe gülümsedi.

Poirot onun ardından, “Çok zeki,” dedi. “Ama Hercule Poirot da öyle.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Adeta Bay Lazarus'un zenginliğini gözüme sokmaya çalıştı...”

“Aslına bakarsan bu davranışı bana çok iğrenç geldi.”

“Sevgili dostum, doğru tepkiyi her zaman yanlış yerde veriyorsun. Bu adilik filan değildi. Anlamıyor musun, aslında çok zengin ve her istediğini karşılayan sevgilisi olan bir kadın olarak kendisine kalabilecek çok ufak bir meblağ için en yakın arkadaşını öldürmesine gerek olmadığını belirtmeye çalıştı.”

“Ah!” dedim.

“Ah! Ah, ya! *Préciséments!*”

“Kadının hastaneye gitmesine neden engel olmadın?”

“Kozlarımı niçin açık oynayayım ki? Matmazel Nick'in dostlarıyla görüşmesini engelleyen Hercule Poirot mu? *Quelle idée!* Bunu gerekli gören doktorlar ve hemşireler. O sıkıcı, sevimsiz hemşireler. Kuralcı, düzene uymaktan, doktorların 'emrini' yerine getirmekten başka bir şey bilmeyen hemşireler!”

“Nick ısrar etse bile onu içeri almayacaklarından emin misin?”

“Senin ve benim dışımda hiç kimsenin içeri girmesine izin verilmeyecek, sevgili Hastings. Bu yüzden de oraya ne kadar çabuk gitsek o kadar iyi olacak, sevgili dostum.”

O anda oturma odasının kapısı açıldı ve George Challenger içeri girdi. Güneşten yanan yüzü öfkeden mosmor olmuştu.

“Buraya baksanıza, Mösyö Poirot,” dedi hışımla. “Bütün bunların anlamı ne? Nick’in kaldığı hastane denen o lanet yere telefon ettim. Nasıl olduğunu ve onu ne zaman ziyaret edebileceğimi sordum. Doktorların ziyaretçi kabul etmesine izin vermediği söylendi. Bunun anlamını bilmek istiyorum. Daha doğrusu bunun sizin ayarladığınız bir şey olup olmadığını? Yoksa Nick gerçekten geçirdiği şoku atlatamadı mı? Çok mu hasta?”

“Şundan emin olun ki mösyö, hastanelerde kural koyan ben olamam. Buna cesaret etmem. Neden doktorunu aramıyorsunuz –adı neydi– Ah evet, Graham?”

“Aradım. Bana Nick’in beklediklerinden daha çabuk iyileştiğini söyledi, her zamanki laflar işte. Doktorların bu numaralarını çok iyi bilirim, amcam Harley Street’te doktor. Sinir hastalıkları uzmanı. Psikanaliz filan. Yumuşak sözlerle ilişkileri ya da dostlukları ayakta tutmaya çalışma çabaları filan. Bütün bunları duydum, dinledim. Nick’in kimseyi görmek istemediğine de görecek durumda olmadığına da inanmıyorum. Bence bütün bunlar sizin başınızın altından çıkıyor, Mösyö Poirot.”

Poirot ona bakarak büyük bir içtenlikle gülümsedi. Poirot’nun âşıklara özel bir sempatisi olduğunu daha önce de fark etmiştim.

“Beni iyi dinleyin, *mon ami*,” dedi. “Eğer bir tek ziyaretçi bile kabul edilecek olsa diğerlerini uzak tutmak olanaksız olur. Anlıyorsunuz, değil mi? Ya hep ya hiç! İkimiz de matmazelin güvende

olmasını istiyoruz, değil mi? Kesinlikle. O zaman böyle olması gerekiyor, *hiç kimse* yanına girmemeli.”

Challenger ağır ağır, “Sizi anlıyorum,” dedi. “Ama yine de...”

“*Chut!* Artık bunu konuşmayalım. Hatta konuşulanları da unuttum. Şu an ihtiyacımız olan sağduyu, hiç tartışmasız sağduyulu olmak!”

Denizci yavaşça, “Çenemi tutabilirim,” dedi.

Kapıya doğru ilerledi. Kapının eşiğinde bir an durup, “Çiçek de yasak değil, herhalde? Beyaz cenaze çiçekleri olmadığı sürece, tabii?” diye sordu.

Poirot gülümsedi.

Challenger dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadıktan sonra Poirot, “Şimdi de Mösyö Challenger, madam ve belki Bay Lazarus çiçekçide karşılaşp, konuşurken biz sessizce hedefimize doğru yol almalıyız.”

“Ve o üç sorunun yanıtını öğrenmeye çalışmalıyız,” diye mıldandım.

“Evet. Bunları soracağız. Aslında yanıtları biliyorum ama.”

“Biliyor musun?” diye haykırdım.

“Evet.”

“Peki, yanıtları ne zaman buldun?”

“Kahvaltı ederken, Hastings. Birden kafamda bir şimşek çaktı.”

“Bana da söylesen.”

“Hayır, bunları matmazelin ağzından duymanı istiyorum.”

Sonra kafamı dağıtmak istercesine önündeki açık mektubu bana doğru uzattı.

Bu ihtiyar Nicholas Buckley'nin portresini incelemek üzere gönderdiği uzmandan gelen mektuptu. Mektupta açıkça resmin en fazla yirmi sterlin edeceği belirtilmişti.

Poirot, “Böylece bu konu da aydınlandı,” dedi.

Poirot’nun yinelemekten hoşlandığı bir metaforu anımsatarak yanıt verdim.

“Hiçbir fare deliğinde kalmamalı, değil mi?”

“Demek bunu anımsıyorsun? Evet, *hiçbir fare deliğinde saklı fare kalmamalı*, demiştim. Yirmi sterlin, halbuki Bay Lazarus elli sterlin teklif etmiş. O zeki ve işbilir görünüşlü genç adam açısından ne büyük bir yanılğı. Neyse, artık işimize bakalım.”

Hastane koya bakan yüksek bir tepenin üstündeydi. Bizi beyazlar giyinmiş bir görevli karşıladı. Merdivenlerden indirerek bekleme odasına aldı. Kısa bir süre sonra bu kez ciddi görünümlü, cin bakışlı bir hemşire geldi.

Poirot’ya bir kez bakmak hemşireye yetti. Doktor Graham gerekli talimatları verirken ufak tefek dedektifi de ayrıntılı olarak tanımlamış olmalıydı.

“Miss Buckley çok iyi bir gece geçirdi,” diye açıkladı hemen. “Sizi yanına götürmemi istediniz, değil mi?”

Nick’i güneşli, güzel bir odada bulduk. Yattığı dar, demir karoylada küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri kıpkırmızıydı; yorgun ve bitkin görünüyordu.

“Gelmeniz iyi oldu,” dedi kayıtsız bir tonda.

Poirot, kızın ellerini avuçlarının arasına aldı.

“Cesaret matmazel. Hayat her şartta yaşamaya değerdir.”

Poirot’nun bu sözleri genç kızı şaşırtmıştı. Gözlerini Poirot’nun yüzüne dikti.

“Ah!” dedi. “Ah!”

“Artık bana anlatacaksınız, değil mi matmazel, sizi son günlerde bu kadar üzenin ne olduğunu? Yoksa tahmin etmemi mi is-

tersiniz? Bu arada matmazel, size en içten duygularıyla başsağlığı dilemek isterim.”

Kızın yüzü kızardı.

“Demek biliyorsunuz. Hoş artık, kim bilmiş, kim bilmemiş ne fark eder ki? Bitti artık. Onu bir daha asla göremeyeceğim.”

Sesi titredi ve çatallaştı.

“Cesaret matmazel.”

“Artık cesaretim de dayanacak gücüm de kalmadı. Şu son birkaç haftada hepsini, son zerresine kadar tükettim. Umut, umut, umut olmadığımı bile bile umut etmek, ama şimdi artık yok, o bile yok.”

Şaşırmıştım. Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyordum.

Poirot, “Zavallı Hastings,” dedi. “Bizim neden bahsettiğimizi bile anlamıyor.”

Nick hüznle bana baktı.

Sonra, “Michael Seton,” dedi titrek sesiyle. “Havacı – o cesur bir pilot. Onunla nişanlıydım ve şimdi o öldü.”

11. BÖLÜM

Gerekçe

Şaşırp kalmıştım.

Poirot'ya döndüm.

“Bu sabah kastettiğin bu muydu?”

“Evet, *mon ami*. Bu sabah anladım durumu.”

“Nasıl? Nereden öğrendin? Kahvaltıda durumun apaçık ortada olduğunu söyledin.”

“Aynen öyle, dostum. Gazetedeki manşeti gördüm. Sonra dün akşam yemekteki konuşmayı anımsadım ve her şeyi anladım.”

Yeniden Nick'e döndü.

“Dün gece bu haberi mi aldınız?”

“Evet. Radyoda. Bu yüzden telefon etmek istediğimi söyleyip yemekten ayrıldım. Haberleri dinlemek istiyordum –yalnız başıma– çünkü ola ki...” Yutkundü. “Ve sonra kötü haberi duydum...”

“Biliyorum. Biliyorum.” Poirot, kızın ellerini iki elinin arasına aldı.

“Korkunç –çok korkunç bir andı benim için– o sırada yabancı konuklar da geliyordu, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sanki düşseydim. Sanki uzaklardan –her şeyin uzağından kendimi izliyordum– ama davranışlarım doğaldı, onları kontrol edebiliyordum. Tuhaf bir durumdu bu. Bunu nasıl başardım bilemiyorum.”

“Evet, evet, anlıyorum.”

“Sonra Freddie’nin pelerini almak için eve girdimde bir an için kendimi tutamadım, sinirlerim boşaldı. Ama kendimi toplamam uzun sürmedi. Bu arada Maggie de sürekli ceketini için seslenip duruyordu. Sonunda benim şalımlı alıp çıktı. Ben de makyajımı tazeledikten sonra çıktım. Ve o... o ölmüştü...”

“Evet, bu sizin için korkunç bir şok olmalı.”

“Anlamıyorsunuz. O anda çok kızdım. Onun başına gelen benim başıma gelmeliydi. Onun yerinde *ben* olmalıydım. Ölmek istiyordum –ama oradaydım– sağdım ve belki daha yıllar boyu yaşayacaktım. Ama Michael ölmüştü – okyanusun derinliklerinde bir yerde yatıyordu.”

“*Pauvre enfant.*”⁽¹⁾

“Yaşamak istemiyordum.” Ve birden çılgıncasına haykırdı. “Artık yaşamak istemiyorum. Beni anlamıyor musunuz? Ben yaşamak istemiyorum.”

“Biliyorum yavrum, biliyorum bu duyguyu. İnanın matmazel, hepimizin ölümü, yaşamaya yeğlediği anlar olmuştur. Ama bu geçecek, her elem ve keder sonunda geçer. Biliyorum şu anda buna inanmıyorsunuz. Benim gibi yaşlı bir adamın konuşması sizi ne kadar etkileyebilir ki? Boş laflar bunlar, diyorsunuz içinizden, hepsi boş.”

“Yani siz bunu unutup başka biriyle evlenebileceğimi mi sanıyorsunuz? Asla!” Yatağında oturmuş, ellerini kenetlemişti. Yanakları kıpkırmızıydı. Bu haliyle çok güzel görünüyordu.

(1) Zavallı yavrum.

Poirot anlayışlı bir tavırla, “Hayır, hayır,” dedi. “Düşündüğüm bu değil. Çok şanslı bir bayansınız, matmazel. Çok cesur bir adamı, bir kahramanı sevdiniz ve onun tarafından sevildiniz. Onunla nasıl tanıştınız?”

“Le Touquet’te, geçen ekim ayında. Yaklaşık bir yıl kadar önce.”

“Peki, ne zaman nişanlandınız?”

“Noel’den hemen sonra. Ama bunun bir sır olarak kalması gerekiyordu.”

“Niçin?”

“Michael’ın amcası Sir Matthew Seton yüzünden. Kendisi kuşları seven, kadınlardan nefret eden biri.”

“Ah! *Ce n’est pas raisonnable!*”⁽¹⁾

“Şey... söylemek istediğim tam olarak o değil. İhtiyar adam tam anlamıyla deli. Kadınların, erkeklerin yaşamlarını mahvettiklerini düşünüyor. Michael ise tamamıyla ona bağlıydı. Adam yeğeniyle gurur duyuyordu, *Albatross*’u o finanse etmiş ve dünya seyahatinin tüm giderlerini de üstlenmişti. Bu Michael’ın olduğu kadar Sir Matthew’un da en büyük hayaliydi. Eğer başarabilseydi o zaman amcasından her şeyi isteyebilecekti, hatta evliliğimiz için izin bile alabilecekti. Amcası her ne kadar öfkelense ve başlangıçta karşı çıkmaya çalışsa da bu pek bir şey fark etmeyecekti. Çünkü Michael tüm dünyada kahraman olarak algılanacak, ünü sınırları aşacaktı. Amcası da eninde sonunda yumuşayacaktı.”

“Evet, evet, anlıyorum.”

“Michael bu bilgi basına sızarsa ya da biri öğrenirse her şeyin mahvolacağı kanısındaydı. Nişanlandığımızı sır olarak saklamalıydık. Öyle de yaptık. Kimseye söylemedim – Freddie’ye bile.”

(1) Bu ne saçmalık!

Poirot homurdandı.

“Keşke yalnızca bana söylemiş olsaydınız matmazel.”

Nick ona şaşkınlıkla baktı.

“Ne fark ederdi ki? Bunun son zamanlarda bana yapılan saldırılarla hiçbir ilgisi olamaz, öyle değil mi? Michael’a söz vermiştim ve sözümü tuttum. Ama bu korkunçtu – endişe içinde yaşamak, sürekli uzakta olan birini merak ederek yaşamak, kimseyle konuşamamak. Herkes bana çok sinirli olduğumu söylüyordu. Ve ben hiç kimseye durumu açıklayamıyordum.”

“Evet, çok iyi anlıyorum.”

“Belki biliyorsunuzdur, bir defasında kaybolmuştu. Hindistan’a giderken çölde. O zaman da korkunç günler geçirdim ama sonra sağ olduğunu öğrendim. Uçağı bozulmuş, zorunlu iniş yapmıştı. Uçağı tamir edildikten sonra da yoluna devam etmişti. Bu kez de aynı durumun söz konusu olduğunu düşündüm, kendimi buna inandırdım. Herkes ölmüş olduğunu söylüyordu ama ben yaşadığına olan inancımı asla kaybetmedim. Sonra... dün gece...”

Sesi titremeye başladı.

“Düne kadar umudunuzu hiç kaybetmemiştiniz değil mi?”

“Bilmem ki. Belki bu daha çok inanmak istememden kaynaklanan bir şeydi. Kimseyle konuşamamak, dertleşmemek beni yiyip bitiriyordu.”

“Evet, anlıyorum. Peki hiç kimseye, örneğin Bayan Rice’a açılmayı düşünmediniz mi?”

“Bazen bunu yapmayı çok istediğim anlar oldu.”

“Sizce o bunu tahmin ediyor olamaz mı?”

“Hiç sanmıyorum.” Nick bu fikri ciddiyetle düşündü. “O da asla bir şey söylemedi. Gerçi zaman zaman bazı imalarda bulunuyordu ama. Çok yakın arkadaş olduğumuz falan filan gibi.”

“Bay Seton’ın amcasının öldüğünü duyduğunuzda da konuyu arkadaşınıza açmayı düşünmediniz mi? Amcanın bir hafta kadar önce öldüğünü biliyorsunuz, değil mi?”

“Biliyorum. Sanırım ameliyat sırasında ölmüş ya da öyle bir şey. Tabii o öldükten sonra bu sırrı herkese açıklayabilirdim, ama doğru olur muydu, işte bunu hiç bilemiyorum. Yani tüm gazeteler Michael’dan haberlerle doluyken bu övünmek gibi algılanabilirdi. Bunu yapsam tüm gazeteciler buraya doluşup benimle röportaj yapmak isteyeceklerdi. Çok basit bir davranış olurdu bu. Üstelik Michael da bunu yapmamdan nefret edebilirdi.”

“Size hak veriyorum, matmazel. Bunu açıklamanız doğru olmazdı. Ama yakın bir arkadaşınıza açılmış olmalıydınız.”

“İnsan ayrımı yapmadım. Yalnızca bir tek kişiye bu konuda bir imada bulundum. Bunun doğru olduğunu düşündüm. Ama o kişinin bunu ne kadar anlayabildiğini bilmiyorum.”

Poirot başıyla onayladı.

Ve sonra birden konuyu değiştirerek, “Kuzeniniz Bay Vyse ile aranız iyi midir?” diye sordu.

“Charles mı? O da nereden geldi aklınıza?”

Hiç... geldi işte, hepsi bu kadar.”

“Charles iyi niyetli bir insan. Buraya çok bağlı, tabii biraz da eski kafalı. Sanırım benim yaşam şeklimi de onaylamıyor.”

“Ah matmazel! Matmazel! Kuzeninizin yüreğini ayaklarınızın altına sermeye hazır olduğunu duydum.”

“Bir insanı onaylamamak ona tutku duymayacağınız anlamına gelmez. Charles, benim yaşam şeklimi eleştirebilir, kokteyl partilerimi, makyajımı, dostlarımı, eğlenme şeklimi kınıyor olabilir. Ama yine de benim çekiciliğime kapılmış durumda. Sanırım beni deş-

tirebileceğini düşünüyor.” Sustu, neden sonra gözlerinde muzip bir pırıltıyla, “Bu yerel dedikoduları kimden öğrendiniz?” diye sordu.

“Sakin ona bir şey söylemeyin, matmazel. Yalnızca o Avustralyalı komşunuzla yani Bayan Croft ile biraz konuştum.”

“Aslında iyi bir insan –tabii ona ayıracak zamanınız ve sabrınız varsa. Son derece de duygusal. Aşk, aile, çocuklar– tüm yaşamı bu kavramlar üzerine kurulu, bilirsiniz işte.”

“Ben de eski kafalı ve duygusal bir insanım, matmazel.”

“Öyle misiniz? Halbuki bana sorsalar aranızda duygusal olanın Yüzbaşı Hastings olduğunu söyledim.”

Belirgin şekilde kızardım.

Mahcup halim Poirot'nun çok hoşuna gitmişti.

“Hastings çok kızdı ama haklısınız, matmazel. Kesinlikle haklısınız.”

Kızgınlıkla, “Tam olarak değil,” dedim.

“Hastings olağanüstü iyi, saf ve benzersiz bir insandır. Zaman zaman bu yüzden bana engel bile olur.”

“Poirot, lütfen saçmalama.”

“Öncelikle Hastings her şeye iyi yönden bakmaya eğilimlidir, onun için tüm insanlar iyidir, dolayısıyla kötülük ya da haksızlık karşısında tepkisini gizleyemez. Kesinlikle tertemiz, iyi ve ender bulunan bir insan. Hayır, *mon ami*, karşı koymaya çalışma. Gerçek aynen söylediğim gibi.”

Nick, “İkiniz de bana karşı çok iyisiniz,” dedi.

“*Là, là* matmazel. Bu bir şey değil. Daha yapacak çok şeyimiz var. Öncelikle siz burada kalmalısınız. Size söylediklerimi yapacaksınız, söz dinleyeceksiniz. Bu arada çalışmalarımda beni engelleyen bir şey olmamalı.”

Nick derin derin iç çekti.

“Ne derseniz yapacağım. Hiçbir şey umurumda değil.”

“Bir süre için hiçbir arkadaşınızla görüşmeyeceksiniz.”

“Umurumda değil. Zaten kimseyi görmek istemiyorum.”

“Siz pasif rolü bizse aktif rolü üstleneceğiz. Evet, matmazel, artık sizi yalnız bırakma zamanı geldi. Sizi şu üzüntülü zamanınızda daha fazla sıkmayalım.”

Poirot kapıya gitti, tam kapıyı açacakken omzunun üstünden geriye doğru seslendi.

“Bu arada bana bir vasiyetname yaptığınızı söylemişsiniz. Bu vasiyetname şimdi nerede?”

“Ah, evde bir yerlerde olmalı.”

“Son Ev’de mi?”

“Evet.”

“Kasada mı? Yazı masanızda kilitli mi?”

“Şey, gerçekten bilmiyorum. Bir yerlerde olmalı.” Kaşlarını çatıp düşündü. “Biliyor musunuz, ben çok dağınık bir insanım. Kâğıtlar, belgeler filan genellikle kütüphanedeki yazı masasında durur. Faturalar da çoğunlukla oradadır. Vasiyetname de onların arasında olmalı. Tabii yatak odasında da olabilir.”

“Onu aramama izin verir miydiniz?”

“İstiyorsanız elbette. İstedığınız her yere bakabilirsiniz.”

“Merci matmazel. Bu izninizden yararlanacağım.”

12. BÖLÜM

Ellen

Poirot hastaneden yeniden açık havaya çıktığımız ana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra koluma girdi.

“Görüyorsun Hastings! Görüyorsun işte. Ah! *Sacré tonnerre!* Haklıydım! Haklıydım! Bir eksiklik olduğunu biliyordum – bulmanın bir parçasının eksik olduğunu. Bu eksik parça olmadığı sürece her şey anlamsız kalıyordu.”

Poirot’nun zafer kazanmışçasına seviniyor olması benim için ikinci bir şaşkınlık kaynağı oldu. Ben bunda çığır açacak önemde bir şey göremiyordum.

“Her zaman gözümüzün önündeydi. Ama ben göremedim. Nasıl görecektim ki? *Bir şey* olduğunu bilmek –evet– ama ne olduğunu kestirmek. Ah! *Ça c’ est bien plus difficile.*”⁽¹⁾

“Yani sence bunun cinayetle doğrudan bir ilgisi olabilir mi?”

“*Ma foi*, görmüyor musun bunu?”

“Aslına bakarsan hayır.”

(1) Daha seçici olmalıyız.

“Bu nasıl olur? Aradığımız şeyi bulduk işte –neden– cinayetin gizli nedenini bulduk.”

“Bu senin için çok açık olabilir ama ben anlayamıyorum. Sence bir tür kıskançlık mı?”

“Kıskançlık mı? Hayır, sevgili dostum. Her zamanki, kaçınılmaz neden. Para, dostum, para.”

Şaşırmışım. Poirot aynı soğukkanlılığıyla açıklamayı sürdürdü.

“Dinle, sevgili dostum. Sir Matthew Seton yaklaşık bir hafta kadar önce öldü. Ve Sir Matthew Seton gerçek bir milyonerdi; İngiltere’nin en zengin adamlarından biriydi.”

“Evet, ama...”

“*Attendez.*⁽¹⁾ Daima adım adım. Çok sevdiği, adeta taptığı bir yeğeni vardı, Sir Matthew Seton’ın servetinin tamamını ya da en azından çok önemli bir bölümünü ona bıraktığını varsaymak yanlış olmaz sanırım.”

“Ama...”

“*Mais oui* – bağışlar, evet, ilgi alanına giren bazı kurumlara bir miktar para bırakması doğal tabii. Ama servetinin büyük bir kısmının Michael Seton’a kaldığı da kesin. Geçen salı Michael Seton’ın kaybolduğu bildirildi – ve *çarşambadan itibaren matmazelin başına o ölümcül kazalar gelmeye* başladı. Düşünsene Hastings ya Michael Seton ölmeden hemen önce bir vasiyetname hazırlayıp her şeyini nişanlısına bıraktıysa?”

“Bu yalnızca bir varsayım.”

“Evet, bir varsayım. Ama öyle olmalı. Çünkü öyle değilse bütün bu olanları açıklamak olanaksız hale gelir. Söz konusu olan sıradan bir miras değil. Çok büyük bir servet.”

(1) Bekleyin.

Birkaç dakika sessiz kalıp konuyu kafamda enine boyuna düştüm. Kanımca Poirot öğrendiklerinden varsayımsal olarak bu sonuca varıyordu, ama içimden onun yine haklı çıkacağından da emindim. Onun bu olağanüstü koku alma duyusuna, haklı çıkma yeteneğine hayrandım. Yine da halen kanıtlanması gereken çok şey vardı.

“İyi de hiç kimse nişanı bilmiyordu ki,” dedim.

“Hıh! Biri *biliyordu*. Aslına bakarsan daima bir bilen *vardır*. Bilmiyorlarsa bile tahmin ediyorlardır. Madam Rice şüpheleniyordu. Matmazel Nick de bunu belirtti. Kim bilir belki de kadın şüphelerinde yanılmadığını gösteren bazı kanıtlara ulaştı.”

“Ne gibi?”

“Öncelikle, Michael Seton'ın Matmazel Nick'e yazdığı mektuplar olmalı. Uzunca bir süre nişanlı kalmışlar. Nick'in en yakın arkadaşları bile onun ne denli dağınık ve dikkatsiz olduğunu yadısiyamazlar. Her şeyini her yerde bırakıyor. Onun yaşamı boyunca hiçbir şeyini düzenlemediğinden, kilit altına almadığından eminim. Ah, evet, emin olunmasını sağlayacak bir şeyler muhakkak vardır.”

“Peki, Frederica Rice, arkadaşının yaptığı vasiyetnameyi biliyor muydu?”

“Hiç şüphesiz. Artık çember iyice daralıyor. Yaptığım şüpheliler listesini anımsıyorsun değil mi? Olaya karışanları A'dan J'ye sıraladığım listeyi. O listeden iki kişiyi, hizmetçiyle kocasını çıkarıyorum. Her ne kadar buradan Plymouth'a gitmesi bir buçuk saat sürmüş olsa da –dikkat et uzaklık yalnızca otuz kilometre– Komutan Challenger'ı da listenin dışına alıyorum. Sonra uzun burunlu Bay Lazarus'u da –yirmi sterlin edecek bir resme elli sterlin önermiş olmasına rağmen– (Aslında düşününce bu insana daha da tuhaf geli-

yor. Özellikle de bir Yahudi için bu pek olası değil.) listenin dışına çıkarıyorum. Sonra Croft'ları – onlar iyi niyetli ve içten insanlar. Böylece listede iki kişi kalıyor.”

Ağır ağır, “Bunlardan biri Frederica Rice,” dedim.

O anda genç kadının yüzü gözlerimin önünde belirdi: sarı saçları, beyaz yüzü, zarif hatları...

“Evet, tüm şüpheler açıkça onun üzerinde toplanıyor. Matmazel Nick'in hazırladığı vasiyetname ne kadar özensiz hazırlanmış olursa olsun onun yasal vârislerden biri olduğu kesin. Son Ev dışında her şey onun olacak. Eğer geçen gece Matmazel Maggie yerine Matmazel Nick vurulmuş olsaydı Madam Rice bugün çok zengin bir kadın aday olabilirdi.”

“Buna inanamıyorum.”

“İnanamadığın o kadar güzel bir kadının cinayet işlemiş olması mı? Seninle aynı düşüncedeki jüri üyelerinin de birçok soruna yol açtıkları çok görülmüştür. Ama haklı olabilirsin. Aslında bir şüphelimiz daha var.”

“Kim?”

“Charles Vyse.”

“Ama ona yalnızca ev kalacak.”

“Evet, ama bunu bilmiyor olabilir. Matmazelin vasiyetnamesini onun adına o mu düzenledi? Hiç sanmıyorum. Eğer öyle olsa vasiyetname bugün onun kasasında olurdu, matmazelin deyişiyle ‘herhangi bir yerde’ değil. Anlayacağın Hastings, onun bu vasiyetname konusunda hiçbir bilgisi olmayabilir. Hatta matmazelin vasiyetname yapmadığını dolayısıyla yasal tek vâris olduğunu düşünüyor bile olabilir.”

“Biliyor musun, bu bana çok daha olası görünüyor.”

“Bunun nedeni romantik bir ruha sahip olman, Hastings. Kötü niyetli avukat! Romanlarda bu tiplere çok sık rastlanır, Hastings. Hem avukat hem de yüzü ifadesiz, tam ideal suçlu tipi. Aslına barksan bazı açılardan o madamdan da uygun koşullara sahip. Tabancanın yerini bilmesi olasılığı da kullanması olasılığı da daha yüksek.”

“Ve koskoca bir kayayı aşağı yuvarlaması,” dedim.

“Belki. Ama sana daha önce de dediğim gibi bu bir kaldıraç yardımıyla kolayca başarılabilir. Kayanın yerinden yanlış zamanda oynatılması ve matmazelin kıl payı kurtulabilmesi bunu daha çok bir kadının yapmış olduğunu gösteriyor. Arabanın frenleriyle oynanmasına gelince bu daha çok erkek işi gibi görünüyorsa da, günümüzde birçok kadın bu konuda erkekler kadar iyi. Diğer yandan Bay Vyse’a ilişkin teoride iki zayıf halka var.”

“Ne gibi?...”

“Matmazel Nick’in nişanlanmış olduğunu bilme olasılığı çok düşük. Bir şey daha var. Bu iş bana düşünüp taşınmadan biraz fazla aceleye getirilmiş gibi görünüyor.”

“Ne gibi?”

“Dün geceye dek Michael Seton’ın ölümü *kesinleşmemişti*. Gereklili önlemleri almadan aceleyle harekete geçmek bana hiç mantıklı gelmiyor.”

“Evet,” dedim. “Genellikle kadınlar düşünmeden sonuca giderler.”

“Kesinlikle. *Ce que femme veut, Dieu veut.*⁽¹⁾ Tutumları genellikle budur.”

(1) Bir kadının ne istediğini ancak Tanrı bilir.

“Nick’in her defasında kurtulabilmiş olması mucize gibi bir şey. İnanılır gibi değil.”

Birden Frederica’nın Nick hakkında, “Onu Tanrı koruyor, dört ayağının üstüne düşüyor,” dediği zamanki yüz ifadesini anımsayarak ürperdim.

Poirot düşünceli düşünceli, “Evet,” dedi. Ve ben bundan kendime bir pay çıkaramıyorum. Bu benim için bir utanç nedeni.”

“Kader,” diye mırıldandım.

“Ah, *mon ami*, yanlış yapan insanların suçlarının yükünü Tanrı’nın sırtına yüklememelisin. Seni duyan olsa pazar duasında Miss Nick yerine Miss Maggie Buckley’nin ölmesine izin verdiği için Tanrı’ya şükrettiğini düşünebilir.”

“Aman sen de, Poirot.”

“Gerçek bu dostum. Ama ben Tanrı’nın bu gibi ufak tefek şeylerle uğraştığını sanmıyorum. Ben sırtüstü yatıp, *le bon Dieu*⁽¹⁾ her şeyi halleder diyecek bir insan değilim. Bence *le bon Dieu*, Hercule Poirot’yu yarattı ki bu gibi olaylara müdahale etsin, çözüm getirsin. Bu benim görevim.”

Ağır ağır Son Ev’e çıkılan kayalıklardaki zikzaklı patikada ilerliyorduk. Dostum bunları söylediği anda biz tam da uçurumun kıyısındaki küçük kapıdan Son Ev’in bulunduğu araziye giriyorduk.

Poirot, “Puf!” dedi. Yamaç çok dik. Terledim, neredeyse bıyıklarım bile ıslandı. Neyse, ne diyordum, ben her zaman masumlardan yanayım. Matmazel Nick’in tarafındayım, çünkü saldırıya uğradı. Matmazel Maggie’nin tarafındayım çünkü öldürüldü.”

“Ve de Frederica Rice ve Charles Vyse’in karşısındasın,” dedim.

(1) Tanrı

“Hayır, hayır, Hastings. Bir açık kapı bırakıyorum. Söylemek istediğim yalnızca şu andaki bulgularımıza göre bu ikisinden birinin olaya karışmış olabileceği. Ben önyargılı biri değilim. Hişşt, sessiz ol.”

Bu arada malikânenin önündeki çimlik alana varmıştık. Çimenlerin üstünde adamın biri çim biçme makinesini kullanıyordu. Uzun aptal bir yüzü, donuk, koyu renk gözleri vardı. Hemen yanında ise on yaşlarında çirkin ama zeki görünümlü bir oğlan çocuğu duruyordu.

Birden çim biçme makinesinin sesini duymamış olduğumuz aklıma geldi. Sanırım bahçıvan çalışmayı pek seven bir tip değildi. İşe ara verip şekerleme yapmış, bahçede yaklaşan sesler duyduğundaysa ayağa fırlayıp işe koyulmuştu.

Poirot, “Günaydın,” dedi.

“Günaydın, efendim.”

“Siz bahçıvan olmalısınız. Evde çalışan madamın kocası.”

Küçük oğlan atıldı.

“O benim babam.”

“Evet, efendim,” dedi adam. “Siz de gerçek bir dedektif olduğunuz söylenen o kişi olmalısınız. Genç bayandan bir haber var mı efendim?”

“Yanından geliyor. İyi bir gece geçirmiş.”

Çocuk büyük bir heyecan içinde yeniden söze karıştı.

“Buraya polisler geldi. Bayanın öldürüldüğü yer tam burası. Basamakların hemen yanı. Bir defasında da burada bir domuz kesilmişti, değil mi baba?”

Babası umursamaz bir havada, “Ah!” dedi.

“Babam çiftlikte çalıştığı zaman domuzları hep o keserdi, değil mi baba? Bir domuzun öldürülmesini gördüm. Çok hoşuma gitti.”

Adam sanki bu doğanın değişmez bir kuralıymış gibi bir havada, “Çocuklar domuz kesilmesini seyretmekten hoşlanırlar,” dedi.

Çocuk heyecanla, “Ama o bayanı tabancayla vurmuşlar. Boğazını kesmemişler,” diye ekiledi.

Eve doğru ilerledik, bu vahşi tabiatlı çocuktan kurtulduğumuza sevinmiştim.

Poirot salona terasın açık penceresinden girip zile bastı. Kısa bir süre sonra her zamanki gibi siyahlar giymiş olan Ellen kapıda belirdi. Karşısında bizi görmek onu pek şaşırtmadı.

Poirot, Miss Buckley’den evi araştırmak için izin aldığımızı açıkladı.

“Peki efendim.”

“Polis işini bitirdi mi?”

“Görmek istedikleri her şeyi gördüklerini söylediler, efendim. Sabahın çok erken saatlerinden bu yana bahçedeydiler. Bir şey bulmadıklarını ise bilemiyorum.”

Kadın tam odadan çıkmak üzereyken Poirot’nun sorusuyla kalakaldı.

“Dün akşam Miss Buckley’nin vurulduğunu duyunca çok şaşırdınız mı?”

“Evet efendim, çok şaşırdım. Miss Maggie çok iyi bir insandı. Kim ona kötülük yapmak istemiş olabilir ki? Onun gibi birini öldürecek birini düşünemiyorum.”

“Yani onun yerine başkası öldürülmüş olsaydı bu kadar şaşırmayacaktınız öyle mi?”

“Ne demek istediğinizi anlayamadım, efendim?”

“Dün akşam antreye girdiğimde hemen birine bir şey mi olduğunu sordunuz. Bir şey olmasını mı bekliyordunuz?”

Kadın yanıt vermedi, suskundu. Parmaklarıyla önlüğünün ucunu kıvrıp duruyordu.

Sonra başını önüne eğerek mırıldandı.

“Siz beyefendiler, anlayamazsınız bunu.”

Poirot, “Evet, evet,” dedi. “Emin olun anlarım. Söyleyeceğiniz ne kadar tuhaf olursa olsun anlayacağımdan emin olabilirsiniz.”

Kadın onu bir süre şüpheyle süzdükten sonra her nedense güven duymaya karar verdi.

“Bakın efendim, burası tekin bir ev değil.”

Şaşırmış ve biraz da küçümsemiştim bu sözleri. Poirot ise son derece doğal bulmuş gibiydi.

“Yani buranın eski bir ev olduğunu mu kastediyorsunuz?”

“Evet efendim, iyi bir ev değil, uğursuz.”

“Ne kadar zamandır buradasınız?”

“Altı yıldır. Ama genç bir kızken de burada çalışmışım. Mutfakta, mutfak hizmetlisi olarak. O zamanlar Sir Nicholas vardı. Gerçi o zaman da her şey aynıydı.”

Poirot onu ısrarlı bakışlarla süzdü.

“Eski evlerin genellikle uğursuz olduğu söylenir.”

“Aynen öyle efendim. Tekin bir ev değil. Aynen eski evlerdeki küf kokusu gibi, bundan kurtulmak da olanaksız. Sanki kötülük havaya sinmiş. İşte bu yüzden ben, bu evde günün birinde kötü bir şey olacağını biliyordum.”

“Ve de haklı çıktınız.”

“Evet efendim.”

Kadının sesinde tuhaf bir mutluluk vardı, kötü öngörülerinin doğru çıkmış olmasının verdiği tatmin duygusuydu bu.

“Ama bu uğursuzluğun Miss Maggie’yi bulacağı hiç aklınıza gelmemişti, değil mi?”

“Hayır efendim, aklımın köşesinden bile geçmedi. Ondan nefret eden biri olamazdı – bundan eminim.”

Bana bu sözcüklerde bir ipucu gizliymiş gibi geldi. Poirot’nun bunun üzerine gideceğini sanıyordum ama o birden konuyu değiştirdi.

“Silah sesini duymadınız mı?”

“Havai fişek sesleri arasında ayırt etmem olanaksızdı. Çok gürültü vardı.”

“Havai fişekleri görmek için dışarı çıkmamış mıydınız?”

“Hayır, akşam yemeği sofrasını topluyordum.”

“Garson yardım ediyor muydu?”

“Hayır, efendim, havai fişeklere bakmak için bahçeye çıkmıştı.”

“Ama siz gitmediniz.”

“Hayır, efendim.”

“Neden?”

“İşimi bitirmek istiyordum.”

“Havai fişeklerden hoşlanmaz mısınız?”

“Ah, hayır efendim, hoşlanırım ama konu bu değildi. Burada havai fişek gösterisi iki gece üst üste yapılır. Ertesi akşam William da ben de izinliydik. Şehre inip orada yakından seyredecektik.”

“Anlıyorum. Matmazel Maggie’nin ceketini bulamadığını ve bunun için Matmazel Nick’e seslendiğini duydunuz mu?”

“Miss Nick’in koşarak merdivenlerden yukarı çıktığını, Miss Buckley’nin antreden seslenerek, bulamadığını söylediğini ve, ‘Peki öyleyse şalı alırım...’ dediğini duydum.”

Poirot sözünü kesti.

“Pardon, Bayan Maggie’nin ceketini bulmasına yardımcı olmadınız mı? Ya da arabada kalıp kalmadığına bakmayı önermediniz mi?”

“Yapacak işlerim vardı, efendim.”

“Anlıyorum, tabii iki genç bayan da havai fişekleri görmek için dışarıda olduğunuzu düşündükleri için sizden böyle bir istekte bulunmadılar, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Geçmiş yıllarda havai fişekleri seyretmek için bahçeye çıkar mıydınız?”

Kadının solgun yanakları birden kızardı.

“Ne demek istediğinizi anlayamıyorum, efendim. Her zaman ön bahçeye çıkma iznimiz vardı. Ama bu yıl canım istemedi. Bir an önce işimi bitirip yatmak istiyordum. Sanırım bu yalnızca beni ilgilendiren bir konu, değil mi?”

“*Mais oui. Mais oui.* Sizi bundan dolayı suçlamak gibi bir niyetim yoktu. İstedığınızı yapabilirsiniz elbette. Hem neden yapmayasınız ki? Değişiklik daima iyidir.”

Poirot kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bir konu daha var bana yardımcı olabileceğinizi düşündüğüm. Burası eski bir ev. Aca-ba biliyor musunuz, burada gizli bir bölme filan var mı?” diye ekledi.

“Evet, yana doğru kayan bir panel var bu odada. Genç bir kız-ken bana göstermişlerdi. Ama şimdi tam olarak nerede olduğunu bilemeyeceğim. Yoksa kütüphanede miydi? Tam olarak emin değilim.”

“İçinde bir kişinin gizlenebileceği büyüklükte bir bölme miydi bu?”

“Oh hayır efendim, küçük bir bölme, bir tür niş. Yaklaşık otuz santim. Hepsi o kadar.”

“Oh! Kastettiğim bu değildi.”

Kadının yüzü yine kızardı.

“Eğer burada bir yerde saklandığımı düşünüyorsanız, hayır, böyle bir şey yapmadım. Miss Nick’in hızla merdivenlerden indiğini sonra da çılgılık attığını duydum ve neler olduğuna bakmak için antreye geldim. Yemin ederim gerçek bu, efendim. Gerçek bu!”

13. BÖLÜM

Mektuplar

Ellen, başarıyla gönderdikten sonra Poirot düşünceli bir yüzle bana döndü.

“Kadının silah sesini duyup duymadığını çok merak ediyorum Hastings. Bence duydu. Duydu ve mutfak kapısını açtı. Nick’in hızla merdivenlerden aşağı koştuğunu gördü ve kendisi de neler olup bittiğini öğrenmek için antreye çıktı. Buraya kadar son derece doğal ve anlaşılır. Peki ama kadın o gece neden havai fişekleri seyretmek için bahçeye çıkmadı? İşte bunu öğrenmeyi çok isterdim, Hastings.”

“Ona evin içinde gizli bir bölme olup olmadığını sormak nereden aklına geldi, Poirot?”

“Bir an için aklıma geldi. Gelmeseydi listeden J’yi silemezdim.”

“J mi?”

“Evet. Listemdeki son kişi. Belirsiz bir kişi. Diyelim ki bir nedenle Ellen ile bağlantısı olan biri dün gece eve geldi. Ve bu kişi (bence bu bir erkek olmalı) bu odadaki gizli bölme saklandı. Sonra önünden Nick olduğunu düşündüğü bir kız geçti. Adam onu izle-

di ve vurdu. *Non – c'est idiot!*⁽¹⁾ Neyse, artık evde öyle bir gizli bölme olmadığını biliyoruz. Ellen'in dün gece mutfakta kalmak istemiş olması yalnızca bir rastlantı. Haydi, şimdi gidip Matmazel Nick'in vasiyetnamesini arayalım.”

Oturma odasında belge yoktu. Kütüphaneye geçtik. Burası bahçedeki araba yoluna bakan, oldukça loş kasvetli bir odaydı. Kütüphanede kitap raflarının dışında büyük, eski tip masif ceviz bir yazı masası vardı.

Masayı incelemek epeyce zamanımızı aldı. Her şey karma-karışıktı. Faturalar ve makbuzlar birbirine girmişti. Çekmeceler davetiyeler, faturalar ve mektuplarla doluydu.

Poirot ciddi bir ifadeyle, “Bu kâğıtları belirli bir yöntem ve düzene göre ayırmalıyız,” dedi.

Bu konuda çok iyiydi. Yarım saat sonra yüzünde yaptığı işin mutluluğuyla koltuğa geçip oturdu. Tüm kâğıtlar özenle elden geçirilmiş, ayrılmış, etiketlenmiş ve dosyalanmıştı.

“*C'est bien ça.*⁽²⁾ Her şeyin bir iyi tarafı vardır. Hiç değilse böylece tüm kâğıtları gözümüzden bir şey kaçmayacak şekilde elden geçirmiş olduk.”

“Gerçekten öyle. Ama ne yazık ki elimize dikkat çekecek bir şey geçmedi.”

“Belki bunun dışında.”

Bana doğru bir mektup uzattı. Okunması neredeyse olanaksız denecek kadar kötü bir elyazısıyla yazılmış bir mektuptu bu.

(1) Hayır, aptalca bir fikir bu!

(2) İyi ki...

Tatlım parti gerçekten olağanüstüydü. Ama bugün kendimi berbat hissediyorum. Bu maddeyi kullanmamakla çok akıllılık ediyorsun – sakın başlama, hayatım. Bırakmak akıl almayacak kadar zor. “Dostumuza” bana bir an önce istediğimi getirmesini yazdım. Aslında bu yaşam cehennemden farksız!

Sevgiler...

Freddie.

“Geçen şubatta yazılmış,” diyen Poirot düşünceliydi. “Uyuşturucu kullanıyor, bu belli, bunu ona ilk baktığımda anlamıştım.”

“Gerçekten mi? Ben hiç böyle bir şeyden şüphelenmedim.”

“Durum apaçık ortada. Yalnızca gözlerine bakman yeterli. Sonra kadının sürekli değişen ruhsal durumu. Bazen son derece sinirli ve gergin, bazen dünya umurunda değilmişçesine uyuşuk, sakın.”

“Uyuşturucu almak ahlak normlarını da etkiliyor, değil mi?”

“İster istemez. Ancak ben Madam Rice’ın ciddi anlamda bir bağımlı olduğunu sanmıyorum. Henüz işin başında!”

“Ya Nick?”

“Kullandığını gösteren bir işaret yok. Arada sırada esrar içilen bir partiye yalnızca zevk olsun diye katılmış olabilir, ama uyuşturucu kullandığını sanmıyorum.”

“Bu iyi işte.”

Birden aklıma Nick’in Frederica’ya ilişkin söyledikleri geldi: Kadının her zaman kendinde olmadığını söylemişti. Bunu Poirot’ya da söyledim. Poirot başıyla onayladı ve parmaklarıyla elindeki mektuba vurdu.

“Herhalde bunu kastediyordu. Neyse, senin de dediğin gibi buradan bir şey çıkmadı. Haydi, bir de Matmazel Nick’in odasına bakalım.”

Nick'in odasında da bir yazı masası vardı. Nispeten daha küçük olan bu masada çok az belge vardı. Vasiyetnameyi orada da bulamadık. Arabasının ruhsatı ve bir ay önceye ait hisse senetleri oradaydı.

Poirot sıkıntıyla iç geçirdi.

“Günümüz kızları hiç de iyi eğitim almıyorlar. Düzen, yöntem gibi konularda en ufak bir fikirleri bile yok. Matmazel Nick güzel ve sevimli ama bir o kadar da derbeder. Evet, kesinlikle derbeder.”

Poirot şifoniyein çekmecelerini açarak karıştırmaya başladı.

Bu yaptığından utanmıştım.

“Ama Poirot, bu doğru değil, onlar kızın iç çamaşırları.”

Poirot şaşkınlık içinde bana döndü.

“Neden ki, dostum?”

“Yani, şey... demek istediğim, bizim bunları görmemiz...”

Kahkahalara boğuldu.

“Ah Hastings, sen gerçekten de başka çağda – belki Kraliçe Victoria Dönemi'nde yaşamalıymışsın. Eğer şu anda Matmazel Nick yanımızda olsaydı eminim o da sana aynı şeyi söylerdi. Günümüzde kadınlar iç çamaşırlarından utanmıyorlar. Sutyenler, jartiyerler gizlenilecek sırlar değil artık. Her gün plajlarda birkaç adım ötede çok daha ötesini görmüyor musun? Hem neden olmasın ki?”

“Yine de bunu yapman için bir neden göremiyorum.”

“*Ecoutez!*⁽¹⁾ dostum. Matmazel Nick hazinelerini kilit altına alan biri değil. Bu gibiler bir şeyi saklamak istediklerinde nereye saklarlar? Genellikle çoraplarının ya da iç çamaşırlarının altına. Ah! Bu da ne?”

Çekmecedan pembe bir kurdeleyle bağlanmış bir deste mektup çıkardı.

(1) Dinle!

“Yanılmıyorsam bunlar Mösyö Michael Seton’ın yazdığı aşk mektupları.”

Sakin sakın kurdeleyi çözdü.

“Poirot,” diye bağırdım hışımla. “Bunu yapmamalısın. Bunlar özel mektuplar, bu oyun değil.”

“Ben de zaten oyun oynamıyorum, *mon ami*.” Sesi birden ciddileşmiş, hatta sert bir ton almıştı. “Bir katili avlamaya çalışıyorum.”

“Evet ama bunlar özel mektuplar...”

“Bunların benim için hiçbir anlamı olmayabilir ama bir yandan da olabilir. Önüme çıkan her şansı değerlendirmeliyim. Gel, bunları okurken bana eşlik et. Ha bir kişi görmüş, ha iki, hiç fark etmez. Bu arada eğer bir teselli arıyorsan, Ellen’in bunları çoktan ezberlemiş olduğunu düşünebilirsin.”

Bu durum hoşuma gitmiyordu ama bir yandan da Poirot’ya hak veriyor, onun kararlılığını anlıyordum. Miss Nick’in, “İstedığiniz her şeye bakabilirsiniz,” sözlerini anımsayarak teselli buldum.

Mektuplar geçen kıştan başlamak üzere çeşitli tarihlerde yazılmıştı:

Yılın İlk Günü

Sevgilim yeni bir yıl başlıyor ve ben yeni kararlar almanın eşiğindeyim. Senin de beni sevdiğine hâlâ inanamıyorum. Bu ne olağanüstü bir mutluluk. Sen benim yaşamımı değiştirdin. İlk karşılaştığımız anda birbirimizden etkilenmiştik zaten. Mutlu yıllar, benim güzel sevgilim.

*Sonsuza dek senin
Michael.*

8 Şubat

Biricik sevgilim seni ne çok görmek istediğimi bir bilsen. Bu çok zor bir durum değil mi? Bu gizli saklı işlerden hiç hoşlanmıyorum ama sana durumu açıkladım. Senin de bu gizlilikten ve yalandan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama açığı, bunun tersi bir davranış her şeyi altüst edebilir. Matthew amcam erken yaşta evlenmenin erkeğin tüm kariyerini mahvedeceğine aklını takmış durumda. Sanki sen benim geleceğime engel olurmuşsun gibi, benim melek sevgilim.

Umudunu kaybetme bir tanem. Her şey yoluna girecek.

*Her zaman senin,
Michael.*

2 Mart

Bir tanem,

Sana iki gün üst üste mektup yazmamam gerektiğini biliyorum. Ama yapamadım. Dün sabah havalanırken seni düşündüm. Scarborough'un üstünden geçtim: Kutsal, kutsal, kutsal Scarborough... bence dünyanın en güzel yeri, çünkü seni orada tanıdım. Sevgilim, seni ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin.

*Daima senin
Michael.*

18 Nisan

Sevgilim,

Her şey ayarlandı. Kesinlikle tamam. Eğer bunu başarsam (ki başaracağım) Matthew amcama karşı daha kararlı davranacağım –isterse hoşuna gitmesin– kimin umurunda

ki? Albatross'un teknik detaylarıyla ilgilenmiş olman çok hoş. Seni onunla havalara çıkarmayı ne çok isterdim. Kim bilir belki bir gün! Tanrı aşkına benim için endişelenme. Bu yolculuk görüldüğünün yarısı kadar bile riskli değil. Ayrıca emin ol arkamda beni seven biri olduğunu bilen biri olarak ölmeyi göze alamam. Her şey çok iyi olacak, benim güzel sevgilim. Michael'ına güven.

20 Nisan

Meleğim,

Söylediklerinin hepsi doğru ve ben bu mektubunu sonsuza dek saklayacağım. Sen o kadar iyisin ki bana sana layık değilmişim gibi geliyor. Sen herkesten farklısın. Sana tapıyorum.

Daima senin,

Michael.

Son mektupta tarih yoktu.

Hayatım, neyse hareket yarın. Son derece coşkulu ve hırslıyım. Başarıya ulaşacağımdan eminim. Albatross da hazır. Beni yarı yolda bırakmayacağından eminim.

Metin ol sevgilim, sakın benim için endişelenme. Keyfine bak. Tabii ki risk yok değil ama yaşamın kendisi de bir risk değil mi sanki? Bu arada biri bana vasiyetname yapmamı söyledi. (Yol yordam bilen biri iyi niyetli olduğundan eminim) Onun sözünü dinledim – bir kâğıda vasiyetnamemi yazarak bizim Whitfield'a gönderdim. Oraya gidecek zamanım yoktu. Bir defasında bana bir adamın yalnızca üç sözcükten, –Her şeyim an-

nemin– oluşan bir vasiyetname bıraktığı ve bunun yasal olarak geçerli sayıldığı anlatılmıştı. Benim vasiyetnamem de yaklaşık olarak öyle – neyse ki bu arada asıl adının Magdala olduğunu da anımsadım. Ne hafıza ama değil mi? Arkadaşlarımdan birkaçı da bunu tanık olarak imzaladılar. Sakın bu vasiyetname konusunu ciddiye alıp kötü duygulara kapılma. (Kaza filan gibi bir şey aklıma bile gelmiyor.) Her şey yolunda gidecek. Bana hiçbir şey olmayacak. Sana Hindistan’dan, Avustralya’dan, her yerden telgraf çekeceğim. Sabırlı ol. Her şey yoluna girecek. Anlıyorsun, değil mi?

İyi geceler, Tanrı seni korusun,

Michael.

Poirot mektupları yeniden topladı.

“Görüyorsun, değil mi Hastings? Durumdan emin olmak için okudum bu mektupları. Haklıymışım, durum aynen sana söylediğim gibi.”

“Bunu başka şekilde de öğrenebilirdin.”

“Hayır, *mon cher*, bu olanaksızdı. Böyle olması gerekiyordu. Şimdi elimizde çok değerli bir kanıt var.”

“Ne gibi?”

“Şimdi artık Michael’ın vasiyetname yapıp, her şeyini Nick’e bıraktığını biliyoruz. Bu da, mektupları her kim okuduysa bu gerçeği bildiği anlamına geliyor. Ne kadar özensiz saklanmış oldukları dikkate alınırsa herkes okumuş olabilir.”

“Ellen mi?”

“Büyük olasılıkla okumuş olduğunu söyleyebilirim. Buradan ayrılmadan önce bunu öğrenmek için ufak bir deney yapabiliriz.”

“Ama Nick’in vasiyetnamesini hâlâ bulamadık.”

“Bu çok ilginç bir durum. Belki de kütüphanenin üstünde bir yere ya da bir Çin vazosunun içine atmıştır. Vasiyetnameyi nereye koyduğunu anımsaması için Matmazel Nick’i sıkıştırmalıyız. Neyse, burada yapacak başka bir şey kalmadı.”

Biz merdivenlerden inerken Ellen antrede toz alıyordu.

Poirot yanından geçerken tüm nezaketiyle, “İyi günler,” diledi.

Sonra tam kapıya geldiği anda da birden dönüp, “Miss Buckley’nin pilot Michael Seton’la nişanlı olduğunu biliyordunuz, değil mi?” diye sordu.

Kadın şaşırıp kaldı.

“Yani, tüm gazetelerde bahsedilen cesur pilotla mı?”

“Evet.”

“Hayır. Bunu düşünemem bile. Yani Matmazel Nick’le nişanlı mıymış?”

Dışarı çıktığımızda, “Kadın çok şaşırmış gibiydi,” dedim.

“Evet. Şaşkınlığı gerçek gibi görünüyordu, rolünü iyi oynadı.”

“Belki de gerçekten öyledir,” diye mırıldandım.

“O mektuplar aylardır matmazelin çamaşırlarının altında dururken mi? Hayır, *mon ami*.”

İyi güzel de herkes Hercule Poirot değil ki. Başkasının özeline girmiş, burnunu kendini ilgilendirmeyen şeylere sokmuş olması gerekmez, diye düşündüm.

Ama bir şey söylemedim.

O sırada Poirot, “Bu Ellen bir sır yumağı,” dedi. “Bundan hoşlanmadım. Anlayamadığım bir şeyler var.”

14. BÖLÜM

Kaybolan Vasiyetnamenin Gizemi

Oradan doğruca hastaneye gittik.

Nick bizi görünce çok şaşırdı.

“Evet matmazel,” dedi Poirot onun şaşkın bakışlarına karşılık. “Şapkadan çıkan tavşan gibiyim. Öncelikle şunu belirtmeliyim ki artık tüm belgeleriniz düzenli. Hepsini elden geçirip tasnif ettim.”

Nick gülümsemeye çalışarak, “Sanırım onları toparlamanın zamanı gelmişti. Çok mu düzenli bir insansınız, Mösyö Poirot?”

“Bunu dostum Hastings’e sorabilirsiniz.”

Genç kız meraklı bakışlarını bana yöneltti.

Ona Poirot’nun bazı özelliklerinden bahsettim, tostunun muhakkak kare ekmekle yapılmış olmasını istediğini, yumurtalarının aynı büyüklükte olması gerektiğini, golfü “düzensiz ve gelişigüzel” oynanan bir oyun olarak nitelendirdiğini, tek kabul edilebilir yanının topun konduğu yerlerin düzenlenmiş olması olduğunu söylediğini anlattım. Ve sözlerimi Poirot’nun karşı koyamadığı bir alışkanlıkla gittiği bir evdeki şömine rafının üzerindeki bibloları düzenlerken çözdüğü ünlü cinayet vakasıyla bitirdim.

Poirot oturmuş, gülerek beni izliyordu.

“Dostum biraz abarttı tabii,” dedi sözlerimi tamamlamamın ardından. “Ama yine de büyük ölçüde haklı olduğunu belirtmeliyim. Düşünsenize matmazel, tüm çabama rağmen hâlâ Hastings’i saçlarını yandan ayıracağı yerde tam ortadan ayırmaya razı edemedim. Şu hale baksanıza, saçları böyle ne kadar orantısız ve dengesiz görünüyor. Halbuki simetrik olmalı.”

Nick gülerek, “O zaman benim saçlarımı da beğenmiyorsunuz, Mösyö Poirot,” dedi. “Ben de yandan ayırıyorum. Freddie’nin hoşunuza gittiğini sanıyorum, çünkü o saçlarını hep ortadan ayırır.”

Söze karışarak, “Gerçekten de geçen akşam onu beğendiğini söylemişti,” dedim. “Nedenini şimdi anlıyorum.”

Poirot başını salladı.

“*C’est assez.*⁽¹⁾ Burada ciddi bir iş için bulunmaktayız. Matmazel, sözünü ettiğiniz vasiyetnamenizi bulamadım.”

“Oh!” Nick kaşlarını çatı. “Bu o kadar önemli mi? Sonuçta henüz ölmedim. Vasiyetnamenizin de siz ölmedikçe hiçbir önemi yoktur, öyle değil mi?”

“Bu doğru. Yine de vasiyetnameniz beni çok ilgilendiriyor. Onunla ilgili çok önemli bazı fikirlerim var. Lütfen onu nereye koymuş olduğunuzu ya da en son nerede gördüğünüzü anımsamaya çalışın.”

“Onu özel olarak bir yere koyduğumu hiç sanmıyorum. Ben asla bir şeyi bir yere saklamam. Genellikle çekmecelerden birinin içine atarım, olur biter.”

“Acaba onu evinizdeki gizli bölmeye koymuş olamaz mısınız?”

(1) O kadar işte.

“Gizli neye?”

“Yardımcınız Ellen bize oturma odanızda ya da kütüphanede gizli bir bölme olduğunu söyledi.”

“Saçma bu. Böyle bir yerin varlığını hiç duymadım. *Ellen* mı söyledi?”

“*Mais oui*. Sanırım genç bir kızken de Son Ev’de çalışmış. O sırada ona da aşçı göstermiş.”

“Bunu ilk kez duyuyorum. Büyükbabam biliyor olmalı, ama öyleyse bile bundan hiç söz etmedi. Yine de öyle bir şey olsa bana söylerdi eminim, Bay Poirot. Ellen’in bütün bunları uydurmadığından emin misiniz?”

“Hayır, matmazel, emin değilim. Zaten bana da Ellen’da bir tuhaflik varmış gibi geliyor.”

“Oh hayır! Onun tuhaf olduğunu asla söyleyemem. Gerçi kocası biraz geri zekâlıdır, çocuğu ise edepsiz yaramazın tekidir, ama Ellen iyidir, akıllı başındadır. Saygıdeğer bir insandır.”

“Geçen gece ona bahçeye çıkıp havai fişekleri seyretmesi için izin vermiş miydiniz, matmazel?”

“Elbette. Her zaman veririm. İşini daha sonra yapar.”

“Yine de dışarı çıkmamış.”

“Hayır, çıktı.”

“Bunu nereden biliyorsunuz matmazel?”

“Şey... şey, emin değilim. Ona çıkabileceğini söyledim, bana teşekkür etti, dolayısıyla ben de çıkmış olacağını düşündüm.”

“Tam aksine evde kalmış.”

“Ama, bu çok tuhaf.”

“Bunun tuhaf olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Evet, öyle. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Nedenini söyledi mi?”

“Bana gerçek nedeni söylemedi, bundan eminim.”

Nick onu soran bakışlarla süzdü.

“Bu önemli mi?”

Poirot ellerini iki yana açtı.

“Şu an bu konuda kesin bir şey söyleyemem, matmazel. *C'est curieux*.⁽¹⁾ Şimdilik hepsi bu.”

Nick düşünceli bir şekilde, “Şu gizli bölme konusu,” dedi. “Bu da çok tuhaf, inanılır gibi değil. Peki, nerede olduğunu gösterdi mi?”

“Anımsayamadığını söyledi.”

“Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle anlaşılıyor.”

“Zavallı Ellen, aklını kaçırmaya başladı herhalde.”

“Yalnızca o kadar da değil. Son Ev'in yaşanacak bir yer olmadığını, uğursuz olduğunu da söyledi.”

Nick hafifçe ürperdi.

“Bu konuda haklı olabilir,” dedi ağır ağır. “Bazen aynı şeyi ben de hissediyorum. Evde tuhaf bir hava var...”

Gözbebekleri büyüdü, bakışları dalgınlaştı, hüzünlendi.

Poirot hemen, “Asıl konumuzdan uzaklaştık, matmazel. Vasiyetnamenizden bahsediyorduk. Magdala Buckley'nin yaptığı son ve tek vasiyetnameden,” diyerek konuyu değiştirdi.

Nick gururla, “Evet, kâğıda son ve tek vasiyetnamem yazdığımı anımsıyorum,” dedi. “Tüm borçlarımın ve vasiyetnameden doğan giderlerin de ödenmesini istediğimi de yazmıştım. Bunu okuduğum bir kitaptan anımsıyordum.”

“Öyleyse hazır vasiyetname formu kullanmadınız, öyle mi?”

(1) Bu ilginç! Kim bilir!

“Hayır, bunun için zaman yoktu. Hastaneye gidiyordum. Ayrıca Bay Croft da hazır formların tehlikeli olduğunu söyledi. Basit bir vasiyetname yapıp yasal konulara fazla dalmamanın daha doğru olacağını belirtti.”

“Bay Croft mu? O da mı yanınızdaydı?”

“Evet. Bana vasiyetname hazırlayıp hazırlamadığımı soran da oydu. Yoksa benim aklıma vasiyetname yapmak dünyada gelmezdi. Eğer, eğer... ölümüm...”

“Vasiyet bırakmadan olursa...”

“Evet, öyle, eğer vasiyetname bırakmadan ölecek olursam devletin malımın büyük kısmının üzerine oturacağını ve bunun da çok yazık olacağını söyledi.”

“Bay Croft çok haklı, doğru söylemiş. Çok yardımsever ve iyi bir insan o.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Nick içtenlikle. “Ellen ve kocasını da tanık olarak getirdi. Tabii ya, ne kadar aptalım.”

Poirot onu şaşkın bakışlarla süzdü.

“Gerçekten de çok aptalım. Size vasiyetnameyi Son Ev’de boşu boşuna arattım. Oysa vasiyetname Charles’ta. Kuzenim Charles Vyse’da.”

“Ah, demek öyle!”

“Bay Croft vasiyetnamenin bir avukatta durmasının daha doğru olacağını söylemişti.”

“*Très correct, ce bon M. Croft!*”⁽¹⁾

Nick, “Erkekler bazen doğru düşünebiliyorlar,” dedi. “Ya avukat ya banka, demişti. Ben de en iyisi Charles dedim. Sonra vasiyetnameyi bir zarfa koyduk ve ona gönderdik.”

(1) Çok doğru, iyi Mösyö Croft.

İç çekerek başını yeniden yastığına koydu.

“Çok affedersiniz, aptallığımla sizi de yordum. Neyse, şimdi artık her şey düzeldi. Vasiyetname Charles'ta ve gerçekten görmek istiyorsanız gidip görebilirsiniz. Size vasiyetnameyi gösterecektir.”

Poirot gülümseyerek, “Sizin yazılı izniniz olmadıkça hayır,” dedi.

“Saçma.”

“Hayır matmazel, yalnızca gerekli bir önlem bu.”

“Neyse, bence gereksiz ama...” Yatağının başucundaki komodinden bir kâğıt aldı. “Ne yazmamı istersiniz? Bırak tazı, tavşanı görsün mü?”

“*Comment?*”(1)

Poirot'nun yüzündeki şaşkın ifade karşısında istemeyerek de olsa güldüm.

Sonra Poirot özenle tek tek sözcükleri dikte etti, Nick de yazdı.

“Teşekkürler matmazel,” dedi Poirot kâğıdı alırken.

“Size bu kadar sorun çıkardığım için gerçekten çok özür dilerim. Ama gerçekten unuttum. Bilirsiniz insan bazı şeyleri hemen unutuyor.”

“Zihnindeki düzen ve yöntem unutmayı engeller.”

Nick, “Bunun için bir kursa gideyim bari,” dedi. “Bende aşağılık duygusu uyandırılıyorsunuz.”

“Bu olanaksız. *Au revoir* matmazel.” Poirot tam arkasını döneceği anda etrafına bakındı. “Ne güzel çiçekler bunlar.”

“Öyle değil mi? Karanfiller Freddie'den, güller George'dan, zambaklar da Jim Lazarus'tan. Bir de şuna bakın...”

(1) Efendim?

Hemen yanı başında duran büyük sepetin üstünü açtı. Sepet se-rada yetiştirilmiş üzümlerle doluydu.

Bir anda Poirot'nun yüzü değişti. Hızla öne doğru bir adım attı.

“Bunlardan yemediniz değil mi?”

“Henüz yemedim.”

“Sakın yapmayın bunu. Asla dışarıdan gelen bir şeyi yeme-melisiniz, matmazel, ne olursa olsun. *Hiçbir şeyi*. Anlıyorsunuz, değil mi?”

“Oh!”

Nick şaşkınlık içinde Poirot'ya baktı. Yüzünün rengi yine soldu.

“Anlıyorum. Siz... siz... cinayet girişimlerinin henüz bitmediği-ni düşünüyorsunuz.” Ve fısıldayarak, “Sizce yeniden denerler mi?” diye sordu.

Poirot, genç kızın elini tuttu.

“Bunu düşünmeyin. Burada güvendesiniz. Ama sakın unutma-yın, dışarıdan gelen hiçbir şeye el sürmek yok.”

Odadan çıkarken genç kızın yastığın üzerindeki bembeyaz yü-züne baktım ve içim burkuldu.

Poirot dışarı çıkar çıkmaz saatine baktı.

“*Bon*. Bay Vyse'ı öğlen yemeğine çıkmadan önce bürosunda yakalama şansımız var.”

Oraya gittiğimizde bizi bekletmeden hemen Charles Vyse'ın bürosuna aldılar.

Genç avukat bizi ayakta karşıladı. Her zamanki gibi ciddi ve soğuktu.

“İyi günler, Bay Poirot. Sizin için ne yapabilirim?”

Poirot açıklama yapmadan Nick'in yazdığı mektubu uzattı. Genç avukat mektubu okuduktan sonra şaşkınlık içinde bize baktı.

“Özür dilerim ama ben bundan bir şey anlamadım.”

“Matmazel Buckley isteğini tam olarak ifade edememiş mi?”

Charles Vyse parmağıyla mektuba hafifçe vurarak, “Burada,” dedi. “Burada benden şubat ayında yazdığı ve bana teslim ettiği vasiyetnamesini size vermemi istemiş.”

“Evet mösyö.”

“Ama bana teslim edilen öyle bir vasiyetname yok ki.”

“*Comment?*”

“Bildığım kadarıyla kuzenim asla vasiyetname yapmadı ya da benim haberim yok. Böyle bir belgeyi onun adına hazırlamış da değilim.”

“Anladığım kadarıyla matmazel vasiyetnamesini bir kâğıda yazıp size göndermiş.”

Avukat başını salladı.

“Bu durumda tek söyleyebileceğim o vasiyetnamenin asla elime geçmediği.”

“Ama Mösyö Vyse...”

“Asla öyle bir şey elime geçmedi, Mösyö Poirot.”

Kısa bir sessizliğin ardından Poirot ayağa kalktı.

“Bu durumda Bay Vyse, söylenebilecek başka bir şey yok. Bir yanlışlık olmalı.”

“Hiç şüphesiz bir yanlışlık var.”

O da ayağa kalktı.

“İyi günler Bay Vyse.”

“İyi günler Mösyö Poirot.”

Yeniden sokağa çıktığımızda, “İşte böyle...” dedim.

“*Precisément.*”⁽¹⁾

(1) Tam olarak öyle.

“Ne dersin, sence yalan mı söylüyor?”

“Bunu söylemek olanaksız. Bay Vyse’in yüzü o kadar ifadesiz ki hiçbir şey anlaşılmıyor, daha önce de söylediğim gibi çok iyi bir poker oyuncusu olabilirdi. Bildiğim bir tek şey varsa o da onun iddiasında –vasiyetnamenin asla eline geçmediğinde– ısrar edeceği.”

“Herhalde Nick’in elinde bir pastanın avukat tarafından teslim alındığına dair bir belge vardır.”

“*Cette petite*, onun kafasını böyle bir şeyle yoracağını mı sanıyorsun. Vasiyetnameyi postaya vermiş ve bu konuyu zihninden silmiş. *Voilà*. Ayrıca o gün apandisit ameliyatı olmak için hastaneye gidiyormuş. Herhalde çok da heyecanlıydı.”

“Peki o zaman, şimdi ne yapacağız?”

“*Parbleu*, Bay Croft’u ziyaret edeceğiz. Bakalım o bu olayı anımsıyor mu? Vasiyetnamenin yazılması onun çabasıyla olmuşa benziyor.”

Düşünceli bir şekilde, “Ama onun bundan bir çıkarı yok ki,” dedim.

“Hayır, hayır, olaya o açıdan bakmıyorum. Anlaşılan Bay Croft yakınındakilerin işlerine burnunu sokan işgüzar tiplerden, hani şu komşularının her işini halletmeye çalışan tiplerden.”

Bu tür bir yakıştırmanın Bay Croft’a çok uyduğunu hissediyordum. Kendisi bizim dünyamızda insanı çileden çıkartan çokbilmişlerdendi.

Onu evinin mutfağında, gömleğinin kollarını sıvamış bir halde buharlar çıkan bir tencerenin üzerine eğilmiş bulduk. Küçük eve iştah açıcı nefis bir yemek kokusu dolmuştu.

Cinayetten bahsetmek söz konusu olunca yemek pişirme işinden büyük bir memnuniyetle vazgeçti.

“Bir dakika,” dedi. “Siz yukarı çıkın. Karım da sizi görmek isteyecektir. Burada konuşursak bizi asla bağışlamaz. Huhu, Milly. Sana iki dost gönderiyorum.”

Bayan Croft bizi büyük bir içtenlikle karşıladı ve Nick’i sordu. Kadın bana kocasından çok daha sempatik geliyordu.

“Zavallı, cici kız,” dedi. “Hastanede olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Sanırım büyük bir şok geçirdi, sinirleri çok bozulmuş olmalı. Korkunç bir olay bu, Mösyö Poirot, korkunç! Öylesine masum bir kızcağızın vurulması. Bunu düşünmek dayanılır gibi değil, gerçekten çok feci bir olay bu. Üstelik de bu dünyanın vahşi bir bölgesinde de olmadı. Tam burada, uygarlığın merkezi saydığımız köklü bir ülkenin merkezinde oldu. Bütün gece gözümü kırpmadım.”

Bu arada ceketini giyip yanımıza gelmiş olan Bay Croft da söze karıştı.

“Artık bir yere gidip seni burada bırakmaktan bile korkuyorum, hayatım. Dün bütün akşam burada yalnız olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Tüylerim ürperiyor.”

Bayan Croft, “Zaten bundan sonra beni bırakıp gidemeyeceksin,” dedi. “Özellikle de karanlık bastıktan sonra. Açıkçası artık buradan olabildiğince çabuk gitmeyi düşünüyorum. Artık burası için aynı duyguları beslemem olanaksız. Zavallı Nick Buckley’nin de bundan sonra o evde gözüne uyku gireceğini sanmıyorum.”

Ziyaretimizin amacına erişmemiz bir hayli zor oldu. Gerek Bay Croft gerekse Bayan Croft olup bitenlerle o kadar ilgili ve meraklı tiplerdi ki bize birbiri ardına sorular yönelttiler. Ölen kızın akrabaları gelecekler miydi? Cenaze töreni ne zaman yapılacaktı? Resmi soruşturma yapılacak mıydı? Ön duruşma ne zamandı? Polis ne düşünüyordu? Elleri kanıt var mıydı? Plymouth’ta birinin tutuklandığı doğru muydu?

Tüm bu soruları yanıtlarını aldıktan sonra da yemeğe kalmamız için ısrar ettiler. Neyse ki Poirot'nun başmüfettişe öğlen yemeğini birlikte yemek için söz verdiğimizizi ve acele etmemiz gerektiğini söyleyerek bizi bundan kurtardı.

Sonunda karıkocanın konuşmadığı bir anı fırsat bilen Poirot sormak için bunca zaman beklediğimiz soruyu sordu.

Bay Croft, "Ah evet, elbette ki anımsıyorum," dedi. Düşünürken dalgın dalgın jaluzinin ipini aşağı yukarı çekiştirdi. "Kesinlikle anımsıyorum. Buraya ilk geldiğimiz günlerdi. Anımsıyorum. Doktorlar kıza apandisit olduğunu söylemişlerdi..."

"Büyük olasılıkla apandisit filan değildi," dedi Bayan Croft kocasının sözünü keserek. "Bu doktorların akılları fikirleri ameliyat yapmakta, fırsat buldular mı önüne geleni kesiyorlar. Nick'in durumu da öyle acil ameliyat gerektiren bir durum filan değildi sanırım. Kızın sindirim sorunları vardı. Röntgen çekmiş, ameliyat olmasının iyi olacağını söylemişler. Zavallı yavrucak, o soğuk sevimsiz hastanelerden birine yatmak zorunda kaldı."

"O sırada ona vasiyetnamesini yapıp yapmadığını sordum. Ama aslında bu yalnızca bir şakaydı."

"Ya sonra?"

"Hemen yazmaya girişti. Postaneden hazır formlardan almayı düşündü ama ona bunu yapmasını önermediğimi söyledim. Birisi bana bu hazır formların birçok soruna yol açtığını söylemişti. Ayrıca zaten kuzeni avukat. Nick'in bu ameliyat işleri filan bitince ona uygun bir vasiyetname hazırlayabilirdi – tabii gerekirse. Aslında ona bir şey olmayacağından emindim. Bu yalnızca lafın gelişi yapılmış bir şeydi."

"Peki ya tanıklar?"

“Ah! Ellen, hizmetkâr ve kocası.”

“Ya sonra. Vasiyetname ne oldu?”

“Onu Vyse’a postaladık. Kuzeni olan avukata.”

“Postaya verildiğini biliyor musunuz?”

“Onu kendi ellerimle postaladım, sevgili Mösyö Poirot. Hemen demir kapının yanındaki posta kutusuna attım.”

“Ama Bay Vyse asla böyle bir mektup almadığını söylüyor...”
Croft şaşırıldı.

“Yani postada mı kayboldu? Ah, ama bu olanaksız!”

“Neyse, siz onu posta kutusuna attığınızdan eminsiniz, önemli olan bu.”

“Tabii ki eminim,” dedi Bay Croft heyecanla. “Buna yemin edebilirim.”

Poirot, “Neyse,” dedi. “Neyse ki bu önemli değil. Matmazel şimdilik ölüyor filan değil.”

Otele dönerken evden duyulamayacak bir uzaklığa eriştiğimizde, Poirot, “*Et voila*,”⁽¹⁾ dedi. “Sence kim yalan söylüyor? Bay Croft mu? Yoksa bay Charles Vyse mı? Açıkçası Bay Vyse’ın yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. Vasiyetnameyi saklamanın ona hiçbir yararı olmazdı – özellikle de kızı bunu yapması için uyarmış biri olarak. Evet, söyledikleri kesinlikle doğru bence ve Matmazel Nick’in anlattıklarıyla da tam bir uyum içinde. Ama yine de...”

“Evet?”

“Yine de oraya gittiğimizde Bay Croft’un yemek pişiriyor olmasına memnun oldum. Yemek masasının üzerine yaydığı gazetenin köşesinde başparmağı ve işaretparmağının son derece belirgin bir izi vardı. Ona fark ettirmeden gazetenin o ucunu yırtıp almayı

(1) Evet şimdi.

başardım. Bunu Scotland Yard'daki dostum Müfettiş Japp'a yollayacağım. İncelesinler bakalım, belki de bildikleri bir şey vardır.”

“Yani?”

“Biliyor musun Hastings, her zaman cana yakın ve nazik Bay Croft'un gerçek olamayacak kadar iyi olduğu duygusundan kendimi kurtaramıyorum. Onda rol yapan bir adam havası var.” derin bir soluk aldıktan sonra, “Şimdi de,” diye ekledi. “Le déjeuner.⁽¹⁾ Açlıktan ölüyorum.”

(1) Yemek.

15. BÖLÜM

Frederica'nın Tuhaf Davranışları

İçine doğduğundan mı nedir Poirot'nun başmüfettişe ilişkin söyledikleri çok kısa bir süre sonra bir varsayım olmaktan çıktı. Çünkü Başmüfettiş Weston yemekten hemen sonra bizi ziyarete geldi.

Yakışıklı, uzun boylu, asker tavırlı biriydi. Poirot'ya, başarılarına büyük hayranlık duyduğu da açıkça anlaşıyordu.

“Burada bulunmanız bizim için çok büyük şans, Mösyö Poirot,” deyip duruyordu.

Tek korkusu Scotland Yard'dan yardım almak zorunda kalmaktı. Onların desteği olmadan bu cinayetin gizemini çözmek ve katili yakalamak istiyordu. Sanırım Poirot'nun orada olmasından duyduğu sevincin asıl nedeni de buydu. Anladığım kadarıyla Poirot'ya güveni tamdı.

Poirot elinden geldiğince ona bulgularını ayrıntılarıyla açıkladı.

Başmüfettiş, “Çok tuhaf bir olay bu,” diye mırıldandı. “Hiç böyle bir cinayet görmedim. Evet, kız hastanede güvende. Ama sonuçta onu orada sonsuza dek tutmanız da mümkün değil.”

“İşin zor tarafı da bu zaten, başmüfettiş. Bunu halletmenin tek bir yolu var.”

“Nasıl?”

“Bütün bunların sorumlusunu ortaya çıkarmak.”

“Anlattıklarınıza bakılırsa bu pek kolay olacağı benzemiyor.”

“Ah! *je le sais bien*.”⁽¹⁾

“Kanıt. İşin en zor tarafı kanıt bulmak.”

Başmüfettiş kaşlarını çatıp düşündü.

“Bu gibi olayları çözmek her zaman zordur, çünkü bu alışıl-gelmiş bir olay değil. Eğer kurşunların çıktığı tabancayı bulmuş ol-saydık...”

“Tabanca büyük olasılıkla denizin dibinde bir yerlerde. Akıllı bir katil ise böyle yapmış olması gerekir.”

“Ah,” dedi Başmüfettiş Weston.” Öyle olabilir de her nedense bazen katiller çok akıl almaz şeyler de yapabiliyorlar. Suçluların ne kadar aptalca davranabildiklerini bir bilseniz çok şaşardınız. Katil-lerden bahsetmiyorum, neyse ki bu yörede pek cinayet olaylarıyla karşılaşmıyoruz – genellikle sıradan polisiye olaylar. Bu insanların yaptıkları aptallıklara inanamazsınız.”

“Farklı bir kişiliğe bürünebildikleri doğru.”

“Evet, herhalde. Eğer katil Vyse ise o iyi bir avukat, dikkatli bir insan ve kanunun inceliklerini biliyor. Kendini kolay kolay ele vermeyecektir. Kadın konusundaysa biraz daha umutluyum. Yüzde doksan olasılıkla yeniden deneyecektir. Kadınlar sabırsızdır.”

Ayağa kalktı.

“Resmi soruşturma yarın. Savcı bizim istediğimiz şekilde dav-ranacak ve olanaklar elverdiğince bilgi sızdırmamaya çalışacak. Şimdilik olayın gizli kalmasını istiyoruz.”

(1) Ah! Biliyorum.

Tam kapıya doğru ilerlerken birden döndü.

“Az kalsın sizi çok yakından ilgilendirecek bir konuyu unutuyordum. Bu konuda sizin de görüşünüzü almak istiyordum.”

Yeniden oturdu. Cebinden üzeri yazılı bir kâğıt çıkararak Poirot'ya uzattı.

“Polis bunu bahçede yaptığı araştırma sırasında bulmuş. Kala-balığın havai fişek gösterisini izlediği yerin hemen yakınında. Zaten buldukları tek anlamlı şey –tabii öyleyse– de bu.”

Poirot kâğıdı açtı. Yazı büyük büyük ve baştan savmaydı.

“...Parayı bir an önce almam gerek. Eğer vermezsen... olacıkları biliyorsun. Seni uyarıyorum.”

Poirot kaşlarını çatı. Okudu, yeniden okudu.

“İşte bu ilginç,” dedi neden sonra. “Kâğıt bende kalabilir mi?”

“Elbette. Üzerinde parmak izi yok. Eğer bundan bir sonuca gidebilerseniz sevinirim.”

Başmüfettiş Weston yeniden ayağa kalktı.

“Artık gerçekten gitmeliyim. Söylediğim gibi resmi soruşturma yarın. Bu arada siz tanık olarak çağrılmadınız, Mösyö Poirot, yalnızca Bay Hastings. Basının sizin bununla ilgilendiğinizi öğrenmemesinin daha doğru olacağını düşünüyoruz.”

“Anlıyorum. Peki ya o zavallı kızın yakınları?”

“Kızın annesiyle babası bugün Yorkshire'dan buraya geliyorlar. Yaklaşık olarak beş buçukta burada olacaklar. Zavallı insanlar. Onlar adına gerçekten çok üzgünüm. Ertesi gün de kızlarının cansız bedenini alıp gidecekler.”

Başını salladı.

“Çok üzücü bir olay. İnanın bu durum hiç hoşuma gitmiyor, Mösyö Poirot.”

“Kimin hoşuna gider ki? Gerçekten de çok kötü bir olay.”

Başmüfettiş gittikten sonra Poirot kâğıt parçasını yeniden açtı.

“Önemli bir ipucu mu?” diye sordum.

Omuz silkti.

“Bilemiyorum. Bir şantaj kokusu var. O akşam burada bulunanlardan birine para için çok çirkin bir şekilde baskı yapılmış. Tabii ki bu yabancılardan birine de ait olabilir.”

Yazıyı küçük büyüteciyle inceledi.

“Bu yazı sana tanıdık geldi mi, Hastings?”

“Bana bir şey anımsatıyor. Ah! Evet, buldum, bu Bayan Rice’in kısa notundaki yazıya benziyor.”

“Evet,” dedi Poirot ağır ağır. “Benzerlikler var. Gerçekten de benziyor. Ancak ben yine de bu yazının Bayan Rice’a ait olduğundan şüpheliyim.”

O anda kapı çalındı ve Poirot, “Girin,” diye seslendi.

Gelen Komutan Challenger’dı.

“Bir uğrayayım dedim,” diye açıkladı ziyaretinin nedenini. “Bir gelişme olup olmadığını öğrenmek istemiştım.”

Poirot, “*Parbleu*,”⁽¹⁾ dedi. “Şu an için her an geriye gidiyormuşuz gibi bir his var içimde. *En reculant*.”⁽²⁾

“Bu kötü işte. Ama size inanmıyorum, Mösyö Poirot. Ününüzü, bu konularda ne kadar olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunuzu çok duydum. Asla yanılmadığınızı, her türlü olayı çözdüğünüzü söylüyorlar.”

(1) Gerçekten.

(2) Geriye.

“Bu doğru değil. Belçika’da 1893 yılında çok büyük bir başarısızlık yaşadım. Anımsıyorsun değil mi Hastings o olayı? Sana anlatmıştım. Çikolata kutusuyla ilgili olayı.”

“Anımsıyorum,” dedim ve içimden güldüm. Poirot, bana bu öyküyü anlattığında, aşırı böbürlendiği zamanlarda kendisine “çikolata kutusu” diyerek bunu anımsatmamı istemişti. Sonra da ben bu gizemli sözcükleri bu konuşmamızın hemen ardından yinelediğimde çok kızmıştı.

“Neyse canım, bu o kadar uzun bir süre önceymiş ki,” dedi Challenger. “Artık hiçbir önemi kalmamış. Bu gizemli olayı da çözümleyeceksiniz, değil mi?”

“Bundan emin olabilirsiniz. Hercule Poirot sözü! Ben koku alınca avının peşini asla terk etmeyen bir tazıyım.”

“Güzel. Peki, şüphelendiğiniz kişiler var mı?”

“İki kişiden şüpheleniyorum.”

“Sanırım size bunların kimler olduğunu sormam doğru olmaz.”

“Sorsanız da söylemem. Bakın, yanılıyor olabilirim.”

Challenger muzipçe göz kırparak, “Umarım benim *kanıtım* sizin için yeterli olmuştur,” dedi.

Poirot denizcinin bronz yüzüne hoşgörüyle baktı.

“8.30’dan biraz önce Devonport’tan ayrılmışsınız. Buraya 10.05’te geldiniz, yani cinayetten yirmi dakika sonra. Ancak Devonport’un buraya uzaklığı otuz mil ve yol koşulları uygun olduğu için siz bu mesafeyi genellikle bir saatte alıyormuşsunuz. Anlayacağınız kanıtınız o kadar da sağlam olmayabilir.”

“Şey, ben...”

“Her şeyi araştırdığımdan emin olabilirsiniz. Dediğim gibi kanıtınız o kadar da sağlam değil. Ancak kanıttan öte önem taşıyan

başka şeyler de var. Sanırım Matmazel Nick ile evlenmek istiyordunuz, değil mi?”

Denizcinin yüzü kıpkırmızı oldu.

Telaşla, “Onunla evlenmeyi hep istedim,” dedi.

“Tamam. *Eh bien*, ama Matmazel Nick başka biriyle nişanlıydı. Bu belki diğer adamı öldürmek için bir neden olabilirdi. Ama buna gerek kalmadı – adam kahraman olarak öldü.”

“Demek, Nick’in Michael Seton ile nişanlı olduğu *doğru*. Bu sabah bütün şehirde bu haberdan bahsediliyor.”

“Evet, bu gibi haberler çok çabuk yayılıyor. Daha önce hiç böyle bir şeyden şüphelenmemiş miydiniz?”

“Nick’in biriyle nişanlandığını biliyordum, bana iki gün önce söylemişti. Ama kim olduğundan hiç söz etmedi.”

“Michael Seton’dı o. *Entre nous*,⁽¹⁾ adam sanırım ona miras olarak da büyük bir servet bıraktı. Ah, bu Matmazel Nick’i öldürmek için hiç de doğru zaman değil, yani sizin açınızdan. Şu an sevgilisinin yasını tutuyor, ama nasıl olsa yürek yaraları gün olur kapanır. O henüz çok genç. Ve mösyö, sanırım o da sizden hoşlanıyor...”

Challenger bir iki dakika kadar susup düşündü.

“Eğer öyleyse...” diye mırıldandı daha sonra.

Tam o sırada kapı tıkırdatıldı.

Gelen Frederica Rice idi.

“Seni arıyordum,” dedi Challenger’a bakarak. “Burada olduğunu söylediler. Saatimi geri alıp almadığını öğrenmek istemiştım.”

“Ah evet, bu sabah aldım.”

Challenger cebinden bir saat çıkarıp uzattı. Sıradan bir saat değildi farklı bir şekli vardı – yusuvarlaktı, aynen bir küre gibi.

(1) Aramızda.

Düz siyah süet bir kayışın üzerine oturtulmuştu. Aynı saati Nick Buckley'nin kolunda gördüğümü anımsıyordum.

“Umarım artık zamanı yanlış göstermez.”

“Çok sıkıcı bir şey bu. Sürekli yanlış zamanı göstermesi.”

Poirot, “Bu fonksiyonelliğinden çok şıklığı düşünülmüş bir saat, madam,” dedi.

“İkisi bir arada olamaz mı?” Sırayla suratımıza baktı. “Konuşmanızı mı böldüm?”

“Hayır, gerçekten hayır, madam. Dedikodulardan bahsediyorduk – cinayetten değil. Haberlerin ne kadar hızlı yayıldığını, herkesin daha şimdiden Matmazel Nick'in ölen kahraman pilot Michael Seton ile nişanlı olduğunu öğrendiğini konuşuyorduk.”

Frederica şaşkınlıkla haykırdı.

“Yani Nick gerçekten Michael Seton ile *nişanlı mıymış?*”

“Buna şaşırdınız mı madam?”

“Biraz. Nedenini bilmiyorum, ama şaşırdım işte. Geçen sonbaharda Seton'ın ondan hoşlandığını biliyorum. Beraber çok vakit geçirmişlerdi. Ama Noel sonrasında ilişkileri bozulmuştu. Bildiğim kadarıyla buluşmuyorlardı bile.”

“Sırlarını çok iyi saklamışlar.”

“Herhalde bunun nedeni Sir Matthew'du. Bence adam tam anlamıyla kaçtı.”

“Hiç şüphelenmediniz mi madam? Matmazelin en yakın arkadaşısınız.”

Frederica, “Nick istediğinde tam bir şeytan olabilir, sır saklamayı çok iyi bilir,” diye mırıldandı. “Son zamanlarda neden o kadar sinirli olduğunu şimdi anlıyorum. Ah, aslında geçen gün söylediği bir şeyden bunu tahmin etmeliydim.”

“Arkadaşınız çok çekici bir bayan, madam.”

Challenger pervasızca bir kahkaha atarak, “Jim Lazarus da bir zamanlar öyle düşünüyordu,” dedi.

“Oh! Jim...” Frederica, Rice umursamaz bir havada omuz silk-tiyse de sinirlendiğini anlamıştı.

Frederica, Poirot’ya döndü.

“Mösyö Poirot, söyler misiniz bana...”

Sonra birden sustu. Uzun ince bedeni sallandı, yüzü bembeyaz kesildi. Bakışları masanın ortasına takılıp kaldı.

“İyi misiniz, madam?”

Hemen ileri atılıp bir koltuk çekti ve oturmasına yardımcı oldu. Başını sallayarak mırıldandı. “İyiyim.” Sonra öne doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı. Ne yapacağımızı bilemez bir halde onu izliyorduk.

Bir dakika kadar oturdu.

“Çok saçma. George, tatlım, o kadar endişelenme, geçti işte. Neyse şimdi biraz da farklı konulardan, cinayetten bahsedelim. Daha heyecanlı bir şeylerden! Mösyö Poirot’nun bir ipucu bulup bulmadığını çok merak ediyorum.”

Poirot kayıtsızca, “Bunu söylemek için henüz çok erken madam,” dedi.

“Ama bir fikriniz var, değil mi?”

“Belki. Ama bunu destekleyecek kanıtlara ihtiyacım var.”

“Oh!” Frederica şaşkın görünüyordu.

Birden ayağa kalktı.

“Çok başım ağrıyor. Sanırım gidip biraz uzansam iyi olacak. Belki yarın Nick’i görmeme izin verirler.”

Hızla odadan çıktı. Challenger düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

“Şu kadınları anlamak çok zor. Nick ondan hoşlanıyor olabilir ama onun Nick'i sevdiğinden hiç emin değilim. Kadınların ne yapacağı hiç belli olmuyor. Bütün gün birbirlerine canım, canım, canım... diyorlar ama sanırım 'canın çıksın' deseler duygularını çok daha iyi ifade etmiş olacaklar. Dışarı mı çıkacaksınız, Mösyö Poirot?”

Poirot bu arada ayağa kalkmış, şapkasındaki tozu temizliyordu.

“Evet, şehre ineceğim.”

“Yapacak bir işim yok. Ben de sizinle gelebilir miyim?”

“Elbette. Bu benim için bir zevk.”

Odadan çıktık. Poirot özür dileyerek geri döndü. Yeniden yanımıza geldiğinde ise bunu, “Bastonumu unutmuştum,” diye açıkladı.

Challenger hafifçe yüzünü buruşturdu. Gerçekten de altın şeritli, işlemeli baston abartılı denecek kadar süslüydü.

Poirot ilk olarak, “Matmazel Nick'e çiçek göndermek istiyorum,” dedi ve çiçekçiye girdi.

Çiçek seçmesi uzun sürdü.

Sonunda oranj renkli karanfillerle dolu altın rengine boyanmış bir sepette karar kıldı. Sepet ayrıca büyük mavi bir fiyonkla süslenecekti.

Çiçekçi ona bir de kart verdi ve Poirot o süslü elyazısıyla karta şunları yazdı:

Hercule Poirot'dan sevgilerle.

Challenger, “Ben de bu sabah ona çiçek gönderdim,” dedi. “Şimdi de meyve göndermeyi düşünüyorum.”

Poirot, “*Inutile*,”⁽¹⁾ dedi.

“Nasıl yani?”

(1) Faydasız, gereksiz.

“Gereksiz olduğunu söyledim. Hastaneye yiyecek bir şey alınmıyor.”

“Kim söyledi bunu?”

“Ben söyledim. Kuralı koyan benim. Dışarıdan asla yiyecek kabul etmemesi gerektiğini Matmazel Nick’e de söyledim.”

Challenger, “Tanrım,” diye mırıldandı.

Şaşırılmış görünüyordu. Poirot’yu şüpheyle süzdü.

“Demek... demek öyle. Hâlâ korkuyorsunuz.”

16. BÖLÜM

Bay Whitfield ile Görüşme

Resmi soruşturma tamamıyla formaliteden ibaretti: kimlik sap-taması, cesedin bulunduğu yerin belirlenmesi, adli tabip raporunun okunması.

Duruşma bir hafta sonraya ertelendi.

Bütün gazetelerin manşetlerinde St. Loo'daki cinayet vardı. Aslına bakılırsa, “Seton hâlâ kayıp. Kayıp Havacının Bilinmeyen Yazgısı” manşetlerinin bile üstüne çıkmıştı.

Seton ölmüştü ve anısına gereken saygı gösterildikten sonra yeni, sansasyonel bir haber aranmıştı. Ve haber sıkıntısı çekilen ağustos ayında St. Loo'nun Gizemi gazeteciler için bulunmaz bir nimetti.

Resmi ön soruşturmanın ardından ve gazetecileri başarıyla atlattıktan sonra Poirot ile buluştum. Birlikte Rahip Giles Buckley ve karısını ziyarete gittik.

Maggie'nin annesiyle babası çok hoş insanlardı, sessiz sakin, kendi dünyalarında yaşayan insanlar. Annesi kuzeylileri andıran

sarışın, ince ve uzun boylu, karakterli bir kadındı. Babasıysa ufak tefek, kır saçlı, çekingen ve sıkılgan davranışları olan biriydi.

Zavallılıklar, dindar insanlar olmalarına rağmen kızlarının kay-bıyla yaşadıkları büyük felaket karşısında tükenmişlerdi.

“Maggie’imiz, sevgili Maggie’imiz,” deyip duruyorlardı.

“Bunu aklım almıyor,” dedi Bay Buckley. “Bu kadar iyi bir çocuk, Mösyö Poirot. Sessiz, alçakgönüllü – her zaman başkalarını düşünen biriydi o. Ona kim zarar vermek istemiş olabilir?”

Bayan Buckley söze karıştı.

“Telgrafi ilk anda algılayamadım. Daha bir önceki sabah Maggie’yi yolcu etmiştik.”

Kocası, “Bu yaşamda ölüm her zaman yanı başımızda,” diye mırıldandı.

Bayan Buckley, “Başmüfettiş Weston bize karşı çok anlayışlı davrandı,” dedi. “Katili bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söyledi. Bunu yapan bir deli olmalı. Bunun başka açıklaması olamaz.”

“Madam, acınıza tüm kalbimle katıldığımı ve metanetinize hayran kaldığımı belirtmek isterim. Başsağlığı dileklerimi kabul edin, lütfen.”

Bayan Buckley hüznle, “Yıkılmak, büyük kederlere dalmak bize kızımızı geri getirmez ki,” dedi.

“Karım muhteşem bir insandır,” diye belirtti rahip. “İnancı ve cesareti benden çok daha fazla. Bütün bu olanlar o kadar şaşırtıcı ki Mösyö Poirot.”

“Biliyorum... biliyorum mösyö.”

“Çok büyük ve ünlü bir dedektifsiniz, değil mi?” diye sordu Bayan Buckley.

“Öyle olduğum söyleniyor, madam.”

“Ah! Bunu biliyorum. Evimizin bulunduğu o küçük taşra kasabasında bile adınızı duyduk. Olayı aydınlatacaksınız, değil mi Mösyö Poirot?”

“Çözene kadar asla durmayacağımdan emin olabilirsiniz, madam.”

Rahip titrek sesiyle söze karıştı.

“Gerçek karşınıza çıkacaktır. Kötülük asla cezasız kalmaz.”

“Hiçbir suç cezasız kalmaz, sayın peder. Ne var ki bazen cezası gizli kalır.”

“Ne demek istediniz Mösyö Poirot?”

Poirot yalnızca başını sallamakla yetindi.

“Zavallı küçük Nick,” dedi Bayan Buckley. En çok onun için üzülüyorum. Bana çok duyarlı, çok acı bir mektup gönderdi. Onu buraya çağırdığı için Maggie'nin ölümünden kendini sorumlu tutuyor.”

Bay Buckley, “Bu çok yanlış, sağlıksız bir düşünce,” dedi.

Bayan Buckley de eşine hak verdiğini belirterek, “Evet, öyle, onun şu anda neler hissettiğini çok iyi anlıyorum. Keşke onu görme izin verselerdi. Kendi ailesinin bile ziyaret etmesine izin vermeleri çok tuhaf,” diye ekledi.

Poirot kaçamak bir yanıtla konuyu geçiştirmeye çalıştı.

“Doktorlar ve hemşireler bazen çok katı olabiliyorlar. Bir kural koyuyorlar ve kimse değiştiremiyor. Hiç şüphesiz onun vereceği duygusal tepkiden çekiniyorlar – sizi görünce vereceği doğal tepkiden.”

Bayan Buckley şüpheyle başını salladı.

“Belki. Ama ben hastanelere pek güvenmiyorum. Eğer Nick benimle gelirse çok daha iyi olur, bence buradan hemen uzaklaşmalı.”

“Bu olabilir ama doktorların bunu kabul edeceklerini sanmıyorum. Bu arada Matmazel Nick’i görmeyeli ne kadar oldu?”

“Geçen sonbahardan beri görmedim. O sırada Scarborough’taydı. Maggie yanına gitti ve onunla bir gün kaldı. Sonra o da bize geldi ve bir gece kaldı. O çok tatlı ve güzel bir kız ama arkadaşlarından hoşlandığımı söyleyemem. Ve de yaşadığı hayattan. Ama tabii bu onun hatası değil, doğru dürüst bir eğitim almadı.”

Poirot düşünceli bir şekilde, “Son Ev tuhaf bir yer,” dedi.

“Ben de oradan hiç hoşlanmıyorum,” dedi Bayan Buckley. “Hiçbir zaman da sevmedim. O evde bir tuhaflık var. İhtiyar Sir Nicholas’tan da hiç hoşlanmazdım. Ne zaman görsem tüylerim diken diken olurdu.”

Kocas, “Korkarım pek iyi bir insan değildi,” dedi. “O evde bir uğursuzluk olduğunu her zaman hissetmişimdir. Keşke Maggie’mizin oraya gitmesine izin vermeseydik.”

Bayan Buckley başını salladı.

“Keşke demenin ne yararı var ki artık!”

“Neyse,” dedi Poirot. “Sizi daha fazla üzmemelim. En içten ve derin başsağlığı dileklerimi kabul edin, lütfen.”

“Çok naziksiniz Mösyö Poirot. Tüm yaptıklarınız için size minnettarız.”

“Yorkshire’a ne zaman dönüyorsunuz?”

“Yarın. Çok zor bir yolculuk bu.”

“Güle güle Mösyö Poirot. Tüm yaptıklarınız için teşekkürler.”

Onların yanından ayrıldıktan sonra, “Ne kadar alçakgönüllü, iyi insanlar,” dedim.

“Evet, onlara bakınca insanın yüreği sızlıyor, değil mi *mon ami*? Bu kadar anlamsız, amaçsız bir trajedi olabilir mi? *Cette jeune*

fille.⁽¹⁾ Ah, kendimi o kadar suçluyorum ki, *mon ami*. Ben, Hercule Poirot oradaydım ve cinayete engel olamadım.”

“Hiç kimse engel olamazdı.”

“Düşünmeden konuşuyorsun, Hastings. Normal, sıradan bir insanın engel olamayacağı doğru, ama beynindeki gri hücreler herkesten daha üstün olan Hercule Poirot bile başkalarının yapamadığı gibi bir gerekçeye sığınacaksa bunun ne yararı var ki?”

“Şey yani, konuya bu açıdan yaklaşınca...”

“Evet, tabii küçük düştüm, gururum kırıldı, üzgünüm, utanıyorum, çok utanıyorum.”

Poirot'nun utanmasının, küçük düştüğünü ifade etmesinin bile başka insanların böbürlenmesiyle eşdeğer olduğunu düşündüysem de bunu ona söylemekten çekindim.

“Evet, şimdi,” dedi. “*En avant.*⁽²⁾ Londra'ya.”

“Londra'ya mı?”

“*Mais oui*. İkidaki trene rahatlıkla yetişebiliriz. Burada her şey şimdilik sakin. Matmazel hastanede güvende. Kimse ona zarar veremez. Dolayısıyla bekçi köpekleri buradan bir süreliğine ayrılabilirler. Bir iki küçük bilgiye ihtiyacım var.”

Londra'ya vardığımızda ilk yaptığımız müteveffa Pilot Seton'ın avukatı olan Bay Whitfield için Pargiter & Whitfield Avukatlık Bürosu'na gitmek oldu.

Poirot önceden randevu almıştı. Dolayısıyla saat altıyı geçmesine rağmen doğruca yetkili kişiyle görüşmek için bürosuna alındık.

Bay Whitfield çok kibar ve etkileyici bir insandı. Önünde başmüfettişten Scotland Yard'ın en yetkili kişilerinden birinden gelen iki mektup duruyordu.

(1) Zavallı kız.

(2) İleri.

Avukat gözlüğünün camlarını temizlerken, “Çok tuhaf, sıra dışı ve alışılmadık bir durum bu, mösyö... şey... Poirot,” dedi.

“Kesinlikle öyle, Bay Whitfield. Ancak cinayet her zaman sıra dışı ve –bunu belirtmekten mutluluk duyarım– alışılmadık bir durumdur.”

“Doğru. Doğru. Yine de bu cinayetle müteveffa müvekkilimin mirası arasında bir bağlantı kurmak anlamsız değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Ah, demek öyle diyorsunuz. Neyse; bu durumda Sir Henry’nin mektubunda da üzerine basarak belirttiği gibi sizin için elimden geleni yapmaya çalışacağım.”

“Yüzbaşı Michael Seton’ın avukatıydınız, değil mi?”

“Bütün Seton ailesinin, efendim. Son yüzyıldır –önce babam sonra ben yani firma olarak– ailenin tüm yasal işlemleriyle ilgileniyoruz.”

“*Parfaitment*.⁽¹⁾ Müteveffa Sir Matthew Seton vasiyetname yapmış mıydı?”

“Onun adına biz düzenledik.”

“Bu vasiyetnameye göre serveti nasıl bölüşülecekti?”

“Birkaç kuruluşa bağış yapılacak –Doğa Tarihi Müzesi’ne filan– ama servetin asıl büyük kısmı –belirtmeliyim ki bu gerçekten *hatırı sayılır çok büyük bir servet*– Yüzbaşı Michael Seton’a bırakılmıştı. Sir Matthew’un başka yakın akrabası yoktu.”

“Çok büyük bir servet olduğunu söylemiştiniz, değil mi?”

Bay Whitfield gururla, üstüne basarak, “Bay Matthew İngiltere’nin ikinci zengin insanıydı,” dedi.

(1) Elbette, çok iyi.

“Sanırım Sir Matthew’un bazı tuhaf fikirleri vardı, değil mi?”

Avukat, dostumu ciddi bakışlarla süzdü.

“Milyonerlerin tuhaf olma hakları vardır. Hatta bu onlardan beklenir bile.”

Poirot bu dersi sakince dinleyip yutkundu ve başka bir soru yöneltti.

“Sir Matthew hiç beklenmedik bir anda öldü, değil mi?”

“Evet, öyle. Hiç beklenmiyordu, büyük şok oldu. Çok sağlıklıydı, hatta bununla övünürdü. Ama vücudunda kimsenin şüphelenmediği kötü huylu bir ur varmış, önemli organlarına da sinsice yayılmış. Ameliyatın zorunlu olduğu söylendi. Operasyon aslında var olan koşullarda olabildiğince başarılıydı. Fakat Sir Matthew kurtulamadı, öldü.”

“Ve serveti Yüzbaşı Seton’a kaldı, değil mi?”

“Bu doğru.”

“Sanırım Yüzbaşı Seton da İngiltere’den ayrılmadan önce bir vasiyetname hazırlamış?”

“Eğer buna vasiyetname derseniz... evet,” diye onayladı Bay Whitfield bundan duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça belirtir şekilde.

“Yasal değil mi?”

“Kesinlikle yasal anlamda geçerli. Vasiyet sahibinin amacı açık ve net, tanıklar da bunu onaylamış. Oh evet, hukuki anlamda bir sorun yok.”

“Ama siz bunu onaylamıyorsunuz, öyle mi?”

“Sayın bayım, herkes böyle davranırsa *bizim* bilgimizin ne önemi kalır ki?”

Aynı şeyi ben de çok merak ediyordum. Bir defasında ben de buna niyetlenmiş, kendim basit bir vasiyetname taslağı hazırlayıp

avukatıma götürmüştüm. Sonrasında aldığı şekil ve uzunluk beni cidden şaşırtmıştı.

“Aslına bakarsanız,” diye ekledi Bay Whitfield. “Yüzbaşı Seton bu vasiyetnameyi kaleme aldığı sırada vârisine bırakabileceği bir şeyi yoktu, varsa bile önemli bir şey değildi. Geçimini tamamen amcasından aldığı harçlıkla sağlıyordu. Sanırım bunun için de bunu pek önemsemedi.”

Kendi kendime, mantıklı düşünmüş, diye aklımdan geçirdim.

“Peki bu vasiyetnamenin koşulları?” diye sordu Poirot.

“Öldüğü taktirde sahip olduğu her şeyi nişanlısı Miss Magdala Buckley’ye bırakıyordu. Ve vasiyetnamenin koşullarının yerine getirilmesinden de beni sorumlu tutuyordu.”

“O zaman her şey Miss Buckley’nin olacak. O tek vâris.”

“Evet, tek vâris.”

“Peki ya Miss Buckley geçen pazartesi ölseydi?”

“Yüzbaşı Michael Seton ondan önce ölmüş olduğu için servet yine Bayan Buckley’nin olacak ve onun vasiyetnamesinde belirttiği kişiye kalacaktı ya da vasiyetnamesi yoksa en yakın akrabasına.”

“Bu arada belirtmem gerekir ki,” diye ekledi Bay Withfield söyleyeceklerinden çok hoşlanırmışçasına bir hava içinde. “Bunlardan doğan veraset vergileri bir hayli yüklü olacaktır. Çok büyük! Düşünün, çok kısa bir dönemde, birbirini izleyen üç ölüm. Çok büyük vergiler doğacaktır.”

Hercule Poirot safça, “Ama yine de vârise bir şeyler kalacaktır, değil mi?” diye sordu.

“Sevgili beyefendi, size Sir Matthew’un İngiltere’nin ikinci zengini olduğunu söylemiştim.”

Poirot ayağa kalktı.

“Teşekkürler Bay Whitfield, verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Rica ederim. Bu arada, elbette ki Miss Buckley ile bağlantı kuracağım, sanırım kendisine bir mektup gönderildi bile. Kendisine her konuda yardımcı olmaktan onur duyarım.”

Poirot, “Kendisi yasal konularda gerçekten de desteğe ihtiyacı olan bir genç bayan,” dedi.

Bay Whitfield başını salladı.

“Korkarım etrafında onu kandırmaya çalışan miras avcıları olacaktır.”

Poirot da aynı görüşteydi. Gülümseyerek onayladı.

“Öyle olacak gibi. İyi günler, mösyö.”

“İyi günler, Bay Poirot. Size yardımcı olabildiysem ne mutlu bana. Adınız... ah, bana çok tanıdık geliyor.”

Bunu büyük bir nezaketle, önemli bir itirafta bulunan bir adam havasında söylemişti.

Yeniden dışarı çıktığımızda, “Aynen düşündüğün gibiymiş, Poirot,” dedim.

“Öyle olması gerekiyordu, *mon ami*. Başka türlü olamazdı. Şimdi doğruca Cheshire Cheese’e⁽¹⁾ gidiyoruz. Japp bizi orada erken bir akşam yemeği için bekliyor.”

Oraya vardığımızda Scotland Yard’dan Müfettiş Japp’ı bizi beklerken bulduk. Poirot’yu büyük bir içtenlikle karşıladı.

“Sizi görmeyeli yıllar oldu, Mösyö Poirot. Sizin taşradaki evinizin bahçesinde kabak yetiştirdiğinizi düşünüyordum.”

(1) 1538 yılından bu yana tarihi dokusunu koruyarak Londra’da faaliyet gösteren ünlü pub/restoran.

“Bunu denedim, sevgili dostum Japp, denemedim değil. Ne var ki kendinizi kabak yetiştirmeye verseniz bile cinayetlerden yakanızı kurtaramıyorsunuz.”

Poirot hüznüyle iç çekti. Fernley Park’taki⁽¹⁾ o tuhaf olayı düşündüğünü biliyordum. O sırada Londra’da olmadığım için ne kadar üzülmüştüm.

“Aynen Yüzbaşı Hastings’i de. Nasılsınız?”

“Çok iyiyim, teşekkürler.”

Japp şakacı bir tavırla, “Yine mi cinayet... yeni bir cinayet?” diye sordu.

“Aynen söylediğiniz gibi, yine cinayet.”

Japp, “Bunun için kendinizi o kadar da üzmemelisiniz, sevgili dostum,” dedi. “Eğer bir çözüme ulaşamazsanız da bu normal. Artık bu yaşta eski performansınızı beklememelisiniz. Yıllar hepimize adil davranmıyor. Biliyorsunuz, gençlere de şans tanımak gerek.”

Poirot, “Yine de, ‘İhtiyar köpek boşa havlamaz,’ derler,” diye mırıldandı. “Deneyimlidir, kurnazdır, avının peşini bırakmaz.”

“Ah, iyi de köpeklerden değil insanlardan bahsediyoruz.”

“Çok farklı olduğunu düşünmüyorsunuz sanırım?”

“Tabii bu bakış açısına göre değişir. Ama tabii ki siz farklısınız Mösyö Poirot. Öyle değil mi Bay Hastings? Her zaman da öylediniz. Görünüşünüz de pek değişmemiş, yalnızca saçlarınız biraz seyrelemiş ama yüzünüzdeki tüyler eskisinden de gür.”

Poirot, “Efendim?” dedi. “Anlayamadım.”

Araya girerek, “Bıyığından dolayı seni kutluyor, Poirot,” dedim.

Poirot keyifle bıyığını okşadı.

(1) Roger Ackroyd Cinayeti romanından.

“Gerçekten olağanüstü, değil mi?”

Japp kendini tutamayarak kahkahalara boğuldu.

Bir iki dakika sonra ise sakinleşerek, “Neyse,” dedi. “Artık işimize dönsük iyi olacak. Bana gönderdiğiniz parmak izleri...”

Poirot heyecanla, “Evet?” dedi.

“Bir şey çıkmadı. İzler kime aitse, bizimle hiç muhatap olmamış. Diğer yandan Melbourne’a telgraf da çektim ama orada da bu tanımda ya da isimde birini bilen yok.”

“Ah!”

“Yine de bunun arkasında bir iş olabilir. Adamın bizde kaydı olmaması hiçbir şeyi göstermez. Diğer konuya gelince...”

“Evet?”

“Lazarus ve Oğulları iyi tanınan, eski bir firma. Doğru düzgün ve dürüst çalışıyorlar. Kurnaz ve işbilir kişiler oldukları söyleniyor – bu gerekli de. İş hayatı başka türlü yürümüyor. Ama dürüst insanlar. Yine de finansal açıdan zor durumda oldukları söyleniyor.”

“Ah, demek öyle!”

“Evet, tablo ve antika eşyadaki talep düşüşü onları da çok kötü etkilemiş tabii. Biliyorsunuz, şu sıralar o şekilsiz modern dekorasyonlar çok revaçta. Geçen yıl yeni bir işyeri açmışlar ama bu da onları iflasın eşine gelmekten alıkoyamamış.”

“Çok teşekkürler Japp, bu bilgilerden ötürü sana minnettarım.”

“Bir şey değil. Biliyorsunuz, bu benim işim değil ama sizin isteğiniz çerçevesinde araştırdım. Her koşulda bilgi toplayabileceğimizi biliyorsunuz.”

“Sevgili Japp, siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum.”

“Ah, hiç sorun değil. Eski bir dostla karşılaşmak beni de çok mutlu etti. Eskiden sizinle önemli birkaç olayda güzel çalışmalarımız olmuştu, değil mi?”

Müfettişin bu sözleriyle Poirot'ya kendinin içinden çıkamadığı vakaları çözmüş olmasından dolayı minnettarlığını ifade etmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

“Evet, güzel günlerdi onlar.”

Müfettiş, “Sizinle o eski anıları yeniden canlandırmayı çok isterdim, Poirot. Yöntemleriniz modern olmayabilir ama her zaman doğruyu bulmanızı sağlayan zekânıza hayranlık duymamak olanaksız.”

“Neyse diğer konuya geleyim. Şu Doktor MacAllister konusunda ne öğrendiniz?”

“Ah o mu? Kadın doktoru. Sakın jinekolog olduğunu söylediğimi sanmayın. Kendisi kadınların adeta taptıkları ruh hastalıkları uzmanlarından, hani şu kadınlara turuncu tavanlı mor duvarlı odalarda uyumalarını öneren –her neyse– ‘libido’larından’ bahseden ve kendilerini özgür bırakmalarını söyleyenlerden. Bana sorarsanız şarlatanın teki, ama kadınları çok iyi kandırıyor. Sık sık yurtdışına gidiyor, sanırım Paris’te de bir muayenehane açmış.”

Şaşkınlıkla, “Kim bu Doktor MacAllister?” diye sordum. Bu ismi daha önce duymamıştım. “Bu da nereden çıktı?”

Poirot, “Doktor MacAllister Komutan Challenger’ın amcası. Sanırım amcasının doktor olduğunu söylediğini anımsıyorsundur.”

“Ne kadar dikkatlisin, Poirot,” dedim. “Hiçbir şeyi atlamıyorsun. Sir Matthew’u onun ameliyat etmiş olduğunu mu düşündün yoksa?”

Japp araya girerek, “O operatör değil,” dedi.

“*Mon ami*, ben her şeyi araştırırım, öğrenmek isterim. Poirot iyi bir av köpeğidir. İyi bir köpek aldığı kokuyu izler, eğer koku yoksa da bulmak için her yeri koklar, burnunu her yere sokar – aykırı, pis

bir koku arar. Hercule Poirot da öyle. Ve çoğunlukla, çoğunlukla da bulur aradığını.”

“Aslında bizimki hiç hoş bir meslek değil,” diyen Japp. “Stilton peyniri mi? Biraz alırım,” dedikten sonra ekledi. “Ne diyordum, evet hoş bir meslek değil bu. Sizininki benimkinden de zor – bazı bilgilere resmen ulaşamadığınız için daima farklı yollar ve yöntemler bulmak zorunda kalıyorsunuz.”

“Sevgili Japp, şimdiye kadar asla kılık değiştirmedim ya da kendi kimliğimin dışında bir kimlikle araştırma yapmadım ben.”

“Elbette. Zaten bunu yapamazsınız da. Siz eşsizsiniz. Sizi bir kez gören bir daha unutamaz.”

Poirot onu şüpheyle süzdü.

“Şaka yapıyordum,” diyen Japp gülmeye başladı. “Aldırmayın. Biraz daha Porto şarabı mı? Madem ısrar ediyorsunuz, alayım.”

Hoş bir akşam geçirdik. Çok geçmeden anılara dalmıştık bile. Şu olay, bu olay, konuşup durduk. İtiraf etmeliyim ki geçmişi konuşmak benim de hoşuma gitti. Ah o güzel eski günler! Deneyimlerimin mutluluğunu yaşarken yaşlanmış olmanın hüznünü hissediyordum.

Zavallı Poirot! Bu olay onu perişan etmişti –bu açıkça görülüyordu. Eskisi kadar güçlü değildi. İçimden bir ses bu kez başarısızlığa uğrayabileceğini– Maggie Buckley’nin katilinin asla ortaya çıkmayacağını söylüyordu.

Poirot sanki düşüncelerimi okumuş gibi sırtıma vurdu.

“Cesaret dostum. Henüz hiçbir şey bitmiş değil. Lütfen surat asmayı bırak.”

“Asmıyorum. İyiyim. Çok iyiyim.”

“Ben de öyle. Japp da öyle.”

Japp neşeyle, “Hepimiz iyiyiz, keyfimiz yerinde,” dedi.

Ve sonrasında neşe içinde oradan ayrıldık.

Ertesi sabah St. Loo'ya döndük. Poirot otele döner dönmez hastaneyi arayıp Nick'le konuşmak istedi.

Birden yüzü değişti, elindeki ahizeyi neredeyse yere düşürüyordu.

“*Comment?* Ne dediniz? Lütfen tekrar söyleyin.”

Bir iki dakika bir şey söylemeden durdu.

Sonrasında, “Evet, evet, hemen geliyorum,” dedi.

Bana döndüğünde yüzü bembeyazdı.

“Neden buradan uzaklaştım ki, Hastings? *Mon Dieu!* Neden?”

“Ne oldu ki?”

“Matmazel Nick'in durumu ağırmış. Kokain zehirlenmesi. Sonuçta başardılar işte. *Mon Dieu! Mon Dieu! Neden ayrıldım buradan?*”

17. BÖLÜM

Bir Kutu Çikolata

Poirot hastaneye varana dek mırıldanıp durdu. Kendi kendine söyleniyor, sürekli kendini suçluyordu.

“Bilmeliydim,” diye homurdanıyordu. “Bilmeliydim. Ama başka ne yapabilirdim ki? Her önlemi aldım. Olanaksız... olanaksız bu. *Hiç kimse* ona ulaşamıyordu. Kim emirlerime karşı çıktı?”

Hastanede bizi zemin kattaki küçük bir odaya aldılar. Birkaç dakika sonra Doktor Graham yanımıza geldi. Yorgun görünüyordu, yüzü bembeyazdı.

“Atlatacak,” dedi. “İyileşecek. Sorun o maddeden ne kadar aldığınızı bilemiyor olmamızıdır?”

“Hangi madde?”

“Kokain.”

“Yaşayacak mı?”

“Evet, yaşayacak.”

“Peki ama bu nasıl oldu? Ona nasıl ulaştılar? İçeri kim girdi?”

Poirot çaresizlikten şaşkına dönmüş bir halde, sinir içinde oda da yerinde duramıyordu.

“İçeri kimse alınmamış.”

“Olanaksız.”

“Bu doğru.”

“Peki öyleyse...”

“Bir kutu çikolata.”

“Ah, *sacré*! Ona asla, ama asla dışarıdan gelen *bir şeyi –hiçbir şeyi–* yememesini söylemiştim. Yememesini!”

“Bunu bilmiyordum. Aslında genç bir kızın çikolata yemesine engel olmak çok zordur. Neyse ki yalnızca bir tane yemiş.”

“Kokain çikolataların hepsinde var mıymış?”

“Hayır. Kız birini yemiş. Kutuda iki tane daha kokainli çikolata vardı. Diğerleri normal.”

“Peki bu nasıl ayarlanmış?”

“Çok basit. Çikolata ikiye ayrılmış, içindeki dolguya kokain karıştırılmış ve çikolata tekrar birbirine yapıştırılmış. Tam acemi işi. Amatörce, evde yapılmış bir iş.”

Poirot homurdandı.

“Ah, bilseydim... bilseydim. Neyse, matmazeli görebilir miyim?”

“Bir saat kadar sonra tekrar gelerseniz görebileceğinizi sanıyorum. Kendinizi toparlayın. Ölmüyor, iyileşecek.”

Bir saat kadar St. Loo sokaklarında dolaştık. Poirot’nun kafasını dağıtmak için elimden geleni yaptım. Ona her şeyin yolunda olduğunu, sonuçta kızın zarar görmediğini, buna sevinmemiz gerektiğini söyleyip durdum.

O ise durmadan başını sallayıp kısa aralıklarla aynı sözcükleri yineleyip durdu.

“*Korkuyorum Hastings, korkuyorum...*”

Bunu öylesine tuhaf bir tonda söylüyordu ki ben de korkmaya başladım.

Bir defasında koluma girdi.

“Dinle dostum. Ben *yanıldım*. Başından beri yanlış yaptım. Yanıldım.”

“Yani cinayet nedeni para değil mi?”

“Hayır, hayır, orası doğru. Ah evet. Ama diğer ikisi... bu çok basit, fazla basit. Başka bir bityeniği var. Evet, başka bir şey var.”

Sonra birden öfkeye haykırdı.

“Ah! *cette petite*! Ona yasaklamadım mı ben! Ona, ‘Dışarıdan gelen hiçbir şeye dokunma!’ demedim mi? Neden sözümü dinlemiyor, neden bana –Hercule Poirot’ya– itaatsizlik ediyor. Ölümünden dört defa kıl payı kurtulmak yetmedi mi ona? Beşinci bir kez şansını zorlaması şart mıydı sanki? Ah, *c’ est inoui*.⁽¹⁾”

Sonunda yeniden hastaneye döndük. Kısa bir süre bekledikten sonra yukarı çağırdılar.

Nick yatağında oturuyordu. Gözbebekleri iyice büyümüştü. Yüzü kırmızıydı ve elleri titriyordu.

“Yine denedi,” diye mırıldandı.

Poirot onu bu halde görünce duygularına hâkim olamadı, yutkunmak için hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra kızın ellerini avuçlarının arasına aldı.

“Ah matmazel, ah!”

Nick meydan okurcasına, “Umurumda değil,” dedi. “Keşke bu kez başarsalardı. Bıktım, usandım bütün bunlardan, dayanacak gücüm kalmadı.”

“*Pauvre petite*.⁽²⁾”

(1) Hiç duyulmamış.

(2) Zavallı küçüğüm.

“Ama içimde bir ses onlara istediklerini vermememi söylüyor.”

“O ses ruhunuzun sesi matmazel, mücadeleci ruhunuzun sesi. İyi bir *sporcu* gibi davranmalı, asla yılmamalısınız.”

“Bu da demek oluyor ki sizin o kadar güvendiğiniz hastane de pek güvenli bir yer değilmiş,” dedi Nick sitemle.

“Eğer size söylediklerimi yapsaydınız, matmazel...”

Nick, Poirot’yu şaşkınlık içinde süzdü.

“Yaptım.”

“Sizew ısrarla dışarıdan gelen hiçbir şeyi yememenizi söylememiş miydiniz?”

“Yemedim zaten.”

“Peki ya çikolatalar?”

“Onlarda sorun yoktu ki. Gönderen sizdiniz.”

“Ne diyorsunuz matmazel?”

“Onları *siz* gönderdiniz.”

“Ben mi? Asla. Asla öyle bir şey yapmadım.”

“Ama *gönderdiniz*. Kutuda sizin kartınız vardı.”

“Ne?”

Nick eliyle yatağının başucundaki komodini işaret etti. Hemşire onun ne demek istediğini hemen anlayarak yaklaştı.

“Kutunun içindeki kartı mı istiyordunuz?”

“Evet, lütfen, hemşire.”

Kısa bir sessizlik oldu. Hemşire odaya döndüğünde elinde söz konusu kart vardı.

“İşte burada.”

Yutkundum. Aynı şekilde Poirot da. Kart Poirot’nun çiçekçide çiçek sepetine koyduğu kartın aynısıydı ve üzerinde de hemen hemen aynı elyazısıyla aynı sözcükler yazılmıştı.

“Hercule Poirot’dan sevgilerle.”

“*Sacré tonnerre!*”

“Görüyorsunuz işte,” dedi Nick özür dilercesine.

Poirot, “Bunu ben yazmadım,” diye bağırdı.

“Ne?”

Poirot, “Ama bu tıpatıp benim elyazım!” diye mırıldandı.

“Biliyorum. Aynı karttan oranj karanfillerle de gelmişti. Bu yüzden çikolataların sizden gelmediğinden asla kuşkulandım.”

Poirot başını salladı.

“Nasıl kuşkulanaacaktınız ki? Ah o şeytan! Akıllı, hain iblis! *Bunu* düşünmek! Bu adam zeki, çok zeki, bir dâhi. ‘*Hercule Poirot’dan sevgilerle.*’ Bu kadar basit işte. Ama bunu biri düşünmeliydi, düşündü de. Benimse aklıma bile gelmedi – *düşünemedim.* Bu hamleyi öngöremedim.”

Nick huzursuzluk içinde kıpırdandı.

“Hiç kendinizi suçlamayın, matmazel, sinirlenmeyin. Suçlanması gereken benim, aptallık ettim. Aptalın biriyim ben! Bunu tahmin etmeliydim. Evet, bunu öngörmem gerekirdi.”

Başı öne düştü. Perişandı.

Hemşire, “Bence artık...” diye söze başladıysa da birden sustu.

Yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle başımızda duruyordu.

Poirot, “Şey, evet, evet, gidiyorum,” dedi. “Cesaret matmazel, bu yaptığım son hata olacak. Çok utaniyorum, perişanım. Oyuna geldim, kandırıldım – sanki küçük bir okul çocuğu gibi. Ama bu bir daha olmayacak. *Size söz veriyorum, olmayacak.* Haydi, gel Hastings.”

Poirot’nun ilk yaptığı başhemşireyi sorgulamak oldu. Kadın doğal olarak olup bitenden dolayı şaşkın durumdaydı.

“Bu akıl alır şey değil, Mösyö Poirot, inanılır gibi değil. Hastanede böyle bir şeyin olması...”

Poirot anlayışlı ve nazikti. Hemşireyi yumuşattıktan sonra zehirli çikolatanın bulunduğu çikolata kutusunun hastaneye nasıl geldiğini araştırmaya başladı. Başhemşire bu konuyu o sırada nöbetçi olan hastane görevlisiyle konuşmasının daha doğru olacağını söyledi.

Söz konusu görevli yirmi iki yaşlarında, aptal ancak dürüst görünümlü genç bir adamdı. Adı Hood'du. Sinirli ve korkmuş bir hali vardı. Poirot öncelikle onu sakinleştirdi.

“Bundan dolayı seni kimse suçlayamaz,” dedi nazik ve babacan bir ses tonuyla. “Ben yalnızca bu paketin ne zaman ve nasıl geldiğini öğrenmek istiyorum.”

Görevli şaşırmış gibiydi.

“Bunu söylemek çok zor, efendim,” dedi ağır ağır. “Çeşitli hastalar için bir sürü insan geliyor, sorular soruyor ve paket bırakıyorlar.”

“Hemşire bunun dün akşam, saat altı sularında geldiğini söyledi.”

Adamın yüzü aydınlandı.

“Evet, efendim, şimdi anımsadım. Bir beyefendi getirip bıraktı.”

“Nasıl bir beyefendi. Sarı saçlı, ince yüzlü mü?”

“Evet, sarı saçlıydı ama yüzü ince miydi, bilemiyorum.”

Poirot'ya doğru eğilerek mırıldandım.

“Charles Vyse olsa, kendisi getirir miydi?”

Bir an için adamın o yöredeki insanların adlarını bileceğini unutmuştum.

“Hayır, Bay Charles Vyse değildi gelen,” dedi. “Onu tanıyorum. Daha iri bir beydi –yakışıklı– büyük bir arabayla geldi.”

“Lazarus!” diye haykırdım.

Poirot beni sert bakışlarla uyarınca bu patavatsızlığımdan dolayı çok utandım.

“Büyük bir arabayla geldi ve paketi bıraktı.”

“Paketin üzerinde Miss Buckley’nin adı mı yazılıydı?”

“Evet, efendim.”

“Paketi ne yaptın?”

“Bir şey yapmadım. Hemşire yukarı götürdü.”

“Demek öyle, ama o beyefendiden sen aldın, değil mi?”

“Ah evet, elbette efendim. Ondan aldım ve masanın üstüne bıraktım.”

“Hangi masanın? Lütfen bana gösterir misin?”

Görevli bizi antreye götürdü. Kapı açıldı. Kapının hemen yanında üzerinde mektupların ve paketlerin durduğu uzun, mermer bir masa duruyordu.

“Gelen her şey buraya bırakılır, efendim. Sonra da hemşireler hastalara götürürler.”

“Paketin ne zaman geldiğini tam olarak anımsayabilecek misin?”

“Akşamüstü beş buçuk civarıydı. Beş on dakika oynayabilir. Posta henüz gelmişti, her zaman tam beş buçukta gelir. Çok kalabalık bir öğleden sonraydı, hasta ziyaretçileri, çiçek getirenler filan.”

“Teşekkürler, Hood. Şimdi de sanırım paketi yukarı götüren hemşireyle konuşmamız gerekiyor.”

Paketi yukarı götüren ufak tefek, heyecandan kıpır kıpır, gayretli bir hemşire adayıydı. Paketi nöbete henüz başladığı sırada, yani tam altıda yukarı götürdüğünü anımsıyordu.

Poirot, “Altı,” diye mırıldandı. “Demek paket yaklaşık yirmi dakika antredeki mermer masanın üstünde kaldı.”

“Pardon, bir şey mi demiştiniz?”

“Hayır, matmazel. Devam edin. Miss Buckley’ye paketi siz mi götürdünüz?”

“Evet, ona gelen başka şeyler de vardı. Bu paket, birkaç çiçek, sonra sanırım Bay ve Bayan Croft diye birilerinden – ıtırşahi. Hep-sini aynı zamanda götürdüm. Postayla gelmiş bir paket daha vardı – ilginçtir ama onun içinden de bir paket dolgu çikolata çıktı.”

“Nasıl? Bir paket çikolata daha mı?”

“Evet, çok ilginç bir rastlantıydı. Miss Buckley ikisini de kendisi açtı. Sonra, “Ne kötü. Bunları yememe izin yok,” dedi. Sonra da kutuların kapaklarını açıp çikolataların aynı olup olmadıklarına baktı. Kutulardan birinde sizin kartınız vardı. Sonra, “Diğer kuşku lu paketi götürün, karıştırabilirim, bu kalsın,” dedi. Tanrım, böyle bir şey kimin aklına gelebilirdi ki? Aynen bir Edgar Wallace romanı gibi, değil mi?”

Poirot ona daha fazla konuşma fırsatı vermeyerek sözünü kesti.

“İki kutu demiştiniz değil mi? Diğer kutuyu gönderen kimdi?”

“İçinde isim yoktu.”

“Peki benden –yani sözde benden gelen hangisiydi– postayla gelen mi elden bırakılan mı?”

“Açıkçası bunu anımsamıyorum. Yukarı çıkıp Miss Buckley’ye sorayım mı?”

“Eğer zahmet olmazsa.”

Kız merdivenlerden yukarı koştu.

“İki kutu,” diye mırıldandı Poirot. “Tam kafa karıştırmak için.”

Hemşire soluk soluğa döndü.

“Miss Buckley de emin değil. Kutuları açmadan önce ikisinin de paketini yırtıp atmıştı. Ama sizinkinin postayla gelen olmadığını düşünüyor.”

Poirot şaşkınlıkla, “Yani?” dedi.

“Sizin gönderdiğiniz paket postayla gelen değilmiş. Miss Buckley emin değil ama öyle olduğunu düşünüyor.”

Hastaneden ayrıldığımızda Poirot, “*Diable!*” dedi. “Neden sanki kimse bir şeyden emin olamaz ki? Dedektif romanlarında olabilir ama yaşamda –gerçek yaşamda– her şey karmakarışık. Sanki ben –kendim– bir şeyden emin olabiliyor muyum? Hayır, hayır... bin defa hayır.”

“Lazarus?” dedim.

“Evet, bu ilginç bir rastlantı, değil mi?”

“Ona bu konuda bir şey söyleyecek misin?”

“Tabii. Nasıl karşılayacağını görmek istiyorum. Bu arada mat-mazelin durumunu abartmalı, çok ciddi olduğunu söylemeliyiz. Onun ölüm döşeginde olduğunu düşünmelerinin şimdilik kimseye bir zararı yok. Anlıyorsun değil mi? Yüzün asık olmalı. Hah böylesi iyi – tam bir cenaze kaldırıcı gibi görünüyorsun, Hastings. *C'est tout a fait bien.*”⁽¹⁾

Lazarus’u hemen bulduk. Otelin önünde arabasının kaputuna bakıyordu.

Poirot yanına gidip doğrudan konuya girdi.

“Dün öğleden sonra hastaneye Miss Buckley için bir kutu çikolata bırakmışsınız, Bay Lazarus?”

Lazarus şaşırmıştı.

“Evet.”

“Çok nazik bir davranış.”

(1) Bu oldukça iyi.

“Aslında onları gönderen Freddie, yani Bayan Rice idi. Benden götürmemi istedi.”

“Anlıyorum.”

“Arabamla götürüp bıraktım.”

“Evet, anlıyorum.”

Poirot bir iki dakika kadar susup bir şey söylemedi. Sonra birden, “Madam Rice nerede, biliyor musunuz?” diye sordu.

“Sanırım lobide.”

Frederica’yı lobide çay içerken bulduk. Bize endişeli bakışlarla baktı.

“Duyduğum doğru mu, Nick gerçekten çok mu hasta?”

“Bu çok zor bir durum, madam. Lütfen bana söyler misiniz, dün ona bir kutu çikolata gönderdiniz mi?”

“Evet. Kendisi benden göndermemi istedi.”

“O mu sizden istedi?”

“Evet.”

“Ama kimseyle görüşmesine izin verilmiyor. Onunla nasıl görüştünüz?”

“Görüşmedim. Beni telefonla aradı.”

“Ah evet, peki ne dedi?”

“Benden kendisine bir kiloluk dolgulu çikolata paketi göndermemi istedi.”

“Sesi nasıldı, cılız mı?”

“Hayır, değildi. Tam aksine çok canlıydı. Ama bir şekilde bir tuhafılık vardı. İlk anda Nick olduğunu bile anlayamadım.”

“Size kim olduğunu söyleyene dek mi?”

“Evet.”

“Konuştuğunuzun arkadaşınız *olduğundan* emin misiniz, madam?”

Frederica şaşırmıştı.

“Ben, ben... neden, tabii ki oydu. Başka kim olabilirdi ki?”

“Bu ilginç bir soru madam.”

“Yani siz...”

“Madam, söylediklerini tamamen bir kenara bırakacak olursak, konuştuğunuzun arkadaşınızın sesi olduğuna *yemin edebilir misiniz?*”

Frederica ağır ağır, “Hayır,” dedi. “Edemem. Sesi çok farklıydı. Telefondan kaynaklandığını düşündüm ya da hasta olduğu için...”

“Eğer size kim olduğunu söylemeseydi sesinden onu tanımaz mıydınız?”

“Hayır, hayır, sanmıyorum. O kimdi, Mösyö Poirot? Kimdi o?”

“Bunu ben de bilmek isterdim, madam.”

Poirot’nun yüzündeki ciddi ifade kadını telaşlandırdı.

“Nick... ona bir şey mi oldu?” diye sordu telaşla, soluk soluğa.

Poirot başıyla onayladı.

“Hasta... ağır hasta. O çikolatalar madam... zehirliydi.”

“*Benim* gönderdiğim çikolatalar mı? Ama bu olanaksız... olanaksız!”

“Olanaksız değil madam, çünkü matmazel ölümün eşiğinde, can çekiyor.”

“Aman Tanrım!” Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ayağa kalktığı anda yüzü bembeyazdı, titriyordu. “Anlamıyorum... hiç anlamıyorum. Diğer, evet, ama bu hayır. Bunlar zehirli olamaz. Onlara benim ve Jim’in dışında kimsenin eli değmedi. Çok büyük bir hata yapıyorsunuz, Mösyö Poirot.”

“Hatayı yapan ben değilim, kutudan benim ismim çıkmasına rağmen gönderen ben değilim.”

Frederica onu boş bakışlarla süzdü.

Poirot eliyle tehditkâr bir işaret yaparak, “Eğer Matmazel Nick ölürse...” dedi.

Frederica acı bir çığlık attı.

Poirot arkasını döndü, koluma girdi, birlikte odasına çıktık.

Odada şapkasını masanın üstüne attı.

“Hiçbir şey... ama hiçbir şey anlamıyorum. Karanlıklar içindeyim. Aynen küçük bir çocuk gibi. Matmazelin ölümünden kim kazançlı çıkar? Madam Rice. Çikolata aldığını ve gönderdiğini kabul eden, ama telefonda tanıdık gelmeyen bir sesin kendisini arayarak bunu yapmasını söylediğine ilişkin hiçbir tutarlılığı olmayan bir öykü anlatan kim? Yine Madam Rice. Çok basit, çok aptalca bir açıklama ama... Madam hiç aptal değil, Hastings, hiç değil.”

“Öyleyse...”

“O kokain kullanıyor, Hastings. Kokain kullandığından eminim. Bunda yanılıyor olamam. Çikolataların içinde de kokain vardı. Sonra ‘Diğeri evet ama bu hayır’ derken acaba neyi kastetti? Bunu açıklaması gerek. Ya o gösterişli Bay Lazarus... onun bu işle ne ilgisi var? Bu olaydaki *rolü* ne? Madam Rice’ın bildiği ne? Bir bildiği var. Onu konuşturmalıyım. O korkutup konuşturulacak tipte biri değil. Ama onun bildiği bir şey var Hastings. Telefona ilişkin anlattığı öykü doğru mu yoksa uydurdu mu? Eğer doğruysa o sesin sahibi kimdi?

Hastings, Hastings... her şey karanlık, çok karanlık.”

“Her karanlığın sonrasında bir aydınlık vardır, Poirot.”

Umutsuzca başını salladı.

“Sonra diğer kutu – postayla gelen. Onu boş verebilir miyiz? Hayır, çünkü matmazel emin değil. Çok sinir bozucu bir durum bu.”

Homurdandı.

Tam konuşmak üzereydim ki beni susturdu.

“Hayır, hayır. Bir özdeyiş daha istemiyorum. Kaldıramam. Eğer iyi bir dostsan, yardımsever bir dostsan...”

“Evet?” diye sordum heyecanla.

“Lütfen git ve bana oyun kâğıdı satın al.”

Şaşırmıştım.

Şaşkınşaşkın yüzüne baktıktan sonra, “Peki, gidiyorum,” dedim soğuk bir sesle. Bunu benden kurtulmak için yaptığı düşüncesinden kendimi kurtaramıyordum.

Ancak bu konuda ona haksızlık ediyordum. O akşam saat on sularında dairemizin salonuna girdiğimde Poirot’yu büyük bir dikkatle oyun kâğıtlarından ev yaparken buldum – ve anımsadım.

Bu onun zaman zaman uyguladığı sinirlerini yatıştırma yöntemi. Bana bakıp gülümsedi.

“Evet, anımsıyorsun. Kâğıt kâğıt üstüne –evet– ama bunu öyle dikkatli yapmalısın ki tam doğru yerde olmalı ve üzerine konulacak kâğıdın ağırlığını da taşıyabilmeli, sonra üstüne bir kâğıt daha, sonra bir daha. Haydi git yat, Hastings. Beni burada kâğıt evimle baş başa bırak. Zihnim berraklaşmaya başladı.”

Aynı sabah sarsılarak uyandırıldığımda saat beşti. Poirot başucumda duruyordu. Mutlu ve rahatlamış görünüyordu.

“Aynen söylediğin gibi, *mon ami*. Haklıydın, söylediğin doğru. Dahası, çok da *zekiceydi*.”

Yarı uyanık bir halde şaşkınlık içinde ona baktım.

“‘Her karanlığın sonrasında aydınlık var,’ demiştin değil mi? Çok karanlıktı ama şimdi şafak söktü!”

Pencereye baktım. Haklıydı, gün doğuyordu.

“Hayır, hayır Hastings. Kafamda. Zihnimde. Gri hücrelerimde.”

Sustu ve sonra kısık bir sesle ekledi.

“Hastings, matmazel öldü.”

Birden gözlerim açıldı.

“Ne?” diye haykırdım.

“Hişt, hişt! Sakin ol. Gerçekte değil –*bien entendu*–⁽¹⁾ ama bu ayarlanabilir. Evet, yirmi dört saat için bu ayarlanabilir. Doktorla, hemşirelerle bu konuyu görüşeceğim.

Anlıyorsun değil mi Hastings. Katil başardığını düşünmeli. Dört kez denedi ve başarısızlığa uğradı. Beşincisinde başardı.

Haydi, şimdi gidip sonrasında ne olacağını görelim...

Ah, bu çok ilginç olacak.”

(1) Elbette.

18. BÖLÜM

Penceredeki Yüz

Sonraki gün olanlar konusunda kafam karmakarışık. Uyandı-
ğında ne yazık ki ateşim vardı. Sıtma olduğumdan bu yana zaman
zaman bu tür nöbetler geçiriyorum.

İşte bu yüzden o gün olup bitenler benim için bir karabasandan
farksızdı. Poirot sirkteki periyodik gösterisini yapan bir palyaço
havasında sürekli olarak odaya girip çıkıyordu.

Bana çok eğleniyormuş gibi geliyordu. Üzüntüyle kıvranan
perişan bir adam rolünü çok iyi oynadığı kesindi. Nasıl bir sonuca
ulaşmayı hedeflediğini ve o sabah gün ağarırken söylediklerini ne
derecede gerçekleştirdiğini bilemiyordum ama bunu yaptığından da
emindim.

Bu kolay olmuş olamazdı. Bu büyük ölçüde bir aldatma ve
hileyi gerektiriyordu. İngiliz karakteri genel anlamda yalana, rol
yapmaya uygun değildi ama Poirot'nun planı büyük ölçüde bunu
gerektiriyordu. Öncelikle Doktor Graham'la konuşup onu ikna et-
mesi gerekecekti. Doktoru kendi tarafına çektikten sonra da baş-
hemşireyi, hastanenin müdürünü ve hastanedeki diğer görevlileri

planın işlemlerini sağlayacak şekilde hazırlamalıydı. Bu konuda da çok zorluk yaşamış olmalıydı ama hiç kuşkusuz bu doktorun iyi niyetiyle ve çabasıyla çözülmüştü.

Sonra başmüfettişe ve polise de durumu açıklaması gerekiyordu. Bu konuda Poirot'nun bürokrasiyle başa çıkması gerektiği açıktı. İlk olarak istemeyerek de olsa Başmüfettiş Weston'u aramıştı. Müfettiş ona böyle bir sorumluluğu alamayacağını açıklamıştı. Bu yalan haberin yayılmasının sorumlusu Poirot, yalnızca Poirot olacaktı. Poirot bunu kabul etmişti. Planının işlemlerine engel olunmadığı sürece her sorumluluğu almaya hazırды.

Bütün günü dizlerimin üzerinde battaniyeyle geniş bir koltukta, yarı oturur yarı yatar vaziyette geçirdim. Poirot her iki üç saatte bir, hızla odaya dalıyor ve bana gelişmeleri rapor ediyordu.

“*Comment ça va, mon ami?*”(1) Senin için ne kadar üzüldüğümü bilemezsin. Ama belki de böylesi daha iyi. Sen benim kadar iyi rol yapamazsın. Şu anda çelenk ısmarlamaktan geliyorum –koskocaman bir çelenk muhteşem bir şey– tamamı beyaz zambaklardan oluşuyor, üzerinde de ‘*En içten üzüntü ve pişmanlık duygularıyla, Hercule Poirot*’ yazacak. Ah, ne komedi ama!”

Yeniden odadan çıkıp işe koyuldu.

Bir dahaki gelişinde verdiği bilgi ağırlıklı olarak Bayan Rice ile ilgiliydi.

“Bayan Rice ile çok dokunaklı bir konuşma yaptık,” dedi. “Siyah matem giysileri içinde çok şıktı. Zavallı arkadaşı, can yoldaşı – bu ne büyük bir trajedi! Tabii ben de onunla birlikte hüznle inleyip durdum. ‘Nick, çok canlı, hayat dolu bir kızdı,’ dedi. Onun öleceğini hiç aklına getirmemiş bile. Ona hak verdim. ‘Haklısınız, onun gibi birinin ölmesi kaderin bir oyunu işte,’ dedim. ‘Geride bunca ihtiyar

(1) Nasıl yani, sevgili dostum?

ve işe yaramaz insan dururken. Ah! Ah! Ah! İnlemeyi sürdürdüm sonrasında da.' ”

Bitkinlikle, “Bunun seni bu kadar eğlendiriyor olmasına şaşıyorum, Poirot,” dedim.

“*Du tout.*⁽¹⁾ Bu da planımın bir parçası. Bir komediyi iyi oynayabilmek için onu benimseyebilmen gerekir. Neyse, karşılıklı olarak üzüntülerimizi bildirip yakındıktan sonra asıl konuya gelebildik. Bütün gece o çikolata konusunu düşünüp uyuyamamış. ‘Bu olanaksız, kesinlikle olanaksız, aklım almıyor,’ dedi. ‘Madam,’ dedim. ‘Olanaksız değil. Size analiz raporunu gösterebilirim.’ Sonra sesi çatallaştı, titrek bir sesle, ‘Yani o çikolatada kokain olduğunu mu söylüyorsunuz?’ dedi. Onayladım. ‘Tanrım,’ dedi. ‘Yüce Tanrım. Hiç anlayamıyorum.’ ”

“Belki de doğruyu söylüyordur.”

“Tehlikede olduğunun farkında, o çok zeki bir kadın. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Evet, o tehlikede ve bunu biliyor.”

“Ama bana öyle geliyor ki bu defa da sen, başından beri belki de ilk kez onun suçlu olduğuna inanmıyorsun.”

Poirot kaşlarını çatı. Heyecanı yatışmıştı. Düşünüyordu.

“Bu söylediklerin çok anlamlı, Hastings. Evet, bana artık her nedense bazı şeyler farklıymış gibi geliyor. Bu cinayet girişimlerinde başlangıçta, hemen göze çarpanın, birtakım incelikler olduğunu düşünüyordum, değil mi? Ama şimdi hiçbir incelik filan olmadığını kanıslındayım –basit, sıradan ve kaba olaylar bunlar– bunu görüyorum. Farklı, aynı kalıba sığmıyor artık.”

Masaya oturdu.

“*Voilà* – olayları yeni baştan irdeleyelim. Üç olasılık söz konusu. Bir: Çikolataları Bayan Rice aldı ve Mösyö Lazarus hastane-

(1) Hiç.

ye götürdü. Bu durumda suçlu biri ya da *ikisi birden* olabilir. Miss Nick'in telefon ettiği iddiasına gelince, bu durumda bunun tamamen uydurma olduğu ortaya çıkıyor. Şu an için en olası çözümleme bu görünüyor.

İki: Diğer çikolata kutusu hani şu postayla gelen. Herhangi biri yollamış olabilir. Listedeki A'dan J'ye herkes. (Anımsıyorsun değil mi?) Bu durumda şüpheli sayısı bir hayli artıyor. Ama bu noktada da bir sorun var. Eğer zehirli kutu buysa, *telefon iddiasının ne anlamı var?* Neden olaylar ikinci bir kutuyla iyice içinden çıkılmaz bir hale getirilsin ki?

Üç: Bayan Rice'ın aldığı çikolatalar zehirli çikolatalarla değiştirildi. Bu durumda telefon görüşmesi iddiası anlam kazanıyor, hatta çok kumazca bir girişim olduğunu bile söyleyebiliriz. Bu durumda madam zan altında kalıyor. Suçsuzluğunu kanıtlaması gereken o olarak öne çıkıyor. Bu 3. çözümleme aslında en mantıklı olanı – ama ne yazık ki aynı zamanda da uygulanması en zor olanı. Katil kutuların tam zamanında değiştirileceğinden nasıl emin olabildi? Görevli kutuyu alıp doğruca yukarı çıkarmış, bu da bir değiştirmeyi büyük oranda olanaksız kılıyor. Hayır, bu çözümleme de anlamsız.”

“Tabii söz konusu olan Lazarus değilse,” dedim.

Poirot bana baktı.

“Ateşin var, değil mi dostum? Bunun sonucu olmalı bu.”

Başım la onayladım.

“Ateşin bazen insanın kafasının daha fazla çalışmasını sağlaması gerçekten ilginç bir durum. Sen şu anda bana çok basit bir saptamada bulundun. O kadar basit ki ben üzerinde düşünmeyi bile ihmal ettim. Ama bu olayları daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyor. Acaba Bayan Rice'ın sevgili dostu Mösyö Lazarus onu idama götürmek için elinden geleni mi yapıyor? Bu da önümüze

çok farklı, çok tuhaf olasılıklar çıkarıyor. Karmaşık... her şey çok karmaşık.”

Gözlerimi kapadım. Zekâmın takdir edilmesi hoşuma gitmişti ama artık karmaşık şeyler düşünmek istemiyordum. Uyumak istiyordum.

Poirot sanırım konuşmayı sürdürdü ama dinleyemedim onu. Sesi giderek kayboldu...

Onunla yeniden görüştüğümüzde akşam olmak üzereydi.

“Küçük planım çiçekçinin işine yaradı,” dedi. “Herkes çelenk ısmarlıyor. Mösyö Croft, Mösyö Vyse, Komutan Challenger...”

Bu son isim içimi sızlattı.

“Poirot,” dedim. “Durumu ona açıklasan iyi olur. Düşünsene zavalılık, ne denli büyük bir acı içindedir. Bunu ona yapmak doğru değil.”

“Başından beri ona karşı bir sempati duyuyorsun, Hastings.”

“O çok dürüst ve iyi bir insan. Ona her şeyi açıklamalısın.”

Poirot başını salladı.

“Hayır, *mon ami*. Kimseye ayrıcalık tanıyamam.”

“Ama herhalde onun bu işle bir ilgisi olabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Kimseye ayrıcalık tanımam.”

“Neler çektiğini düşünsene.”

“Aksine, onun için ne denli büyük bir sürpriz hazırladığımı düşünsene. Sevgilinin öldüğünü düşünüyorsun ve sonra birden onun yaşadığını öğreniyorsun. Olağanüstü bir şey bu, ne büyük bir sevinç!”

“Ne kadar dik başlısın. İnatçı şeytan – o da bu sırtı saklayabilirdi.”

“Bundan emin değilim.”

“O onurlu bir insan. Bundan eminim.”

“İşte yalnızca bu bile onun bu sırrı saklamasını güçleştiren bir faktör. Sır saklayabilmek için ustalıklı yalan söyleyebilmek gerekir, ayrıca rol yapacak yetenekte olman ve bundan zevk alman da gerekir. Komutan Challenger duygularını gizleyip rol yapabilir mi? Eğer söylediğin gibi biriyse büyük olasılıkla hayır.”

“Yani ona söylemeyeceksin, öyle mi?”

“Bir duygusallık uğruna bu küçük oyunumun tehlikeye girmesine asla izin vermeyeceğim. Bu bir ölüm kalım meselesi, *mon ami*. Ayrıca acı çekmek insanın karakterini olgunlaştırır, iyidir. Rahiplerin birçoğu bunu söyler, hatta sanırım bir piskopos da böyle söylemişti.”

Onu kararından döndürmek için başka girişimde bulunmadım. Kararlı olduğunu anlıyordum.

“Akşam yemeği için giysilerimi değiştirmeyeceğim. Yıkılmış, ihtiyar bir adam rolündeyim. Bu durumda bana düşen bunu oynamak, anlıyorsun değil mi? Özgüvenini yitirmiş, mahvolmuş biri. Başarısızlığa uğramış. Boğazından lokma geçmeyen – akşam yemeğini de yemeyecek, tabağını dokunmadan bırakacağım. Sanırım öyle olması gerekiyor. Neyse ki öngörülü davranıp pastaneden tuzlu çörekler, tatlı kurabiyeler ve çikolatalı eklerler almıştım. Odamda onları yerim artık. *Et vous?*”⁽¹⁾

Üzülerek, “Sanırım biraz daha kinin almam gerekiyor,” dedim.

“Zavallı Hastings. Sevgili dostum, biraz daha cesaret, göreceksin yarın her şey geçmiş olacak.”

“Herhalde. Bu ataklar genellikle yirmi dört saatten fazla sürmez.”

(1) Ya sen?

Odaya döndüğünü duymadım. Uyumuş olmalıyım.

Uyandığımda masanın başına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Önünde kırışıkları düzeltilmeye çalışılmış bir kâğıt vardı. Bunun onun kırıstırıp attığı o liste olduğunu anladım – A'dan J'ye isimlerin yazılı olduğu liste.

Bu dillendirilmemiş düşünceme başını sallayarak yanıt verdi.

“Evet, dostum. Farklı bir açıdan bakarak listeyi yeniden elden geçiriyorum. Buradaki insanlara ilişkin birtakım sorular hazırladım. Bunlar cinayetle doğrudan ilişkisi olmayan sorular olabilir –yalnızca şu an için yanıtını bilmediğim sorular– henüz açığa kavuşmamış, beynimde bir yanıt bulmaya çalıştığım sorular.”

“Ne durumdasın?”

“Neredeyse bitirdim. Dinlemek ister miydin? Yeterince kendini toparlayabildin mi?”

“Evet, aslına bakarsan kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

“*A la bone heure!*⁽¹⁾ Çok iyi sana okuyayım. Bunlardan bir kısmını hiç kuşkusuz çocukça bulacaksın.”

Boğazını temizledi ve okumaya başladı.

“A. Ellen: Neden evde kaldı ve havai fişekleri seyretmeye çıkmadı? (Matmazelin söylediğine göre bu alışılmadık bir durum, açıklanmalı.) Neden bir şey olacağını düşünüyor ve bundan kuşkulanıyordu? Birinin eve girmesine (Örneğin J) izin vermiş olabilir mi? Gizli bölme hakkında doğruyu mu söylüyor? Eğer böyle bir bölme varsa neden anımsamıyor? (Matmazel olmadığından emin – olsa herhalde bilirdi.) Eğer bunu uydurduysa amacı neydi? Michael Seton'ın aşk mektuplarını okumuş mudur? Yoksa

(1) Kemik saatlerce!

Matmazel Nick'in nişanı onun için gerçekten de bir sürpriz miydi?"

B. *Kocası*: Görüldüğü kadar aptal mı? Her neyse - Ellen'in bildiklerini biliyor mu, bilmiyor mu? Ruhsal anlamda sağlıklı olduğu söylenebilir mi?

C. *Çocuk*: Kan dökülmesinden hoşlanması o yaştaki çocuklara özgü doğal bir içgüdü sayılabilir mi yoksa bu şiddet eğilimi anormal bir çocuk mu? Bu anormalliği genetik olarak ailesinden geçmiş olabilir mi? Acaba hiç oyuncak tabancayla ateş etti mi?

D. *Bay Croft kim?*: Aslında nereden geliyor? Dediği gibi vasiyetnamayı postaya verdi mi? Vermediyse bundan ne çıkarı olabilir?

E. *Bayan Croft: Yukarıdakiyle aynı*. Bay ve Bayan Croft kim? Bir nedenden dolayı saklanıyor olabilirler mi – öyleyse neden? Buckley ailesiyle bir ilgileri olabilir mi?

F. *Bayan Rice*: Nick ve Michael Seton'ın nişanlandığı biliyor olabilir mi? Tahmin mi ediyordu yoksa birbirlerine yazdıkları mektupları mı okumuştı? (Eğer öyleyse Seton'ın mirasçısının Matmazel Nick olduğunu da biliyor olmalı.) Kendisinin matmazelin vasiyetnamesindeki yasal mirasçı olduğunun farkında mı? (Bence biliyor olmalı. Matmazel ona bundan bahsetmiş, zaten pek bir şey kalmayacağını da belirtmiştir.) Komutan Challenger Lazarus'un bir zamanlar Matmazel Nick'ten çok etkilenmiş olduğunu söylerken doğruyu mu söylüyordu? (Bu iki arkadaş arasında son birkaç ayda ortaya çıkan soğukluğu açıklayabilir.) Mektupta uyuşturucu sağlamasını istediği dostu kim? *Bu J olabilir mi?* Kadın bu odada neden baygınlık geçirdi? Bunun nedeni duyduğu bir şey miydi yoksa *gördüğü* bir şey mi? Telefonda kendisinden çikolata almasının istendiğini belirtirken doğruyu mu söylüyordu, yoksa bu tamamen uydurma mı? 'Diğerini anlı-

yorum – ama bunu değil?’ derken neyi kastediyordu? Eğer suçlu değilse, bildiği ve sakladığı ne?”

Poirot birden okumayı kesti.

“Madam Rice konusundaki soruların bitip tükenmediğini düşünüyor olabilirsin. Kadın baştan sona bir gizem yumağı. Ve bu da beni zorunlu olarak şu sonuca götürüyor: Ya madam gerçekten suçlu ya da *kimin* suçlu olduğunu biliyor ya da bildiğini düşünüyor. Acaba haklı mı? Biliyor mu yoksa yalnızca kuşkuluyor mu? Acaba onu nasıl konuşturabilirim?”

İç çekti.

“Neyse, sorular listeme devam edelim.

“G. Bay Lazarus: İlginç – Onunla ilgili olarak soracak neredeyse hiçbir şey yok – tabii bir şey dışında: ‘Çikolata kutularını değiştirdi mi?’ Bir de konuyla tamamen ilgisiz bir soru var: ‘Neden en fazla yirmi sterlin edecek bir resim için elli sterlin önerdi?’”

“Belki de Nick’e yaranmaya çalışıyordu,” dedim.

“Böyle yapmazdı. O bir tüccar. Hiçbir şeyi zararına satmak için almaz. İyilik yapmak istese doğrudan borç para verirdi.”

“Yine de bunun bir şekilde cinayetle bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Evet, bu doğru, haklısın, ama ben yine de nedenini bilmek isterdim. Biliyorsun, psikoloji temel ilgi alanım.”

“Neyse, H’ye geçelim.”

H. Komutan Challenger: Matmazel Nick ona neden başka biriyle nişanlandığını söyledi? Kendisini ona bunu söylemeye zorunlu

hissetmesinin nedeni neydi? Yoksa Challenger, matmazele evlenme mi teklif etti? Amcasıyla ilişkileri nasıl?”

“Amcası mı dedin Poirot?”

“Evet, doktor. Ama oldukça gizemli bir kişilik. Michael Seton’ın ölümü resmen açıklanmadan önce Deniz Kuvvetlerince biliniyor olabilir mi?”

“Nereye varmak istediğini anlayamıyorum, Poirot. Eğer Challenger daha önceden Seton’ın ölümünü öğrenmiş olsa bile bu bizi bir noktaya götürmez ki. Sevdığı kızı öldürmeye çalışması için bir neden olamaz.”

“Seninle aynı fikirdeyim. Söylediğin kesinlikle mantıklı. Ama bunlar yine de bilmem gereken şeyler. Ben hâlâ pis bir koku almak için etrafı koklayan tazı köpeğiyim.”

Poirot okumaya devam etti.

“I. Bay Vyse – Neden kuzininin Son Ev’e fanatik denecek derecede bir tutkusu olduğunu söyledi? Bunu söylemesinin nedeni ne olabilir? Vasiyetname eline geçti mi geçmedi mi? Gerçekten dürüst bir adam mı, yoksa değil mi?

Ve de J. - Eh bien, daha önce de belirttiğim gibi, tam anlamıyla bir soru işareti. Böyle biri var mı, yok mu?...

Mon Dieu dostum, ne oldu?”

O anda çılgılık atarak koltuktan fırlamıştım. Ellerim titreyerek Poirot’ya pencereyi işaret ettim.

“Bir yüz, Poirot,” diye haykırdım. “Cama dayanmış bir yüz vardı. Korkunç bir yüzdü. Şimdi kayboldu, ama onu gördüm.”

Poirot pencereyi açıp dışarı sarktı.

“Burada kimse yok,” dedi düşünceli düşünceli. “Hayal görmediğinden emin misin, Hastings?”

“Kesinlikle. Korkunç bir yüzdü.”

“Tabii ki binayı çepeçevre sarmalayan balkonlar var. Eğer ne konuştuğumuzu duymak isteyen biri varsa, buraya kolayca erişebilir. Korkunç bir yüzdü derken ne kastediyordun, Hastings?”

“Beyaz solgun, insana benzemeyen bir yüz, pörtlek sabit bakan gözler.”

“*Mon ami*, bunun nedeni ateş. Bir yüz, evet. Korkunç bir yüz, evet. Ama insana benzemeyen bir yüz, *hayır*. Senin gördüğün yalnızca cama dayanmış bir yüzdü – onu görünce yaşadığın şokla öyle sandın.”

“Korkunç bir yüzdü,” dedim ısrarla.

“Bildğin, tanıdık bir yüz değil miydi?”

“Hayır, değildi.”

“Hımm. Yine de olabilir. Bu koşullar altında öyle olsa bile tanıyabileceğinden emin değilim. Acaba... acaba, gerçekten merak ediyorum...”

Düşünceli düşünceli kâğıtlarını topladı. “Neyse, bunun da iyi bir tarafı var. Eğer cama dayanan o yüz konuşmalarımızı dinlediyse bile sonuçta matmazelin yaşadığından bahsetmedik. İstenmeyen konuşumuz ne duyduysa duydu ama en azından bunu öğrenemedi.”

“Ama yine de...” dedim. “Bu parlak fikrinin şu ana kadar pek bir başarı sağladığı söylenemez. Nick öldü ve hiçbir şaşırtıcı gelişme yaşanmadı.”

“Zaten hemen bir şey olmasını beklemiyordum, Hastings. Yirmi-dört saat, demiştim. Eğer yanılmıyorsam, yarın bazı şeyler olacaktır. Aksi durumda –eğer bir şey olmazsa– baştan sona yanıl-

miş olduğumu anlayacağım. Yarınki posta, Hastings. Tüm umutlarım yarınki postada.”

Ertesi sabah uyandığımda kendimi yorgun ve zayıf hissediyordum ama ateşim düşmüştü. Aynı zamanda acıkmıştım da. Poirot ile kaldığınız dairenin salonunda kahvaltı ettik.

“Evet?” diye sordum merakla onun postadan gelen mektupları karıştırdığını görünce. “Postadan beklediğin haber geldi mi?”

Henüz açtığı iki zarftan da fatura çıkan Poirot yanıt vermedi. Canının sıkkın olduğu, her zamanki güvenli halinin kalmadığı anlaşıyordu.

Bana gelen mektupları açtım. Birinci zarftan bir medyumun yapacağı toplantıya ilişkin bir broşür çıktı.

“Eğer hiçbir çözüm bulamazsak medyuma gidebiliriz,” dedim şakayla. “Aslına bakarsan bazen bu gibi şeyleri neden bu yoldan halletmeyi denemediklerini düşünmüşümdür. Kurbanın ruhu gelir ve katilini açıklar. Bu da bir tür kanıt olur.”

Poirot dalgın dalgın, “Bunun bize bir yararı olmaz,” dedi. “Maggie Buckley’nin kendisini kimin vurduğunu bildiğini sanmıyorum. Eğer konuşacak olsa bile bize dikkate almaya değer bir şey söyleyemezdi. *Tiens!* Bu çok saçma!”

“Ne oldu?”

“Tam sen ölülerin konuşmasından söz ederken ben bu mektubu açıyordum.”

Mektubu bana uzattı. Mektup Miss Buckley’den geliyordu ve şunlar yazılıydı:

Sevgili Mösyö Poirot,

Buraya döndüğümde zavallı kızımın St. Loo'ya vardığında bana yazdığı bu mektubu buldum. Korkarım içinde sizi ilgilendirecek bir şey yok ama yine de görmek isteyebileceğinizi düşündüm.

Nezaketiniz ve ilginiz için tekrar teşekkürler.

Saygılarımla

Jean Buckley.

Boğazıma bir şey düğümlendi sanki. Bu yaklaşan felaketinin farkında bile olmayan bir genç kızın içten, basit mektubuydu:

Sevgili Anneciğim,

Buraya sağ salım vardım. Rahat bir yolculuktu. Exeter'e kadar kompartımanda yalnızca iki kişi vardı.

Burada hava çok güzel, Nick de çok sağlıklı ve neşeli belki biraz huzursuz ama Nick'in bana neden, telgraf çektiğini hiç anlayamıyorum. Salı gelsem onun için bir şey fark etmezdi.

Şimdilik yazacak başka bir şey yok. Komşularımıza çaya gidiyoruz. Kendileri Avustralyalı ve bahçedeki kulübeyi kiralamışlar. Nick onların çok kibar ve iyi ama bir açıdan da korkunç olduklarını söylüyor. Bayan Rice ve Bay Lazarus burada kalmaya geliyorlar. Bay Lazarus antikacı. Bu mektubu şimdi hemen kapının hemen girişindeki kutuya atacağım, böylece postacıya hemen ulaşır. Yarın yine yazarım.

Seni çok seven kızın,

Maggie.

Not: Nick acilen gelmemi istemesinin bir nedeni olduğunu söylüyor. Bana çaydan sonra anlatacak. Çok gergin ve huzursuz.

“Ölünün sesi,” dedi Poirot sessizce. “Ve bize hiçbir şey söylemiyor.”

“Kapının yanındaki posta kutusu,” diye mırıldandım. “Croft’un vasiyetnameyi postaladığını söylediği yer.”

“Evet, evet, öyle demişti. Acaba? Çok merak ediyorum?”

“Mektuplarının arasında başka ilgi çekecek bir şey yok mu?”

“Hayır, Hastings, yok, çok mutsuzum. Karanlıktayım. Hâlâ karanlıktayım. Hiçbir şey anlayamıyorum.”

O anda telefon çaldı. Poirot telefonu açmaya gitti.

Bir anda yüzünün değiştiğini fark ettim. Yüz ifadesi hâlâ gergindi, sakın görünmeye çalışıyordu ama çok heyecanlandığı gözüm-den kaçmadı.

Söylediklerinden, tavırlarından konuşmanın neyle ilgili olduğunu çıkaramadım.

Sonunda, “*Très bien. Je vous remercie,*”⁽¹⁾ diyerek telefonu kapadı ve oturmakta olduğum yere geldi. Gözleri heyecanla parıldıyordu.

“*Mon ami,*” dedi. “*Sana ne demiştim?* Bir şeyler olmaya başladı işte.”

“Ne oldu?”

“Arayan Bay Charles Vyse idi. Bu sabah postadan içinde kuzini Miss Buckley’nin 25 Şubat’ta imzalamış olduğu vasiyetname bulunan bir mektup aldığını söyledi.”

“Ne, vasiyetname mi?”

“Aynen öyle.”

“Demek vasiyetname sonunda ortaya çıktı.”

“Tam zamanında, *n’ést-ce pas?*”⁽²⁾

“Sence doğruyu mu söylüyor?”

(1) Çok iyi. Bence de.

(2) Öyle değil mi?

“Yoksa vasiyetnamenin başından beri onda olduğunu mu düşünüyorum? Söylemek istediğin bu, değil mi? Evet, bütün bunlar biraz tuhaf. Ama kesin olan bir şey var. Sana Matmazel Nick’in öldüğü düşünülecek olursa bazı gelişmeler olabileceğini söylemiştim – oluyor işte.”

“Olağanüstü. Haklıymışsın. Sanırım bu Bayan Rice’ı yasal vâris yapan vasiyetname.”

“Bay Vyse vasiyetnamenin içeriğine ilişkin bir şey söylemedi. O kurallara fazlasıyla uyan bir tip. Ama ben bunun aynı vasiyetname olmaması için bir neden göremiyorum, bunda hiç kuşkum yok. Sonra tanıklar da var, Ellen Wilson ve kocası.”

“Böylece yine aynı noktaya dönmüş olduk. Frederica Rice.”

“Gizem yumağı.”

“Frederica Rice,” diye mırıldandım anlamsız bir şekilde. “Güzel bir isim.”

“Hiç kuşkusuz arkadaşlarının ona taktıkları isimden çok daha güzel. Freddie.” Poirot yüzünü buruşturdu. “*Ce n’est pas joli*⁽¹⁾ genç bir bayana göre mi?”

“Frederica isminin pek fazla kısaltılmış şekli yoktur,” dedim. “Margaret gibi değildir. Margaret’in en az yarım düzine kısaltması var; Maggie, Margot, Madge, Mag, Peggie filan.”

“Doğru. Neyse Hastings, şimdi biraz daha mutlu musun? Bir şeyler olmaya başladığı için?”

“Evet, elbette. Söyler misin bana – olmasını beklediğin *bu* muydu?”

“Hayır, tam olarak değil. Aslında kafamda tam olarak şekillendirebildiğim bir şey yok. Tek söylediğim şeydu, ortaya belirli

(1) Bu hoş değil.

bir sonuç çıkarsa bu sonuçla ilgili olgular da kendiliğinden ortaya çıkacaktır.”

“Evet,” dedim saygıyla.

Poirot düşünceliydi.

“Tam telefon çaldığı sırada sana bir şey söylüyordum, neydi bu? Ah evet, Matmazel Maggie’nin mektubu. Ona bir kez daha bakmak istiyordum. Kafama takılan bir şey var, bana tuhaf gelen bir şey.”

Mektubu koyduğum yerden alıp ona uzattım.

Poirot mektubu tekrar tekrar okudu. Bu arada ben de pencerenin kenarına gidip koydaki tekneleri seyrettim.

Birden bir çığlıkla irkildim. Başımı çevirdim. Poirot başını elleri arasına almış, büyük bir ıstırapla kıvranıyormuşçasına başını sallayıp duruyordu.

“Ah!” diye homurdandı. “Ben ne körmüşüm... ne ahmakmışım.”

“Ne oldu?”

“Karmaşık demiştin, değil mi? Karmaşık. *Mais non.*⁽¹⁾ Basit... hem de çok basitmiş. Asıl korkunç olan benim, hiçbir şey görmemem – görememem.”

“Tanrı aşkına Poirot, seni böylesine heyecanlandıran, birden kafanda çakan bu şimşek ne?”

“Bekle... bekle... konuşma. Düşüncelerimi toparlamalıyım. Bu keşfimin ışında her şeyi yeni baştan düzenlemem gerekiyor.”

Soru listesini aldı, teker teker üzerinden geçmeye başladı. Bu arada dudakları kıpırdayıp duruyordu. Bir ya da iki kez ciddiyetle başını salladı.

(1) Ama

Sonra kâğıdı bıraktı, koltuğunun arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Sonunda uyuduğunu düşündüm.

Birden iç çekerek gözlerini açtı. “Ah evet, tamam,” dedi. “Şimdi her şey yerli yerine oturuyor. Beni şaşırtan her şey. Bana doğal değilmiş gibi gelen her şey. Her şey şimdi yerli yerinde.”

“Yani, artık her şeyi bildiğini mi söylüyorsun?”

“Yaklaşık her şeyi. Önemli olan her şeyi. Bazı açılardan görüşlerimde haklıydım. Bazılarındaysa gerçeklerden gülünç denecek kadar uzak. Ama şimdi her şey aydınlandı. Bugün bir telgraf gönderip iki şey sormam gerekiyor – yanıtlarını zaten bildiğim iki şeyi. Aslında biliyorum, yanıt *burada*.” Eliyle alnına vurdu.

Merakla, “Peki sorularının yanıtını ne zaman alırsın?” diye sordum.

Ayağa fırladı.

“Dostum, matmazelin Son Ev’de bir oyun sahnelemek istediğini söylediğini anımsıyorsun, değil mi? Bu akşam Son Ev’de bir oyun sahneleyeceğiz. Ama bu oyunu sahneleyen Hercule Poirot olacak. Matmazel Nick ise yalnızca oyunun bir parçası, oyuncuların biri.” Birden sırtıttı. “Nasıl anlatayım, *bu oyunda bir de hayalet olacak*, Hastings. Evet, bir hayalet. Son Ev’de hiç hayalet görülmemiş. Ama bu gece görülecek. Hayır...” dedi soru sormaya yeltendiğini fark edince. “Daha fazlasını söylemeyeceğim. Bu gece Hastings, bu komediyi sahneleyeceğiz – ve gerçeği açığa çıkaracağız. Ama şimdi yapacak çok şey var... çok şey var.”

Hızla odadan çıktı.

19. BÖLÜM

Poirot Bir Oyun Düzenliyor

O akşam Son Ev’de tuhaf bir toplantı yapıldı.

Poirot’yu gün boyunca pek görememiştim. Akşam yemeğini de dışarıda yemiş, bana saat dokuzda Son Ev’de olmam için mesaj bırakmıştı. Altına da gece giysisi giymenin gerekmediğine ilişkin bir not düşmüştü. Bütün bunlar gülünç bir düştten farksızdı.

Oraya vardığımda doğruca yemek odasına alındım. Etrafa bakındığımda Poirot’nun listesindeki herkesin, A’dan J’ye orada olduğunu gördüm. (Tabii J yoktu, çünkü o her olasılığa karşın listeye eklenmiş bilinmeyen kişiydi.)

Hatta Bayan Croft bile tekerlekli sandalyesiyle gelmişti. Beni görünce gülümsedi ve başıyla selam verirken eliyle yaklaşmamı ısrar etti.

“Ne hoş bir sürpriz değil mi?” dedi neşeyle. “İtiraf etmeliyim ki bu benim için büyük değişiklik. Sanırım benim de zaman zaman dışarı çıkmayı denemem gerekiyor. Tamamen Bay Poirot’nun fikri bu. Gelin, yanıma oturun Yüzbaşı Hastings. İçimde bir terslik varmış gibi bir his var ama Bay Vyse gelmem için çok ısrar etti.”

“Bay Vyse mı?” diye sordum şaşkınlıkla.

Charles Vyse şöminenin yanında duruyordu. Hemen yanında duran Poirot’yla alçak bir sesle büyük bir ciddiyet içinde bir şeyler konuşuyorlardı.

Etrafıma bakındım. Evet, herkes oradaydı. Beni içeri aldıktan hemen sonra (toplantıya bir ya da iki dakika kadar gecikmişim) Ellen da kapının hemen yanındaki sandalyeye oturmuştu. Onun yanındaki sandalyede ise kocası dimdik oturuyor, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Oğulları Alfred ise ikisinin arasında huzursuzluk içinde kımıldanmaktaydı.

Geri kalanlar masanın başında toplanmışlardı. Siyah giysisiyle Frederica ve hemen yanındaki Lazarus masanın bir yanında, George Challenger ve Bay Croft diğer yanındaydılar. Bense onlardan biraz uzakta Bayan Croft’un yanında otuyordum.

Charles Vyse da son bir kez başını salladıktan sonra masanın başındaki yerini aldı. Poirot ise yavaşça Lazarus’un yanındaki sandalyeye geçti.

Poirot’nun sahneye koyduğu oyunda önemli bir rol oynamak istemediği anlaşıyordu. Toplantıyı Charles Vyse yönetecek gibiydi. Poirot’nun onun için ne gibi bir sürpriz hazırladığını çok merak ediyordum.

Genç avukat boğazını temizledikten sonra ayağa kalktı. Her zamanki gibi sakin, ciddi, ifadesiz ve duyarsızdı.

“Bu gece burada hiç alışılmadık bir toplantı düzenlemiş bulunmaktayız. Ancak içinde bulunduğumuz koşullar da normal değil, hatta tuhaf. Bunları söylerken elbette ki kuzinim Miss Buckley’nin ölümüne ilişkin koşulları kastediyorum. Kendisine otopsi yapılacak, ancak zehirlenerek öldüğü konusunda en ufak bir kuşku bulunmadığı gibi bu zehrin onu öldürmek amacıyla verildiği de kesinlik ka-

zanmıştır. Tabii bu polisi ilgilendiren bir konu, bu yüzden bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Polisin de şu koşullarda benden bu şekilde davranmamı isteyeceğinden eminim.

Normal koşullarda ölen bir kişinin vasiyetnamesi cenazesi yapıldıktan sonra açılarak okunur ama Mösyö Poirot'nun özel ricasını dikkate alarak Nick Buckley'nin vasiyetnamesini cenazesinden önce okumaya karar verdim. Şu anda, hemen burada okuyacağım. Herkesin burada bulunmasını istememizin nedeni de bu. Biraz önce de söylediğim gibi olağanüstü koşullar içinde bulunduğumuz için alışılmışın dışına çıkmamız da doğal.

Vasiyetnamenin elime geçiş şekli de aslında biraz tuhaf oldu. Geçen şubat ayında yazılmış olmasına rağmen bana postayla bu sabah ulaştı. Ancak vasiyetnamedeki elyazısının kuzinime ait olduğunda en ufak bir kuşku bulunmamaktadır. Söz konusu vasiyetname resmi bir belge niteliğinde olmamasına rağmen tanıklar huzurunda imzalanmış olması ve içeriği nedeniyle yasal geçerlilik taşımaktadır.”

Sustu ve bir kez boğazını temizledi.

Tüm gözler üzerine çevrilmişti.

Elindeki uzun zarftan bir kâğıt çıkardı. Görebildiğimiz kadarıyla bu üzerine elyazısıyla bir şeyler karalanmış Son Ev başlıklı bir kâğıttı.

Vyse, “Vasiyetname oldukça kısa ve öz,” dedikten sonra kısa bir ara verdi ve sonra okumaya başladı:

İşbu bu belge, Magdala Buckley'nin son isteği ve vasiyetnamesidir. Tüm cenaze masraflarımın malvarlığımdan ödemesi ve vasiyetname koşullarının yerine getirilmesiyle kuzenim Charles Vyse'ı görevlendiriyorum. Ve sahip olduğum her şeyi,

babam Philip Buckley'ye olan, bedelini asla ödeyemeyeceğim hizmetlerinden dolayı derin bir minnettarlık duyduğum Mildred Croft'a bırakıyorum.

İmza – Magdala Buckley

Tanıklar – Ellen Wilson, William Wilson.

Afallamıştım. Sanırım herkes büyük bir şaşkınlık içindeydi. Yalnızca Bayan Croft sakin sakin anladığını belirtir şekilde başını sallıyordu.

“Bu doğru,” dedi yavaşça. “Aslında bundan bahsetmeyi hiç istemezdim. Philip Buckley Avustralya'daydı ve eğer ben olmasaydım... neyse, bu konuya girmek istemiyorum. Bu bir sır ve sır olarak da kalmalı. Ama o biliyordu. Nick'ten söz ediyorum. Babası anlatmış olmalı. Buraya gelmemizin nedeni burayı görmek istememizdi. Philip Buckley Son Ev'den o kadar çok bahsetmişti ki burayı çok merak ediyordum. Zavallı kızcağız, bu konudan haberdardı ve bizim için ne yapacağını bilemedi. Buraya gelip onunla yaşamamızı istedi. Ama bunu yapamazdık. Bunun üzerine kulübe yerleşmemizi istedi – hem de bizden kira bile almadan. Tabii dedikoduları önlemek için bunu reddedip ödemek istedik ama her defasında bize iade etti. Şimdi de bu! Eğer bu dünyada gönül borcu ve minnet duygusu kalmadı diyen olursa onlara ne kadar yanıldıklarını söyleyeceğim. Görsünler olduğunun kanıtını!”

Odaya şaşkınlıktan kaynaklanan derin bir sessizlik hâkimdi. Poirot, Vyse'a baktı.

“Bunun hakkında bir fikriniz var mı?”

Genç adam başını salladı.

“Philip Buckley'nin Avustralya'da bulunduğunu biliyorum. Ama orada bir skandala karıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.”

Soran, hatta suçlayan bakışlarla Bayan Croft'a baktı.

Bayan Croft başını salladı.

"Benden bir tek kelime bile öğrenemezsiniz. Şimdiye kadar bu konuda hiç kimseye bir şey söylemedim ve söylemeyeceğim de. Bu sır benimle mezara gidecek."

Vyse bir şey söylemedi. Oturmuş, sakın sakın kalemiyle masaya vuruyordu.

Poirot öne doğru eğilerek, "Sanırım Mösyö Vyse," dedi. "En yakın akraba olmanız nedeniyle bu vasiyetnameye itiraz etme hakkınız var? Vasiyetname kaleme alındığı sırada olmasa da şu an için çok büyük bir servet söz konusu."

Vyse onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Bu kesinlikle geçerli, yasal bir vasiyetname. Kuzinim servetini kime isterse ona bırakabilir. Bu onun kararı ve asla itiraz edecek değilim."

"Siz dürüst bir insansınız," dedi Bayan Croft onu takdir ederek."Ve bundan zararlı da çıkmayacaksınız."

Vyse bu iyi niyetle söylenen ancak utandırıcı sözcükler karşısında hafifçe irkildi.

Bay Croft sesinde gizlemeyi başaramadığı bir sevinçle, "Ne güzel bir sürpriz *bu*, değil mi" dedi. "Nick *bana* bundan hiç söz etmemişti."

Bayan Croft mendiliyle gözlerini silerken mırıldandı.

"Zavallı tatlı kız! Onun göklerden aşağı bakıp bizi görmesini isterdim. Kim bilir belki de görüyordur."

Poirot, "Belki de," dedi.

O an aklına bir fikir gelmiş gibi doğruldu.

"Bir fikrim var. *Ruh çağırma seansı* yapalım mı?"

Bayan Croft şaşkınlıkla irkilerek, "Seans mı?" diye sordu. "Ama..."

"Evet, evet, bu çok ilginç olabilir. Hastings bu konuda çok iyidir, bir medyum olarak duyarlılığı bir hayli fazladır. (Neden sanki bu işi benim üstüme yıkıyor ki, diye düşündüm.) Diğer dünyadan haber almak için bulunmaz bir fırsat! Bence koşullar çok uygun. Sen de aynı şeyi hissediyorsun, değil mi Hastings?"

"Evet," dedim zorunlu olarak oyunbozanlık etmemiş olmak için.

"Güzel. Bunu biliyordum. Haydi, çabuk, ışıklar."

Poirot kaşla göz arasında ayağa kalkarak ışıkları söndürdü. İtiraz etme fırsatı bile bulamadan herkes kendini ister istemez bir ruh çağırma seansının içinde buldu. Aslına bakılırsa bence daha hiçbir vasiyetnameden doğan şaşkınlığını bile atlatabilmiş değildi.

Oda tam anlamıyla karanlık değildi. Perdeler kapatılmamıştı ve hava çok sıcak olduğu için pencereler açıldı ve bu pencerelerden içeri zayıf da olsa bir ışık süzülüyordu. Bir iki dakika kadar sessizce oturup bekledikten sonra gözlerim odadaki eşyaları ayırt etmeye başladı. İçimden bana ne yapacağımı söylemediği için Poirot'ya küfürler yağıdırıyor, ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum.

Yine de gözlerimi kapayıp hızlı hızlı, aralıklarla soluk almaya başladım.

Poirot neden sonra ayağa kalkarak parmak ucunda sandalyemin yanına geldi ve parmağının ucuyla bana dokundu. Sonra yerine döndü ve mırıldandı.

"Evet, transa geçmiş bile. Birazdan bir şeyler olmaya başlar."

Karanlıkta kıpırdamadan oturup beklemek, ister istemez insanın içinde anlaşılmaz bir korkunun uyanmasına neden oluyordu. Sinirlerimin iyice gerilmiş olduğunu hissediyordum. Diğerlerinin de

farklı durumda olmadıklarından emindim. Yine de benim hiç de-
ğilse olan bitene ilişkin bir fikrim vardı, bunun bir oyun olduğunu
biliyordum. Diğerleri ise bunu bile bilmiyorlardı.

Buna rağmen yemek odasının kapısının ağır ağır açıldığını gör-
düğümde yüreğim ağzıma geldi.

Kapı öylesine sessiz ve ağır ağır açıldı ki (yağlanmış olmalıydı)
görüntü gerçekten dehşet vericiydi. Sonra kapı bir iki dakika kadar
açık durdu. Ve kapıdan içeri buz gibi esen bir rüzgâr doldu. Sanırım
bu kasten açık bırakılmış pencere ile kapının arasındaki hava cere-
yanıydı, ama o anda herkese ancak korku romanlarında rastlanılan
hayaletle birlikte esen o dondurucu hava akımı gibi geldi.

Ve sonra birden onu gördük. Kapını eşliğinde beyazlara bürün-
müş bir hayalet – Nick Buckley.

Ağır ağır sessizce ilerledi – karanlıklar içinde süzülürken ger-
çekten doğüstü bir yaratığa benziyordu...

Dünyanın gerçekten çok büyük bir artistten mahrum kaldığını
düşünüyordum. Nick, Son Ev’de bir piyes sahnelemek ve bunda
oynamak istemişti. İşte şimdi oynuyordu ve onun da bundan ölesiye
zevk aldığını anlıyordum. Gerçekten kusursuzdu.

Adeta uçarcasına odanın ortasına kadar geldi ve sessizlik bo-
zuldu.

Yanımdaki tekerlekli sandalyeden acı bir inilti duyuldu. Bay
Croft’tan gargara yapıyormuş gibi bir ses geldi. Challenger’dan ok-
kalı bir küfür. Sanırım Charles Vyse irkilerek koltuğunun arkasına
doğru büzüldü. Lazarus öne eğildi. Frederica ise ne bir ses çıkardı
ne de kımıldadı.

Sonra bir çığlık duyuldu. Ellen sandalyesinden ayağa fırladı.

“Bu o,” diye haykırdı. “Geri döndü. Yürüyor. Öldürülenlerin
yerlerinde rahat edemedikleri, kalkıp yürüdükleri söylenir. Yürüyor
işte! Bu o. Matmazel Nick!”

Ve o anda bir tıkırtının ardından ışıklar yandı.

Poirot elektrik düğmesinin yanında duruyordu. Yüzünde başarılı yönetmenlere özgü bir gülümseme vardı. Nick ise sırtında beyaz bir çarşaf ile odanın ortasında duruyordu.

İlk konuşan Frederica oldu. Titrek elini arkadaşını yoklamak istercesine ileri doğru uzattı ve hafifçe elledi.

“Nick...” dedi. “Nick... sen *gerçeksin*.”

Sesi fısıltıdan farksızdı.

“Evet,” dedi Nick. “Gerçeğim. Capcanlıyım. Babam için yaptıklarına çok teşekkür ederim, Bayan Croft. Ama korkarım şimdilik bu vasiyetnameden bir çıkar sağlamanız mümkün olamayacak.”

“Tanrım!” diye yutkundu Bayan Croft. “Tanrım, yüce Tanrım!” Koltuğunda huzursuzluk içinde kıpırdandı. “Beni götür. Götür buradan. Bütün bunlar şakaydı, tatlım, yalnızca şaka, hepsi bu. İnan öyle.”

Nick gülümsedi.

“Tuhaf bir şaka.”

Kapı yeniden açıldı ve içeri benim bile duyamayacağım kadar sessizce bir adam girdi. Bunun Japp olduğunu görünce şaşırdım. Sanki bir şeyi onaylarcasına bir baş işaretiyle Poirot’yu selamladı. Sonra birden gözleri parlayarak tekerlekli sandalyesinde kıvranan kadına doğru ilerledi.

“Merhabaa,” dedi. “Bak şuna kim buradaymış? Eski dostum! Milly Merton. Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Yine o eski oyunlarından birini mi tezgâhlıyorsun?”

Sonra Bayan Croft’un tiz bir sesle bağırıp çağırmasına aldırmayarak topluluğa döndü.

“Milly Merton, dünyaya gelen en akıllı dolandırıcılardan biridir. Son eyleminde arkadaşlarıyla polisten kaçarken bir araba kaza-

sı geçirdiğini duymuştuk. Doğruymuş. Ama tekerlekli sandalyeye bağımlı olacak şekilde belkemiğinden sakatlanmak bile Milly'yi sahtekârlıktan alıkoyamamış. Çok iyi bir artist, değil mi?"

Vyse şaşkınlıkla, "O vasiyetname sahte miydi?" diye sordu.

Nick sitemle, "Tabii ki sahteydi," dedi. O kadar aptal bir vasiyetname hazırlamış olduğuma nasıl inanabilirsin? Ben vasiyetnamemde Son Ev'i sana, geri kalan her şeyimi de Frederica'ya bırakmıştım."

Konuşurken ilerleyerek arkadaşının yanında durdu.

Ve işte tam o anda *olan oldu*.

Pencerede bir kıvılcım belirdi, bir kurşun vızıltısı duyuldu. Sonra bir tane daha... ve bir inilti. Ardından da dışarıda yere yığılan birinin sesi...

Frederica ayağa fırladı, kolundan aşağı ince bir kan şeridi sızıyordu...

20. BÖLÜM

–J–

Bütün bunlar o kadar ani oldu ki bir an kimse ne olduğunu anlayamadı.

Sonra Poirot heyecanla bağırarak açık pencereye koştu. Onu Challenger izledi.

Birkaç dakika sonra geri döndüklerinde hareketsiz bir adamın bedenini taşıyorlardı. Adamı dikkatle deri kanepeye yatırdılar. O anda adamın yüzünü gördüm ve kendimi tutamayarak bir çığlık attım.

“O yüz – penceredeki yüz!”

Bu bir gece önce pencereden bizi izlediğini gördüğüm yüzdü. Onu hemen tanımıştım. Ve de aynı zamanda Poirot’nun abartıyorsa dediğinde ne kadar haklı olduğunu, adamın hiç de doğaüstü bir yaratık gibi görünmediğini anladım.

Yine de yüzünde benim ilk andaki kanımı doğrulayacak bir tuhafılık vardı. Ruhsuz, insanlıktan çıkmış bir insanın yüzüydü bu.

Solgun, zayıf, perişan –maskeden farksız bir yüz– sanki canlılığı uzun zamandır kaybolup gitmiş gibi...

Ve bu yüzün yanağından aşağı kan süzülüyordu.

Frederica ağır ağır ilerledi ve kanepenin yanında durdu.

Poirot onun daha fazla yaklaşmasını önledi.

“Yaralanmışsınız, madam.”

Kadın başını salladı.

“Kurşun omzumu sıyırdı, hepsi bu.”

Poirot’yu eliyle hafifçe yana iterek adamın üzerine eğildi.

Adamın gözleri açıldı ve kendine bakan yüzü gördü.

Kin dolu bir homurdanmayla, “Umarım bu kez başarmışımdır,” dedi. Sonra birden sesi değişti, küçük bir çocuk sesine dönüştü. “Ah Freddie, ah Freddie, bunu yapmak istemiyordum. Sana zarar vermek istemiyordum. Bana karşı her zaman o kadar iyi oldun ki...”

“Tamam, tamam, sorun yok...”

Frederica onun yanına diz çöktü.

“Hiç istemedim sana...”

Adamın başı düştü. Cümlesini asla tamamlayamadı.

Frederica, Poirot’ya baktı.

“Evet, madam, o öldü.”

Genç kadın ağır ağır doğruldu. Gözlerini hâlâ adamdan ayıramıyordu. Yavaşça elini alnına götürdü, üzgün görünüyordu. Sonra iç çekerek bize döndü.

“O benim kocamdı,” dedi yavaşça.

“J” diye mırıldandım.

Poirot bunu duyarak hemen başıyla onayladı.

“Evet. Bir J olduğunu hissediyordum. Olmalıydı. Başından beri aynı şeyi söylüyordum, değil mi?”

Frederica yeniden, “O benim kocamdı,” dedi. Sesi anlatılamayacak kadar bitkindi. Lazarus’un ona doğru çektiği sandalyeye çöktü. “Artık size her şeyi anlatabilirim...”

O kesinlikle ahlaksızın, alçağın tekiydi. Uyuşturucu bağımlı-sıydı. Beni de uyuşturucu kullanmaya zorladı. Ondan ayrıldığım-

dan beri bu kötü alışkanlıkla mücadele etmeye çalışıyorum. Sanırım sonunda, neredeyse başardım. Ama bu çok zor. Anlatılmayacak kadar zor. Hiç kimse ne kadar zor olduğunu bilemez.

Ondan kaçmayı asla başaramadım. Sürekli bir şekilde beni buldu, karşıma çıktı ve tehditle para istedi. Bir çeşit şantaj. Ona para vermediğim takdirde kendisini vuracağını, benim de vicdan azabından kurtulamayacağımı söylüyordu. Hep tehdit etti beni. Sonra tehditler bana yöneldi, *beni* vuracağını söylemeye başladı. O ne yaptığını bilmiyordu, yaptıklarından sorumlu tutulamazdı. Delirmişti, çıldırmıştı...

Sanırım Maggie Buckley'yi vuran da oydu. Tabii ki aslında vurmak istediği o değildi. Onun ben olduğumu sanmış olmalı.

Sanırım size bütün bunları en başında anlatmalıydım. Ama *emin* değildim. Nick'in geçirdiği o tuhaf kazalar – nedense onların arkasında onun olmayabileceği gibi bir hisse kapıldım. Tamamen başka biri de yapmış olabilirdi.

Ama sonra, bir gün Mösyö Poirot'nun masasının üzerindeki yırtık bir kâğıt parçasında onun elyazısını gördüm. Bana gönderdiği bir mektuptan bir parçaydı bu. Ve Mösyö Poirot'nun onun izinde olduğunu anladım.

O zamandan beri onun ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu hissediyordum...

Ama çikolata konusunu asla anlayamıyorum. *Nick'i* zehirlemek istemiş olamaz. Ayrıca bunu yapması için bir nedeni de *olamazdı*. Ayrıca nasıl yapmış olabileceğini de ne kadar düşünsem bulamıyorum. Bilemiyorum, hiçbir şey bilemiyorum. Şaşkınım."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra yeniden açtı ve iç acıtan bir sesle mırıldandı.

"Hepsi bu..."

21. BÖLÜM

K Diye Biri

Lazarus hemen onun yanına gitti.

“Hayatım.”

Poirot büfeye gitti, bir kadehe biraz şarap doldurarak genç kadına getirdi ve o içip bitirene dek yanı başında bekledi.

Frederica kadehi geri uzatırken hafifçe gülümsedi.

“Şimdi iyiyim,” dedi. “Kendimi toparladım. Şimdi ne yapmamız gerekiyor ?...”

Müfettiş Japp başını salladı.

“Ben tatildeyim, Bayan Rice. Yalnızca eski bir dostuma yardımcı oldum, hepsi bu. Olay St. Loo polisinin sorumluluğunda.”

Frederica, Poirot’ya baktı.

“Peki ya Mösyö Poirot, o St. Loo polisinin başında mı?”

“Ah! *quelle idée, madam!*⁽¹⁾ Ben daha çok alçakgönüllü bir danışmanım.”

(1) Bir fikir madam!

Nick, "Mösyö Poirot," dedi. "Bu işi örtbas edemez miyiz?"

"Öyle olmasını istersiniz, değil mi matmazel."

"Evet. Ne de olsa bu konu en çok beni ilgilendiriyor. Artık bana saldıracak biri de kalmadığına göre..."

"Evet, bu doğru. Artık size yönelik herhangi bir saldırı olmayacak, ama..."

"Maggie'yi düşünüyorsunuz. Ama Mösyö Poirot hiçbir şey Maggie'yi geri getiremez. Eğer bütün bunlar açıklanır ve de basına sızarsa Frederica'yı çok büyük acılar çekmeye mahkûm etmiş olursunuz ki o bunu asla hak etmiyor."

"Hak etmediğini mi söylediniz?"

"Elbette öyle. Size en başında kocasının alçağın teki olduğunu söylemiştim. Bu akşam kendi gözlerinizle gördünüz onun ne olduğunu. Neyse ki öldü. Her şey sona erdi. Bırakın polis Maggie'yi vuran kişiyi aramaya devam etsin. Nasıl olsa bulamayacaklar –bırakın öyle de kalsın."

"Demek istediğiniz şu mu matmazel? *Her şeyin örtbas edilmesi.*"

"Evet, lütfen. Oh! *Lütfen.* Lütfen, Mösyö Poirot."

Poirot ağır ağır etrafına bakındı.

"Ya sizler ne dersiniz?"

Herkes sırayla fikrini açıkladı.

Poirot bana baktığında, "Evet, aynı fikirdeyim," dedim.

Lazarus, "Ben de," dedi.

Challenger, "En iyisi bu," dedi.

Croft kararlılıkla, "En iyisi bu gece bu odada geçen her şeyin üzerine sünger çekilmesi," dedi.

Japp söze karışarak, "Sen elbette öyle dersin," diye homurdandı.

Bayan Croft, Nick'e baktı, burnunu çekerek, "Bana karşı acımasız olma, tatlım," dedi. Nick onu sitemli bakışlarla süzdü ama yanıt vermedi.

"Ellen?"

"Ben ve William bir şey söylemek istemiyoruz, efendim. Ne kadar az konuşulursa o kadar iyi."

"Ya siz Bay Vyse?"

"Bu örtbas edilecek bir şey değil, gerçekler yetkililere açıklanmalıdır."

Nick hışımla bağırdı.

"Charles!"

"Özür dilerim, hayatım. Ben konuya yasal açıdan yaklaşıyorum."

Poirot birden bir kahkaha attı.

"Demek yediye karşı bir. Sevgili Japp da çekimser."

Japp sırtıarak, "Ben tatildeyim," dedi. "Beni saymayın."

"Yediye karşı bir. Yalnızca Bay Vyse itiraz ediyor – o kanundan ve düzenden yana. Bay Vyse, siz gerçekten kişiliği oturmuş, karakter sahibi bir insansınız."

Vyse omuz silkti.

"Durum açık. Yapılacak tek bir şey var."

"Evet, siz dürüst bir adamsınız. *Eh bien* – bu konuda ben de kendimi azınlığın yanında görüyorum. *Ben de gerçekten, doğrudan yanayım.*"

Nick, "Mösyö Poirot!" diye haykırdı.

"Matmazel beni bu işe siz bulaştırdınız. Bu olayla sizin isteği-niz üzerine ilgilenmeye başladım. Şu an artık beni susturmanız için

çok geç.” O çok iyi bildiğim davranışıyla, tehditkâr bir havada işa-retparmağını sallayarak ekledi. “Oturun –hepiniz oturun lütfen– size gerçeği anlatacağım.”

Onun otoriter tavrı karşısında sessizce, uysal uysal söz dinleyip oturduk ve bakışlarımızı ona yönelttik.

“*Ecoutez!*”⁽¹⁾ Burada elimde bu cinayet olayına karışanların bir listesi var. Kişileri A, dan J’ye alfabenin harfleriyle tanımladım. Listemdeki J bilinmeyen kişiydi: Bu cinayetle bağlantılı kişilerden biriyle ilişkisi olan bilinmeyen biri. Bu geceye kadar J’nin kim olduğunu bilmiyordum, ama *böyle biri olduğunu biliyordum*. Bu geceki olaylar haklı olduğumu ortaya çıkardı.

Ama dün, birden çok büyük ve elim bir hata yaptığımı fark ettim. Listemde eksik vardı. Ve listeme bir harf daha ekledim. K harfini.”

Vyse bıyık altından gülererek, “Bilinmeyen biri daha mı?” diye sordu.

“Tam olarak değil. J harfini bilinmeyen biri için simge olarak yerleştirmiştim o listeye. Bilinmeyen başka biri daha olsa da büyük olasılıkla onu da J. olarak tanımlayacaktım. K tamamen farklı bir anlam ve önem taşıyan bir simge. Bu simge *aslında ilk listede bulunması gereken, ama atlanılan* birini temsil ediyor.”

Frederica’ya doğru eğildi.

“İçiniz rahat etsin madam. *Kocasınız katil değildi*. Matmazel Maggie’yi vuran K’ydi.” Frederica donup kaldı.

“İyi de K kim?”

Poirot, Japp’a dönüp başını salladı.

(1) Dinleyin!

Japp ileri doğru bir adım atarak mahkemede tanık olarak ifade verdiği günlerdeki kendinden emin havada konuşmaya başladı.

“Aldığım bilgilere dayanarak, bu akşam erken saatlerde, Mösyö Poirot tarafından gizlice alındığım bu evde saklandım. Salondaki perdelerin arkasındaydım. Herkes buraya toplandıktan sonra genç bir bayan salona gelerek ışığı açtı. Şöminenin yanına giderek şöminenin panelini hareketlendiren bir mekanizmaya bastı ve açılan gizli bölmeden bir tabanca aldı. Sonra elinde bu tabancayla odadan çıktı. Onun peşinden gittim ve salonun kapısını aralayarak onun daha sonra yaptıklarını izleme olanağı buldum. Gelen konukların palto ve pelerinleri antreye bırakılmıştı. Bu genç bayan tabancayı mendiliyle özenle temizleyerek sildi ve Bayan Rice’a ait olan gri pelerinin cebine koydu...”

Nick birden hışımla haykırdı.

“Hayır, bu yalan, tek kelimesi bile doğru değil.”

Poirot eliyle onu işaret etti.

“Voilà! İşte karşınızda K! Kuzini *Maggie Buckley’yi tabanca-sıyla vurup öldüren Matmazel Nick’ti.*”

Nick, “Çıldırдың mı siz?” diye feryadı sürdürdü. “Neden Maggie’yi öldüreyim ki?”

“Michael Seton’dan ona kalan paraya sahip olabilmek için. Onun da adı Magdala Buckle’ydi ve Michael Seton’la nişanlı olan siz değildiniz, oydu.”

“Siz... siz...”

Feryadı kesti, titremekten konuşamıyordu. Poirot, Japp’a döndü.

“Polisi aradınız mı?”

“Evet, antrede bekliyorlar. Tutuklama emri de hazır.”

“Hepiniz çıldırmışsınız,” diye bağırdı Nick yeniden. “Çıldırmışsınız.” Frederica’nın yanına gitti. “Freddie, bana saatini senden bir anı olarak verir misin lütfen?”

Frederica ağır ağır kolundaki saati çıkararak Nick’e uzattı.

“Teşekkürler. Ve artık sanırım bu saçma komediye bir nokta koymanın zamanı geldi.”

“Evet, matmazel, sizin planladığınız ve Son Ev’de sahneye koyduğunuz komediye. Ne var ki matmazel, bu oyunda başrolü Hercule Poirot’ya vermeyecektiniz. Sizin yanlısınız buydu – bağışlanamayacak bir yanlış!”

22. BÖLÜM

Öykünün Sonu

“Açıklamamı istersiniz, değil mi?”

Poirot etrafına çok iyi bildiğim o sözde alçakgönüllülükle bakıp, mutlulukla gülümsedi.

Salona geçmiştik. Sayımız azalmıştı. Hizmetli kadrosu saygılı bir şekilde çekilmiş, Croft’lar ise polis eşliğinde götürülmüşlerdi. Yalnızca Frederica, Lazarus, Challenger, Vyse ve ben kalmıştık.

“*Eh bien*, itiraf etmeliyim ki aptal yerine kondum, kesinlikle ve tartışılmayacak bir şekilde aptallık ettiğimi kandırıldığımı belirtmeliyim. Küçük Nick, sizin deyişinizle, beni tam anlamıyla parmağında oynattı. Ah! Madam, arkadaşınızın akıllı, küçük bir yalancı olduğunu söylediğinizde ne kadar haklıymışsınız!”

Frederica her zamanki sakinliğiyle, “Nick her zaman yalan söylerdi,” dedi. “Onun başına gelen kazalara da mucize eseri kurtulduğuna inanmamamın nedeni buydu.”

“Ama ben –Hercule Poirot denilen bu aptal– inandım.”

“Onlar gerçekte olmamış mı?” diye sordum. Hâlâ kafam kararmakarıyordu.

“Hepsi uydurmaydı, bizde istenilen izlemi yaratacak şekilde çok akıllıca uydurulmuşlardı.”

“Ne gibi?”

“Matmazel Nick’in yaşamının tehlikede olduğuna inanmamız isteniyordu. En iyisi bunun daha öncesinden, en başından başlamak. Size öyküyü topladığım şekliyle anlatacağım, benim öğrendiğim şekilde kopuk, anlamsız parçalar halinde değil.”

“Her şeyin başlangıcınca Nick Buckley var elbette: genç, güzel, pervasız, kural tanımayan, hırslı, tutkulu ve evine fanatik denecek derecede tutkuyla bağlı bir genç kız.”

Charles Vyse başını sallayarak onayladı.

“Size bunu söylemiştim.”

“Ve haklıydınız da. Matmazel Nick Son Ev’i seviyordu. Ama parası yoktu. Ev ipotekliydi. Para istiyordu –paraya çok ama çok ihtiyacı vardı– ama bulamıyordu. Sonra Le Touquet’te Michael Seton ile tanıştı, genç adam ondan etkilendi. Nick onun amcasının tek vârisi olduğunu ve amcasının milyonları olduğunu biliyordu. Şansım dönmeye başladı, diye düşündü. Ama genç adam ondan o kadar da etkilenmemiş, ona âşık olmamıştı. Yalnızca onunla güzel zaman geçirdiklerini düşünüyordu. Hepsi bu kadardı işte. Scarborough’ta buluştular, Seton onu uçağıyla gezdirdi ve sonra asıl felaket oldu. Seton orada Maggie ile tanıştı ve ona ilk görüşte âşık oldu.

Matmazel Nick çok şaşırmıştı, buna bir türlü akıl erdiremiyor-du. Güzel bile bulmadığı kuzini Maggie... Olacak şey miydi bu? Ama Seton ‘farklıydı.’ Gözü Maggie’den başkasını görmüyordu artık. Onun için yeryüzündeki tek kız oydu. Gizlice nişanlandılar. Bunu yalnızca bir tek kişi biliyordu. Bu kişi Matmazel Nick’ti. Zavallı Maggie, sanırım aşkını konuşabileceği en azından bir yakını

olduğu için mutluydu. Hiç kuşkusuz kuzinine nişanlısının yazdığı mektuplardan da bahsetmişti, hatta bazı kısımlarını okumuştı bile. İşte matmazel de böylece Seton'ın vasiyetnamesini öğrendi. Eminim ilk duyduğunda bunu önemsememişti bile. Ama aklına takılıp kalmıştı işte.

Sonra bunu Sir Matthew Seton'ın ani ve beklenmedik ölümü ve hemen ardından da Michael Seton'ın kayıp olduğu haberleri izledi. İşte o zaman Matmazel Nick'in aklına şeytanca bir fikir geldi ve bu korkunç planını yaptı. Seton onun adının da Magdala olduğunu bilmiyordu. Onu yalnızca Nick olarak tanıyordu. Seton'ın vasiyetnamesi öyle ayrıntılı, resmi bir şey değildi. Yalnızca bir isim geçiyordu, hepsi bu. Zaten tüm dünyanın gözünde Seton onun erkek arkadaşıydı. Kuziniyle adlarının *aynı* olması hoş bir rastlantıydı. Eğer Seton'la nişanlanmış olduğunu iddia ederse hiç kimse şaşır-mayacaktı. *Ama bunun için Maggie' nin başarılı bir şekilde ortadan kaldırılması gerekiyordu.*

Zaman dardı. Hemen Maggie'yi birkaç gün kalması için Son Ev'e çağırdı. Bu arada sözde ölümcül kazalar geçirip ölümün eşiğinden döndü. Kordonunu kestiği tablo. Arabasının özellikle bozduğu frenleri. Yüksekten yuvarlanan kaya – sanırım bu doğal bir olaydı, Nick'in yaptığı yalnızca o sırada aşağıdaki patikada olduğunu uydurmaktı.

Ve sonra gazetede *benim* adımı gördü. (Sana herkesin Hercule Poirot'yu tanıdığını söylemiştim, değil mi Hastings!) Ve *beni* kendisine suç ortağı yapma cüretini gösterdi. Ayağımın dibine düşen şapkadaki kurşun deliği! Ah, çok güzel bir komedydi bu! Ve ben istemeden bunun bir parçası oldum. Oyuna geldim. Kızın yaşamının gerçekten tehlikede olduğuna inandım. *Bon!* Bu arada matmazel de

kendisine çok önemli bir tanık sağlamış oldu. Yanında kalmak üzere bir yakınına çağırmasını istemekle de ona beklediği fırsatı vermiş oldum.

O da bu fırsatı kullandı ve hemen Maggie'ye bir gün önce gelmesi için telgraf çekti.

Aslında cinayet çok basitti. Akşam yemeği sofrasında bizi yalnız bırakıp radyoda Seton'ın ölümünün resmen kabul edildiğini duyar duymaz planını yürürlüğe koydu. Bu arada Seton'ın Maggie'ye yazdığı mektupları seçmek ve içlerinden işine yarayacakları almak için de fazlasıyla zamanı oldu. Bunları kendi odasına götürdü. Sonra Maggie ile havai fişek gösterisinden ayrılıp eve döndü. Kuzinine şalını almasını söyledi. Sessizce arkasından giderek onu vurdu. Hemen eve döndü, tabancayı gizli bölmeye sakladı. (Bu arada böyle bir yer olduğunu kimsenin bilmediğini düşünüyordu.) Sonra yukarı koştu. Orada olayların gelişimini bekledi. Aşağıdan sesler, haykırışlar gelinceye kadar orada kaldı. Artık ceset bulunmuştu. Sıra yine ondaydı.

Hemen aşağı koştu ve salonun penceresinden dışarı çıktı.

Ve rolünü çok iyi oynadı. Olağanüstüydü! Evet, Nick muhteşem bir drama sergiledi o anda. Hizmetkâr Ellen buranın uğursuz bir ev olduğunu söylüyordu. Bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Matmazel Nick'e de bu fikri veren bu ev olmuştur."

Frederica, "Peki ya zehirli çikolatalar?" diye sordu.

"Hepsi aynı planın parçalarıydı. Maggie'nin öldürülmesinin ardından Nick yine saldırıya uğradığı takdirde kimse Maggie'nin yanlışlıkla öldürüldüğünden, asıl kurbanın Matmazel Nick olduğundan kuşku duymayacaktı.

Bunun için uygun zamanın geldiğine inandığında Madam Rice'a telefon ederek bir kutu çikolata istedi."

“Yani telefondaki onun sesi miydi?”

“Elbette! Çoğu zaman en basit açıklama en doğru olandır. *N'est ce pas?*”(1) Sesini değiştirmişti, hepsi bu. Böylece bu konu size sorulduğunda kuşkuya düşecektiniz. Sonra kutu hastaneye ulaştı – yine çok basit. Kutudaki üç çikolatanın içini kokainle doldurdu. Yanında kokain vardı, her olasılığa karşın yanına almış ve ustaca saklamıştı. Sonrasında Nick bu çikolatalardan birini yedi – ama pek fazla değil. Ne kadar kokain alabileceğini de semptomları abartmasını da çok iyi biliyordu.

“Sonra o kart – benim kartvizitim! Ah! Sapristi, bu ne cüret! Kart benim kartımdı – çiçeklerle yolladığım kart. Ne kadar basit, değil mi? Aslında bunu en başında düşünmem gerekirdi...”

Kısa bir aranın ardından Frederica, “Peki, tabancayı niçin benim paltomun cebine koydu?” diye sordu.

“Bunu soracağınızı biliyordum, madam. Er geç aklınıza takılacaktı. Söyleyin bana Matmazel Nick’in artık sizi sevmediğini fark etmiş miydiniz? Hatta sizden nefret ettiğini?”

“Bunu söylemek zor,” dedi Frederica ağır ağır. “O kadar içtenlikten uzak bir yaşantımız var ki. Beni sevdiğini söylüyordu.”

“Ve siz, Mösyö Lazarus, lütfen doğruyu söyleyin, sözde alçakgönüllülüğün zamanı değil... Matmazel Nick ile aranızda bir şey var mıydı?”

“Hayır.” Lazarus başını salladı. “Bir ara Nick’in bana çok çekici geldiğini itiraf etmeliyim. Ama sonra, nedenini bilmiyorum, ondan uzaklaştım.”

Poirot bilgiç bilgiç başını sallayarak, “Ah!” dedi. “Demek asıl sorun buydu. Başlangıçta Nick erkeklere çekici geliyor, ama sonra bu kişiler birden ondan ‘uzaklaşıyorlardı.’ Siz de ona daha fazla âşık

(1) Değil mi?

olup bağlanacağınız yerde onun en yakın arkadaşına âşık oldunuz. Bu yüzden de Matmazel Nick, madamdan nefret etmeye başladı, çünkü artık onun arkasında zengin bir erkek arkadaş vardı. Matmazel Nick geçen şubat ayında vasiyetnamesini yaptığında madamı seviyordu. Sonrasında ise işler değişmişti.

Vasiyetnameyi anımsıyordu. Bilmediği Croft'un bunu saklamış olduğu – vasiyetnamenin asla hedefine ulaşmadığıydı. Planına göre madamın bu vasiyetname sayesinde onun ölümünü istemek için bir nedeni olacaktı. (En azından herkes öyle sanacaktı.) Bu yüzden Bayan Rice'ı telefonla arayarak çikolataları istedi. Bu akşama gelince, vasiyetname okunacak, Bayan Rice'ın onun yasal mirasçısı olduğu ortaya çıkacak, sonra da paltosunun cebinde tabanca bulunacaktı – *Maggie Buckley'nin vurulduğu tabanca*. Olur da tabancayı Bayan Rice bulursa, bundan kurtulmaya çalışacak ve kendini daha da kuşku bir duruma düşürecekti.”

Frederica, “Benden nefret etmiş olmalı,” diye mırıldandı.

“Evet madam. Çünkü siz onun asla sahip olamadığı bir şeyi sahiptiniz – birini kendinize âşık etme ve *elinizde tutma* becerisine.”

Challenger, “Sanırım ben biraz aptalım,” dedi. “Şu vasiyetname konusuna hâlâ bir anlam veremiyorum.”

“Anlayamadınız mı? O tamamen bunun dışında, farklı bir konu – ama çok basit. Croft'lar buraya saklanmışlardı. Matmazel Nick ameliyat olacaktı. Vasiyetnamesi yoktu. Croft'lar bunun kendileri açısından bir şans olabileceğini düşündüler. Onu bir vasiyetname yapıp postaya vermeye ikna ettiler. Eğer ona bir şey olursa –yani ölürse– bu vasiyetnameyi akıllıca hazırladıkları sahte vasiyetnameyle değiştireceklerdi. Ve bu sahte vasiyetnamede matmazel tüm malvarlığını babasının Avustralya'dayken tanıştığı Bayan Croft'a

bırakmış olacaktı. Philip Buckley'nin Avustralya'da bulunduğunu öğrenmişlerdi.

Ama sonra bekledikleri olmadı, Matmazel Nick başarılı bir apandisit ameliyatı geçirdi ve sahte vasiyetnameye gerek kalmadı. Onlar da bu planlarını bir yana bıraktılar. Sonra matmazelin yaşamını tehdit eden saldırılar başladı. Croft'lar bir kez daha umutlandılar. Sonra ben öldüğünü bildirdim. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Hemen sahte vasiyetnameyi Bay Vyse'a postaladılar. Tabii bu arada, en başından beri, onun gerçekte olduğundan çok daha zengin olduğunu düşünüyorlardı. İpotekten, borçlardan haberleri yoktu.”

Lazarus araya girerek, “Ben en çok neyi merak ediyorum, biliyor musunuz, Mösyö Poirot,” dedi. “Bütün bunları nereden biliyorsunuz? İlk ne zaman kuşkulanmaya başladınız?”

“Ah! İşte utancımın asıl kaynağı da bu. Bundan dolayı kendimi çok suçluyorum. Geç kaldım... çok geç kaldım. Aslında beni endişelendiren, düşündüren bazı şeyler vardı. Tam olarak yerine oturmayan bazı şeyler. Matmazel Nick'in bana anlattıklarıyla başkalarının anlattıkları arasındaki farklılıklar. Ne yazık ki ben hep Matmazel Nick'e inanma eğilimindeydim.

Ama sonra birden beynimde bir şimşek çaktı. Matmazel Nick bir hata yaptı. O çok zeki idi. Ondandır yanına kalması için bir arkadaşını çağırmasını istediğimde, bunu yapacağına söz verdi ama Maggie'yi zaten çağırmış olduğunu benden gizledi. Bu ona daha doğru görünmüş olmalı *ama aslında bu bir hataydı.*

Çünkü Maggie Buckley buraya varır varmaz annesine bir mektup yazdı ve bu mektupta beni o çok şaşırtan, her şeyi yeni baştan düşünmeye yönelten o cümle vardı: *Nick'in bana neden bir de telgraf çektiğini hiç anlayamıyorum. Salı gelmem de onun için hiç fark*

etmeyebilirdi. Bu salı sözcüğü ne anlama geliyordu? Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Maggie zaten salı günü kalmak için buraya gelecekti. Ama Matmazel Nick bu konuda yalan söylemişti ya da en azından gerçeği gizlemişti.

Sonrasında olaya belki de ilk kez farklı bir açıdan bakmaya başladım. Söylediklerine kuşkuyla yanaştım. Onlara olduğu şekliyle inanacağım yerde, ‘Ya doğru değilse?’ dedim. Sonra farklılıkları, ifadeler arasındaki sapmaları anımsadım. Ve kendi kendime şu soruyu sordum: ‘Nasıl olur da her defasında Matmazel Nick’in söyledikleri doğru karşısındakilerin söyledikleri yalan olur? Ya diğer kişi değil de atmazel yalan söylüyorsa?’”

Ve işte o andan sonra kendi kendime şöyle dedim: Olaya bir de en yalın şekliyle bakmalıyım. *Gerçekte olan ne?*

Ve asıl olayın *Maggie Buckley*’nin öldürülmesi olduğunu kavradım. Yalnızca bu! Peki ama Maggie Buckley’yi kim öldürmek istemiş olabilirdi?

Sonra aklıma tamamen başka bir şey geldi – buna da dostum Hastings’in bana hiçbir şey düşünmeden aptalca söylediği birkaç sözcük neden oldu. Bana Margaret adının – Maggie, Margot filan gibi çok sayıda kısaltılmış şekli olduğundan söz etti. Birden Matmazel Maggie’nin gerçek adının ne olduğunu merak ettim.

Sonra, *tout d’un coup*,⁽¹⁾ aklıma geldi. Ya onun adı da Magdala ise? Matmazel Nick bana bunun Buckley’lerde bir aile ismi olduğunu söylemişti. Ya iki Magdala Buckley varsa...

Sonra Michael Seton’ın mektuplarını düşündüm. Onları yeniden zihnimde canlandırımdım. Evet, olanaksız diye bir şey yoktu. Mektup-

(1) Aniden

larda Scarborough'tan bahsediliyordu –Maggie de Scarborough'ta Nick ile birlikteydi –annesi söylemişti.

Ve bu beni çok endişelendiren bir noktaya açıklık getirmiş oluyordu. Neden saklanan mektup sayısı o kadar *azdı*? Âşık bir genç kız ya sevgilisinden gelen mektupların *hepsini* saklar ya da hiçbirini. Neden bu birkaç mektup özellikle seçilmişti? Bunların önemi neydi?

Sonra birden bunlardan hiçbirinde *isim* geçmediğini anımsadım. Hepsi farklı başlıyordu – birtakım sevgi sözcükleriyle. Ama hiçbir yerde *Nick* ismi geçmiyordu.

Sonra bir şey daha vardı –aslında hemen görmem gereken bir şey– tüm gerçeği bas bas bağırان bir şey.”

“Ne gibi?”

“Ne mi? Matmazel Nick 27 Şubat'ta apandisit ameliyatı geçirmişti. Michael Seton'ın 2 Mart tarihli bir mektubu vardı. Bu mektupta hastalık, endişe ya da alışıldık geçmiş olsun sözcüklerinden biri bile yoktu. Bu aslında bana en başında bile bu mektupların *başka birine yazılmış* olduklarını göstermeliydi.

Sonra yaptığım listedeki soruların üzerinden yeniden geçtim. Ve onları bu yeni fikrin ışığında yanıtlamaya çalıştım.

Birkaç çok özel nokta dışında sonuç basit ve tatmin ediciydi. Bu arada kendime çok daha önce sormuş olmam gereken bir sorunun daha yanıtını budum. *Matmazel Nick o akşam neden siyah giymişti*? Bunun yanıtı aslında çok basitti. Yapılan plan gereği matmazel ve kuzinin aynı şekilde giyinmiş olmaları gerekiyordu. Şal da bunun tamamlayıcı unsuru olacaktı. Asıl doğru ve inandırıcı yanıt buydu, diğeri *değil*. Genç bir kız sevgilisinin öldüğünden emin olmadığı sürece asla yas giysileri satın almazdı. Bu doğal olmayan –olamayacak bir durumdu.

Böylece ben de kendi küçük oyunumu sahneye koydum. Ve umduğum oldu. Nick Buckley gizli bölme soruma çok aşırı tepki vermişti. Kesinlikle böyle bir şey olmadığını söylemişti. İyi de Ellen'in de böyle bir şey uydurması için bir neden yoktu. Öyleyse eğer böyle bir yer varsa – *Nick'in bunu biliyor olması gerekiyordu*. Ayrıca neden bu denli şiddetli bir tepki vermişti ki? Acaba silahı buraya saklamış olması olabilir miydi bunun nedeni? Tabii ileride suçu başkasının üzerine atma niyetiyle...

Ona tüm bulguların Bayan Rice'ı gösterdiğini, durumunun bir hayli karanlık olduğunu söyledim. Bu Nick'in planına da uyuyordu. Öngördüğüm gibi matmazel karşısına çıkan bu fırsattan yararlanmadan edemedi. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacak, kendisi açısından durumu daha da güven altına almış olurken bulunan delille madamdan da kurtulacaktı. Zaten Ellen'in gizli bölmeyi anımsayıp, tabancayı bulması olasılığından çekiniyordu.

Bu akşam hepimiz burada güvendedik. Matmazel ise dışarıda sırasını bekliyordu. Bunun tabancayı gizli bölmeden alp madamın cebine koymak için çok büyük bir fırsat olduğunu düşündü. Hiç kimsenin onu görme şansı yoktu.

Ama bu, onun son hatası oldu..."

Frederica ürperdi.

"Yine de," diye mırıldandı. "Ona saatimi verdiğim için mutluyum."

"Haklısınız, madam."

Frederica başını kaldırarak Poirot'ya baktı.

"Bunu da mı biliyorsunuz?"

Araya girerek, "Ya Ellen?" diye sordum. "O bir şey biliyor ya da bir şeyden kuşkulanyor muydu?"

“Hayır. Bunu kendisine de sordum. O gece evde kalmayı yeğlediğini, çünkü içinden bir sesin o akşam ‘bir şeyler olacağını’ söylediğini anlattı. Sanırım Nick dışarı çıkıp havai fişekleri seyretmesi için çok ısrar etmişti. Nick’in madamdan nefret ettiğini seziyordu. Bana o akşam ‘kötü bir şey olacağını sezdiğini’ söyledi. Ama o Bayan Rice’ın başına bir şey geleceğini sanıyordu. Nick’in öfkeden gözü kararınca neler olabileceğini seziyordu. Bana küçük bir kızken bile biraz tuhaf olduğunu anlattı.”

“Evet,” diye mırıldandı Frederica. “Onu hep böyle anımsamalıyız. Küçük tuhaf kız. Elinde olmadan bazı şeyler yapan küçük, tuhaf kız... En azından ben onu böyle anımsayacağım.”

Poirot onun elini alarak nazikçe dudaklarına götürdü.

Charles Vyse hafifçe kımıldandı.

“Zor bir durum bu. Sanırım onu savunması için bir avukat bulmam gerekecek.”

Poirot sakince, “Gerek olacağını sanmıyorum,” dedi. “Tabii eğer öngörülerimde yanılmıyorsam.”

Sonra birden Challenger’a döndü.

“O maddeyi oraya koyuyordunuz, değil mi? Kol saatinin içine?”

Denizci şaşkınlık içinde kekeleydi.

“Ben... ben...”

“Sakin o sevimli, saf, içten davranışlarınızla beni kandırmaya çalışmayın. Hastings’i kandırabilirsiniz ama beni asla. Bu oldukça iyi ve karlı bir iş olsa gerek –uyuşturucu trafiğini kastediyorum– Harley Caddesi’ndeki amcanızla birlikte yürüttünüz işi.”

“Mösyö Poirot.”

Challenger ayağa kalktı.

Poirot ona bakarak gözlerini kırıştırdı.

“Gereğinde başvurulmuş ‘dost’ sizsiniz, değil mi? Tabii bunu inkâr edebilirsiniz de. Ama benim size önerim, bu konuyla polisin ilgilenmesini istemiyorsanız bir an önce kalkıp gitmeniz.”

Challenger şaşkın bakışlarını altında, hiçbir şey söylemeden yıldırım hızıyla odadan çıkıp kayboldu. Bense ağzım açık bakakalmıştım.

Poirot güldü.

“Sana her zaman söylüyorum, *mon ami*. İçgüdülerin seni genellikle yanıltıyor. *C'est épatant.*”⁽¹⁾

“Kokain kol saatindeydi, değil mi?” diye sordum.

“Evet, evet. Matmazel Nick’in hastanede kokaine kolayca ulaşabilmesini de bu sağladı. Kendi stokunu çikolatalara koyarak tüketmiş olduğu için de Bayan Rice’tan saatini istedi, çünkü onunki doluydu.”

“Yani Matmazel Nick bağımlı mı?”

“Hayır, hayır. Matmazel Nick bağımlı değil. Bazen zevk için kullanıyor olmalı, hepsi bu. Ama bu akşam çok farklı bir amaçla gerek duydu ona. Hem de bu kez tam doza.”

Yutkundum.

“Yani...”

“En doğrusu bu. İdamdan daha iyi olduğu hiç kuşku götürmez. Hişşt! Bay Vyse gibi yasalardan ve düzenden asla sapmayan birinin yanında böyle şeyleri konuşmamalıyız. Resmen bildiğim bir şey yok. Yalnızca kol saatinin içinin kokainle dolu olduğunu tahmin ediyorum.”

(1) Bu muhteşem!

Frederica, “ Tahminleriniz her zaman doğru çıkıyor, Bay Poirot,” dedi.

Charles Vyse her zamanki soğuk ve serinkanlı tavrıyla, “Ben artık gitmeliyim,” dedi ve odadan çıktı.

Poirot, Frederica ve Lazarus’a baktı.

“Yakında evleneceksiniz, değil mi?”

“İlk fırsatta.”

Frederica, “Bu arada Mösyö Poirot,” dedi. “Ben sandığınız gibi kokain bağımlısı değilim. Yok denecek kadar azalttım artık. Yakında tamamen bitecek. Sanırım – artık mutluluk avucumun içinde – o kol saatine hiç ihtiyacım yok.”

“Çok mutlu olmanızı dilerim, madam,” dedi Poirot tüm nezaketiyle. “Büyük acılar çektiniz. Ve yaşadığınız tüm acılara ve çektiğiniz ıstıraba rağmen yüreğiniz hâlâ sevecenlikle dolu...”

Lazarus genç kadına sevgiyle bakarak söze karıştı.

“Ona ben bakacağım. Onu her zaman koruyacağım. Şu an için işlerim kötü, ama çok yakında bir çıkış yolu bulacağımı umuyorum. Ayrıca bu olmasa bile Frederica’nın benimle yoksul bir yaşamı da kabulleneceğini umuyorum.”

Genç kadın gülümseyerek başıyla onayladı.

Poirot saatine bakarak, “Çok geç oldu,” dedi.

Hep birlikte ayağa kalktık.

Poirot, “Bu tuhaf evde çok tuhaf bir gece geçirdik,” dedi. “Bence burası gerçekten de Ellen’in dediği gibi tekin olmayan bir ev...”

Sir Nicholas’ın resmine baktı.

Sonra birden ani bir hareketle Lazarus’u kenara çekti.

“Bağışlayın ama o listedeki sorularımdan yalnızca biri hâlâ yanıtsız kaldı. Bu resim için neden elli sterlin önerdiğinizizi söyleyebilir

misiniz, bana? Bunu öğrenmek beni çok mutlu edecek, anlıyorsunuz değil mi, böylece hiçbir şey yanıtızsız kalmamış olacak.”

Lazarus onu bir iki dakika kadar boş bakışlarla süzdü. Sonra gülümsedi.

Sonra, “Bakın Mösyö Poirot,” dedi. “Ben tüccarım.”

“Doğru.”

“O resmin yirmi sterlinden bir kuruş bile fazla etmeyeceğini biliyordum. Ancak Nick’i iyi tanıyordum, ona elli sterlin önerdiğim takdirde kuşkulanacağını, çok daha değerli olduğunu düşüneceğini ve hemen başka birine değer biçtiyeceğini biliyordum. Böylece değerinden çok fazlasını verdiğimi öğrenecekti ve daha sonra ondan bir resim almak istediğimde bir uzmana değer biçirmeye kalkışmayacaktı.”

“Yani...”

Lazarus soğuk ama muzip bir ifadeyle, “Şu karşı duvarda asılı olan tablo en az beş bin sterlin değerinde,” dedi.

Poirot derin bir soluk aldı.

“Ah!” Sonra mutluluk içinde ekledi. “Neyse, artık her şeyi biliyorum.”

SON

